

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 37 Yaygın süresi

11-24 Temmuz 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

“Direnmek güzeldir!”

Sendikalı oldukları için işten çıkartılan BEDAŞ işçilerinin direnişi devam ediyor. Direnişin 46. gününde işçileri ziyaret ettik ve direnişte gelinen aşamayı sorduk.

✓ Sayfa 4

Hava direnişinin kadın yüzü...

THY'nin yüzlerce işçiyi işten çıkarmasının ardından İstanbul Atatürk Havalimanı'nda başlayan direnişte, çalışanların büyük bir kısmı kadınlardan oluşuyor. Direnişi ve direnişin kadın yüzünü Sinem, Simay ve Burcu ile konuştuk.

✓ Sayfa 5

Silivri'den notlar...

2 Temmuz günü “KCK” adı altında gerçekleştirilen operasyonlar kapsamında tutuklanan ve hakkında dava açılan 193 kişinin yargılandığı İstanbul ana davası Silivri’de görüldü. Mahkeme önü “Ez lirim” demek için gelenlerle doluydu. Onlara AKP’yi ve son gelişmeleri sorduk.

✓ Sayfa 11

“Devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşinde sınıdık...”

40. mücadele yılını kutlayan gerillalar yaptıkları röportajla “Açıkça söylemek gerekir ki; hata, zaaf ve yetmezliklere karşı ideolojik mücadele ne denli güçlüyse sınıf mücadelesi de o denli güçlü yürütülebilir” mesajı veriyorlar.

✓ Sayfa 24-25

“BAŞARI EKİP İŞİDİR!”

Samsun Canik'te 3 Temmuz gecesi yaşanan sel felaketinin ardından resmi rakamlara göre 12 kişi (bölge halkına göre ise daha fazla) yaşamını yitirdi. Ne tesadüftür ki (!), ölenlerin neredeyse tamamı; TC Başbakanı R. T. Erdoğan tarafından “Başarı, ekip işidir!” sloganıyla açılışı yapılan TOKİ evlerinde yaşayanlardı. “Doğal afeti” katliama çeviren devlet, bir kez daha “katliamın ekip işi” olduğunu gösterdi.

T.C. BAŞBAKANLIK

**TOPLU
KATLIAM**

İDARESİ BAŞKANLIĞI

“Kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenecek mücadeleyi yükseltelim! (Sayfa 28)

Kent“SEL” Dönüşüm öldürür!

Egemenler “kentsel dönüşüm” adını verdikleri kapsamlı saldırıyla milyonlarca emekçinin evini yıkmaya hazırlanıyor. On yıla yakın bir süredir gündemde tutulan yıkımlar, bugüne kadar söylenen yalanların üzerine “afet” gibi daha göz doyuran bir “gerekçe” oluşturularak yapılmak isteniyor. Oysa Samsun’daki felakette bir kez daha gördük ki, devletin “kentsel dönüşüm” pro-

jesi, afetlerde “çözüm” değil ölüm yaratıyor!

Egemenlerin daha fazla kâr arzusu halk için “ölüm tehlikesi” taşımaktadır. Örneğin 2009’da 31 kişiye mezar olan Ayamama’yı ranta çevirmek için “Doğa kendinden alınmaz er ya da geç geri alır” diyenler, bugün ise Samsun’da dere yatağı üzerine inşaat yaparak, çıkarları uğruna halkı ölüme terk ediyorlar.

Erdoğan mı, Esad mı; hangisini desteklesek!

Türk savaş uçağının Suriye havasında vurulmasıyla Suriye bir kez daha gündemin ilk sıralarına yerleşti. Suriye'de halk muhalefetinin ilk günlerinden bu yana komşunun sorunlarıyla "yakından ilgilenen" Türk hâkim sınıfları, ilk kez kelimenin tam anlamıyla suçüstü yakalandı. TC devletinin Suriye'ye dönük ilgisinin iyi niyetinden kaynaklanmadığı bir kez daha açıklığa kavuşmuş oldu.

Erdoğan'dan Dışişleri Bakanı ve Genelkurmay'a kadar yapılan "birbirinden sert" açıklamaların hiçbirisi "uçığın orada ne işi vardı?" sorusuna yanıt olmadı. Uçak kriziyle birlikte uzun süredir Erdoğan şahsından devletin gündeminden düşmeyen, nefretinden nasiplenen Esad-Suriye'yle husumete bu vesileyle kana bulanmış oldu. Uçak "krizi"yle birlikte Suriye'ye dönük **angajman** kurallarını değiştiren Türk devleti, Suriye sınırı içinde olsa bile **Türkiye'ye doğru yönelen** her hareketi vurma kararı aldı. Bu durum devletin, gerginliği yükseltme amacı güttüğü ve **yeni çatışmalar** için zemin hazırladığının da göstergesi.

Bunun sonucunda epeydir gündemde tutulan tampon bölgenin böylelikle fiilen işlevli hale getirilmesi hedefleniyor. Anlaşılan o ki egemenler, pilotların ölümü üzerinden körükledikleri **milliyetçi duyguları**; Esad vahşetine daha fazla sessiz kalmamayacağı savlarıyla harmanlayarak **topluma en-**

jekte etmeyi sürdürecektir. Davudoğlu'nun "bu suç cezasız kalmayacak" (3 Temmuz-Kahire) sözleri ve Erdoğan'ın kimse gücümüzü ölçmesin tadındaki sert çıkışları da "**uygun ana**" kadar gerilimin sistematik bir biçimde yükseltileceğini gösteriyor.

Uçak "**krizi**" TC'nin, Esad'a yönelik güncel yaklaşımı etrafında, uzunca bir süredir süregelen polemigi de alevlendirmişe benziyor. Her kesimin üzerinden **yükseldiği ideolojik-siyasi** duruşa uygun bir tavır geliştirdiği tartışmayı kabaca **iki biçimde** özetlemek mümkün.

Bunlardan **ilki** Erdoğan'ın da dilinden hiç düşürmediği; Esad'ın zalim bir diktatör olduğu ve mutlaka devrilmesi gerektiği tezine dayanıyor. Bu bakış açısı; uluslararası toplumun (NATO, BM, Arap Birliği, Suriye'nin dostları vb.) harekete geçirilmesi, **muhafif örgütlerin** (Suriye Ulusal Konseyi, Hür Suriye Ordusu vb.) desteklenmesi ve finanse edilmesi, Suriye sınırına **tampon bölge** kurulması ve "**ihtiyaç durumunda**" doğrudan Suriye'ye girilmesini (işgal) içeriyor. Oldukça insani ve yardımsever görünen bu anlayışın bazı sorunları olduğu bir gerçek. İlkinin **inandırıcılık** olduğunu söylenebilir. Zira, insan hakları, adalet, demokrasi ve diktatörlük kavramlarını kullananların icraatları onları açıkça yalanlıyor. Sözgelimi **Roboski**'de 34 Kürt gencini "**kurallarına uygun ve**

milli bir operasyonla" katleden Türk devleti, hangi yüzle Suriye'deki katliamlardan söz edebilir? Ya da binlerce yurtseveri, ilerici, aydın, yazar, entelektüel, gazeteci ve avukatı; **700'ü aşkın öğrenciyi** zindanlara atan, kadın düşmanı, hakaret etmediği-saldırdığı neredeyse hiçbir toplumsal kesim kalmayan Erdoğan, **özgürlükleri** ağzına alabilir mi? 1 Mayıs'a, 8 Mart'a katılmamanın, tutuklanmak için puşu takmanın, gazete okumanın yeterli olduğu, suç sayıldığı, en küçük demokratik talebin azgınca bastırıldığı; **tutsakların diri diri** yakıldığı yer yoksa Türkiye değil mi? Öyleyse açıkça iddia edebiliriz ki, Türk hakim sınıflarının Suriye gündemi içinde **insan hakları** ve **demokrasinin** olmadığı daha büyük hesaplar içinde.

İkinci bakış açısı tam da ilkine muhalefet zemininde gelişen, TC'nin ve emperyalistlerin Suriye'ye dönük müdahaleleri üzerinde yükseliyor. Suriye'nin **içişlerine karışılması**, kimi muhalefet örgütü liderlerinin emperyalistlerle kurdukları ilişkiler ve Esad'ın **ABD** ve AB emperyalistleri, **İsrail** karşısındaki "**direnışı**" bu bakış açısının temel başlıklarını oluşturuyor. Erdoğan-TC, ABD-AB emperyalistleri karşısında Esad'ın savunulması, "**düşmanımın düşmanı dostumdur**" felsefesi tezin özeti niteliğinde. Ülkemizde **CHP**, **TKP** ile birlikte ve hatta çeşitli **dev-**

rimci güçlerin de savunduğu ve özellikle **Aleviler** (daha çok Arap Alevi-Nusayri) üzerinde etkili olan bu tez, kendi içinde çeşitli çelişkiler taşıyor.

Sav her şeyden önce Esad'ın Suriye halkının değil **egemenlerinin** temsilcisi olduğu ve iktidarını zor ve şiddet üzerine kurduğu gerçeğinin üzerinden atıyor. Esad'ın bugün dengelerin değişmesiyle birlikte yeni biçimler kazansa da emperyalistlerin (bugün için **Rusya, Çin, İran** vd) desteğiyle ayakta kaldığını unutmuşa benziyor. Öte yandan Suriye halkının bu zalim diktatörlüğe karşı geliştirdiği **direnışı** de yok sayıyor ya da en iyi ihtimalle küçümsüyor. Bunun temel nedeninin olguların **sınıfsal bir bakış açısından yoksun** bir biçimde analiz edilmesi olduğunu söylemek mümkün.

Biz bir diktatörlük (TC-Erdoğan) diğeri (Esad) arasında tercih yapmak durumunda değiliz. Hem **Erdoğan** hem de **Esad**, halkına zulmeden ve hakim sınıfların çıkarlarını savunan **emperyalistlerin uşaklarıdır**. Bu anlamda tavrımız; ezilen işçi ve emekçi yığınlarının çıkarları, temel talepleri, siyasal özgürlükleri ve geleceği üzerinden yükselecektir. Gelişen halk muhalefeti içinde emperyalistlerle **dirsek teması** kuran muhafif örgütler eleştirimizin hedefidir. Suriye'ye yönelik her türlü **emperyalist müdahaleye**, Türk devletinin bu yöndeki girişimlerine, iki halkın karşı karşıya getirmesine karşıyız. **Suriye halkının geleceği onun ellerinde olmalıdır!**

Suzan yoldaşa...

Ey Suzan yoldaş; seni bahar ayında selamlamak düştü bize. Bahar ki, cana ruh, yaşama coşku, yarına umut ve kavgaya rengini veren mevsim... Adını, ebediyen bahar kaynağından doldurduğumuz mürekkeple kazıdık yüreğimize; seni yaşatmak için, seni yaşamak için...

Ey Tağar suyu
Sen ki akarsın sebatla
Bahar ayında
Sür olmazı buradan uzağa
Dağ başlarından
Gün doğuşuna
Selam götür bizden Suzan'a
Suzan Zengin
Düşler engin
Mevsimlerden bahardır rengin
Ey dağ çiçeği
Sen büyüsün kayalıklarda
Bahar ayında
Sızarsın topraktan umutla
Küçük gövdenle
Büyük davanla

Selam ilet bizden Suzan'a
Suzan Zengin
Rüzgar keskin
Yüreklere ateştir rengin
Ey Suzan yoldaş
Sen ki halkına hizmet ettin
Her bir mevsimde
Maviye çaldı gözlerin
Bahar tadında
Sevgi dalına
Selam götür Naciye yoldaşa
Selam götür beş partizana
Suzan Zengin
Dağlar coşkun
Kavgamızda kızıldır rengin.
(Dersim'den bir Partizan)

Yeni Demokrat Kadınlar'ın basımını üstlendiği "**Ulrike Meinhof'un Ölümü**" isimli kitap yaynevimizden çıktı. **Ölümsüz yoldaşımız Suzan Zengin'in çevirisini yaptığı kitabımıza tüm Umut Yayıncılık bürolarımızdan ulaşabilirsiniz.**

Yaygın süreli **Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Nasreddin Hoca, Aksak Timur, Filler ve Tanrının Ölümü

Fazlasıyla bilinir. Halkımız arasında anlatılan Nasreddin Hoca fıkrarından biridir: Aksak Timur, Nasreddin Hoca'nın köyüne uğrar. Köylü padişahı layıkıyla ağırlar.

Padişah da giderken bu konukseverliğe karşılık; “Köyünüze bir fil hediye yem olsun” der ve gider. Fil bu, zamanla bağ bahçe, tarla tapan koymaz her yanı talan eder. Köylü ne yap-sın, çaresiz *padişahın hediyesi* diye ses çıkaramaz.

Hocaya, “*Hocam perişan olduk bizi kurtar. Biz bu file bir şey yapsak padişah kelimemizi alır*” derler. Hoca “*Benimle gelin, padişaha durumu arz edeyim*” der.

Köylüyü arkasına alır huzura çıkar. Timur “*Hoca niye geldin? Filim nasıl?*” diye sorar. Hoca, “*Padişahım bu filiniz...*” derken bir bakar korkudan arkasında kimse kalmamış herkes kaçmış.

Padişah “*Eee ne olmuş file?*” der. Hoca “*Padişahım hediyeniz olan fil-den çok memnun kaldık. Yalnız kalıyor bir tane daha istiyoruz*” der.

Nasreddin Hoca ve Timur aynı çağda yaşamamalarına rağmen onları aynı fıkrada “birleştiren” Timur’un Anadolu’yu işgali esnasında, ağır şartlarda olan Türkmenler arasında Nasreddin Hoca’nın sevilip sayılması ve zalimlere duyulan öfkedir. Hele ki Moğol işgali döneminde yönetici sınıfın ve bilhassa da “entelijyanyası”nın temsilci Mevlana’nın Moğol işbirlikçisi tavrının halkta yarattığı tepki düşünülüğünde bu türden fıkraların üretildiği açıktır.

Yaşayıp yaşamadığı dahi net olmayan ve büyük ihtimalle dönemin dericiler loncası lideri olan Ahi Evran’ın Hoca Nasreddin kimliğinde cisimleşmesiyle dönemin hâkim sınıflarının temsilcisi Timur ve onun işbirlikçisi “aydın” Mevlana’nın şahsında isyan edilmiş ve yansıtan ince bir espri ile cevap verilmiştir.

Dönemin işgalci Moğol güçleri ve Selçuklu hakim sınıfları ve bu hakim sınıf klikleri arasındaki dalaş bu yolla eleştirilmiştir. Böylelikle Timur’dan önce ve sonraki bütün hakim sınıf temsilcileri Timur şahsında toplanmış; halkın, zulme karşı tepkisini göstermek üzere Nasreddin Hoca kullanılmıştır. Açıkta ki Nasreddin Hoca konulu fıkralar Anadolu halkının Nasreddin Hoca’nın şahsında haksızlıklar karşısındaki tepkisini, entelektüel direnişini yansıtır.

Faşizmde Reform Demek Daha Fazla Fil Demektir!

Geçtiğimiz hafta yasalaştırılan “3. Yargı Paketi”yle yargı alanında yeni düzenlemeler yapıldı. AKP’nin temsil ettiği klik içinde, Erdoğan’da kendini ifade eden patron ağalar ve bürokrasi ile Fethullah Güleci (cemaat/“ser-

maye grubu”) patron ağa ve bürokratlar arasında yaşanan rant kavgası; (ki bu somutta yargı alanında kurumlaşmada ve buna paralel olarak da iktidardan pay alma kapışmasında ifade edilebilir) bu minvalde ifade edilebilir.

AKP içinde son dönem “MİT ve Hakan Fidan” kapışması olarak ortaya çıkan, kimi polis şeflerinin tayinini de kapsayan gelişmeler biliniyor. Sonuçta T. Erdoğan Özel Yetkili Savcılar için “beni de al bari” şeklinde açıklama yapıp tepki göstermişti. Toplumda ÖYM’lere karşı oluşan tepki ve yıpranmışlığı da hesap eden Erdoğan, böylelikle bir yandan kendi temsilcisi olduğu klik içinde Fethullahçılara “ayar çekerken”, diğer yandan da halkta oluşan tepkiyi “**ÖYM’leri kaldırma**” aldatmacasıyla giderme adını atmış oldu. Yasayla birlikte “terör” suçları olarak adlandırılan devrimci ve komünist muhalefet ve kimi “örgütlü suçlar” dışında diğer tüm bahse konu olan yargılamalar, özellikle de sivil/asker bürokratların yargılanması izne tabi kılındı. Bir nevi “H. Fidan Yasası” genişletilmiş oldu.

Kimi çevrelerin reform olarak adlandırdığı bu yasa sonucunda Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri kaldırıldı ve yerine “Ağır Ceza Mahkemeleri” kuruldu. Var olan 8 ÖYM’nin yerine yaklaşık 28 tane kurulacağı ifade ediliyorsa, bu hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşa “**halkı ezecek fil sayısını**”n bir hayli artırılmış oldukları anlamına geliyor.

Üstelik tarihsel tecrübeyle fazlasıyla sabit olduğu üzere Türk hakim sınıf klikleri ne zaman “**ilerleme**”, “**reform**”, “**demokrasi**” deseler, bu her zaman halka daha fazla saldırı, katliam, tutuklama ve karşı devrimci terör içermiştir. İnanmayan herkes TC devletinin reform, açılım olarak yansıttığı her adımından sonra yaşananlara bakabilir. Örneğin “Kürt açılımı”ndan sonra Roboski ve Kürt halkına reva görülen uygulamalar ortadadır. Alevi açılımı sonrasında, müfredata dini içerikli yeni dersler eklenmiş (tabii ki hakim mezhep çerçevesinde) ve kimi şehirlerde Alevi halkımızın evlerine yönelik işaretleme olayları yaşanmıştır. Kısası ve özcesi hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaş sonucunda attıkları adımlar, her ilerleme, her reform ve her açılım özünde “yeni yeni fillere” karşılık gelmiştir.

Pakette reform adı altında yansıtılan pek çok uygulamanın (ceza erteleme-sinin) gerçekte birer **ötelemeden** ibaret olduğu ve bu haliyle halkın mücadelesi karşısında daha ağır bir saldırıyı içerdiği görülmektedir. Ayrıca düzenlemede 12 Eylül öncesinde halka karşı suç işlemiş ülkücü faşistlerin af kapsamına alınması, yasanın halk düşmanı yüzünü fazlasıyla açık ediyor.

Faşizmin tüm adımları, bir yandan

Roboski Açılımı: 34 Kürt gencinin İHA’larla katledildiği Roboski’de katliamın 6. ayında, katliam bölgesine gitmek isteyen ailelere devlet tazyikli su ile saldırdı!

ülke içinde başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere, toplumsal muhalefete yönelik bilinen saldırganlığından geri adım atmadığını, üstelikte başta Suriye meselesinden kaynaklı olmak üzere, bölgedeki gelişmelere dayanarak işçi ve emekçilere yönelik saldırganlığında “angajmanını değiştirme”diğini, tam aksine daha da tahkim ettiğini gösteriyor.

Tanrı Bir Kez Daha Öldü!

Ülkemizde bu türden gelişmeler ve tarihsel “ilerlemeler” yaşanırken, İsviçre CERN’de devam eden bilimsel araştırmada “**Higgs Bozonu**” namı diğer “**Tanrı Parçacığı**”nın varlığını ispatlayan bilimsel bulgulara ulaşıldığı açıklandı. Bilim insanlarının uzun yıllardan beri dünyanın oluşumu hakkında ortaya attıkları “**Büyük Patlama**” teorisini ya da bir başka ifade ile evrenin nasıl oluştuğuna dair bilim dünyasının ileriye sürdüğü tezlerini (Standart Model) doğrulayan bir içeriğe sahip bu buluş, Marksizm Leninizm Maoizm açısından da son derece önemli gerçeğe işaret ediyordu.

Basitçe enerjinin nasıl maddeye dönüştüğünü (hiçbir şeyin yoktan var olmadığını) ve maddenin nasıl kütle kazandığını açıklamaya yarayacak olan bu buluş, insanlık açısından bilimsel alanda yeni gelişmelerin ve adımların atılmasına vesile olacak. Tabii ki kapitalizmin pazar ve kâr amacını hesaba katarak söylüyoruz bunu.

Öte yandan bu yeni buluşa dair çok şey ifade edilebileceğini belirterek; bu keşfin aynı zamanda diyalektik ve tarihsel materyalizmin doğruluğunu bir kez daha kanıtladığını ifade edelim.

Diyalektik materyalizm açısından madde ve enerji aynı şeydir. F. Engels, enerjiyi (hareketi), “**maddenin varoluş tarzı, kendi doğasına içkin niteliği**” olarak tanımlamıştı. Kısaca, var olduğu büyük oranda ispatlanan bu atom altı parçacığı, diyalektik “**bir ikiye bölünür**” tezini de kanıtlar mahiyetindedir. Atom’un “**bölünemez olmadığı**” uzun bir süre önce idealizmin

tozlu raflarına kaldırılmıştı zaten.

Bu keşifle birlikte tarihsel materyalizm açısından ise, dünyanın oluşumu ve oradan evrim teorisinin doğruluğunu (ve tüm bunlarla ilintili olarak tanrının bir kez daha ölmesi!) yeniden ve yeniden bilimin şaşmaz terazisinde görmek, anlamak ve bilmek isteyene kanıtlanmış oluyor.

TC Halka Karşı Örgütlenmiş Bir Suç Örgütüdür! Hesap Soralım

Dünyada bu gelişmeler yaşanır ve ülkemizde de “ileri demokrasi”de adımlar atılıp, faşizm kendisini tahkim ederken yine bildik gelişmelerle karşılaştık. Samsun’da yaşanan “sel felaketi”nde resmi rakamlara göre 12 kişi öldü! Türkiye’nin “yükselen yıldızı” TOKİ konutlarında ölen insanlar ve hâkim sınıf temsilcilerinin o bildik, öfkemizi bileyen açıklamaları ortalığı kapladı. Bu felaketin tıpkı daha öncekiler gibi düpedüz bir katliam olduğu o kadar açık ki! Ancak asıl sorun bu türden katliamların kanıksanması ve kader olarak değerlendirilip propaganda edilmesi.

Hiçbir halkın böyle “yöneticilere” layık olmadığı, bunun esas müsebbibinin devrimciler ve nihayetinde komünistler olduğu biliniyor.

Bunu her pratiğiyle belli etmektedir. Sorun halkın var olan gerçekler karşısında bilinçlenmesi ve örgütlenmesidir. Halkın devrimci ve komünist önderlik ihtiyacının giderilmesidir.

Devrimciler ve komünistler olarak hakim sınıf kliklerine “ülkemize ve halkımıza demokrasi getirin”, “özgürlükleri sağlayın”, “aş-ış imkanı yaratın”, “sömürü ve zulmü durdurun” diyemeyeceğimize göre, (bu imkansızdır ve eşyanın tabiatına terstir, çünkü hakim sınıf temsilcilerinin varlık koşulu, üzerinde yükseldikleri zemin budur) her zamankinden daha çok görevlerimize sarılmak, işçi sınıfına ve halka önderlik misyonumuzu oynamak zorundayız. Diyalektik ve tarihsel materyalizm bize bunu yüklüyor. Anın görevleri bizi çağırıyor.

Hey Tekstil işçileri İSO önünde

İstanbul: Hey Tekstil işçileri 5 Temmuz günü Türkiye Odalar Borsalar Birliği ve İstanbul Sanayi Odası'nın önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Direnişteki işçiler, İSO'nun önüne ellerinde döviz ve sloganlarıyla geldiler. Daha sonra işçiler adına **Melek Sönmez** basına açıklamada bulundu.

Açıklamanın ardından işçiler taleplerini bir kez daha iletmek için İSO temsilcileriyle bir görüşme gerçekleştirdi. İşçiler görüşme sırasında sıklıkla "**Aynur Bektaş İSO'dan atılsın**", "Gece gündüz çalıştık, sokaklara atıldık", "**İSO uyuma, Bektaş'ı koruma**" vb. sloganlar attılar. Görüşmelerin ardından İSO yetkililerinin işçilerin taleplerini dikkate alacağını ve Bektaş hakkında idari yaptırım sözü verdikleri söylendi.

"Zalimin zulmüne direneceğiz"

Kartal: DİSK'in "**Zalimin zulmüne direneceğiz**" şiarıyla başlattığı kampanya kapsamında Gebze'de iş bırakma eylemleri gerçekleştirildi.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş üyeleri, Gebze'de örgütlü oldukları tüm fabrikalarda 28 Haziran günü yarım saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirerek, eylemlerinin devam edeceğini açıkladılar.

BEDAŞ işçileri: "Direnmek güzeldir!"

İstanbul: Sendikalı oldukları için işten atılan BEDAŞ işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Direnişi kırmak isteyen BEDAŞ yetkilileri her türlü oyuna başvursa da oyunlar direnişle boşa çıkarılıyor. Direnişe dair bir açıklama yapan Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal**, direnişin zaferle sonuçlandığını ancak verilen sözler resmiyete dökülmediği sürece direnişin kaldırılmayacağını belirtmişti. **9 Haziran** günü yapılan açıklamadan bugüne direnişin kaldırılmadığı. Aradan geçen zamanda ne gibi gelişmeler yaşandığını öğrenmek ve işçilerle sohbet etmek için direnişin 46. gününde işçileri ziyaret ettik.

ÖG- Son olarak bir kazanım yaşandığı söylendi. Ancak direniş hala devam ediyor. Gelinen süreçte durum nedir?

Alişan Doğan: Biz işten atıldıktan sonra her hafta Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ önüne kadar yürüyüş kararı aldık. Son eylemimizde sendika başkanı Kamil Kartal bize bir açıklama yaptı. Açıklamada direnişimiz sonucunda BEDAŞ yetkililerinin görüşme talebini kabul ettiğini ve bunun sonucunda gerçekleştirilen görüşmede yetkililerin bizlerin taleplerini kabul ettiğini açıkladı. O gün eylem alanında da açıklamıştık, yapılan görüşme resmi bir sözleşmeyle onaylanmadığı sürece direnişin kaldırılmayacağını belirttik.

İş toplu sözleşmeye gelince BEDAŞ yetkilileri çark etti. İşten atılan 116 arkadaşımızın hepsinin alınmayacağını, işten atılan arkadaşlarımızın 90 veya 100'ünün alınacağını söylediler. Tüm bunların yanında BEDAŞ patronları sendikayı da tasfiye etmeyi planladılar. Ayrıca bizim önerilerimizi kabul etmeyip süreci tıkamak için önümüze çeşitli engeller koydular.

- Nedir bu engeller?

- Bu engeller her şeyden önce örgütlü gücümüzü dağıtmak. Buradaki esas amaç sendikayı tasfiye etmekten başka bir şey değil. Zaten işe alınmak istemeyen arkadaşlarımız da sendikal faaliyetimizi öncülük olarak sürdüren arkadaşlarımızdır.

- Direnişizin BEDAŞ'taki hizmetlere nasıl etkisi oldu?

- Yaklaşık iki aydır direniyoruz ve bu zamanda bizim verdiğimiz hizmetin "H"si dahi yok. BEDAŞ yetkililerinin de resmi belgelerle açıklama yaptığı üzere şu an yüzde 30 gibi bir hizmet var. Yani yüzde 70'lik bir gerileme var. Bu BEDAŞ'ın yüz karası, bizim ise yüz akımız, çünkü biz gerçekten bu işe emeğimizi verdiğimizizi gördük.

"Direniş her şeyden önce bizim için bir okul oldu!"

- Daha önce herhangi bir direnişte yer aldınız mı? Sizde yarattığı etki nedir?

- Şimdi ben kendi adıma söylersem böyle bir direnişi önceden yaşamadım. Buradaki arkadaşlar da hemen hemen aynı durumda. Ama ufak tefek günlük iş bırakma eylemleri sürekli gerçekleştirdik.

Daha önceki dönemlerde Enerji Yapı Yol-Sen adında bir sendika vardı. Bu sendika içinde uzunca bir zaman aktif faaliyetlerde bulduk birçok arkadaşımızla. Enerji-Sen kurulduktan sonra Yol-Sen ayrıldı. Bu yüzden diyebilirim ki direniş gibi bir kavrama yabancı değilim. Ancak yaşayınca meseleyi daha ince anlıyorum.

Direnişin bende yarattığı etkiye gelince; benim yaşamımda oldukça büyük etkisi oldu. **Çünkü hayat dediğimiz şey yaşadıkça anlam kazanıyor, yaşadıkça görüyorsun.** Çoğu zaman "direnmek güzeldir" denilir. Elbette bu doğrudur ancak ben şöyle düşünüyorum **direnmek direndikçe güzeldir.** Bir işçi direnince sadece patrona karşı değil kendi zaafiyetlerine karşı da direnmiş oluyor.

Çünkü işçinin oradaki tek dayanağı iradesi. Direndikçe kendini aştığını görüyorsun. Bunun yansıması bende çok net görüldü. Bir defa direnince hayata, siyasal yaşama olan bakış açım değişti. Birçok noktada birçok gerçeği görme imkanı yakaladım. Yıllardır var olan parça parça küçük direnişler ilgimi çekmezken şimdi ise en ufak bir hareketlenmeyi yakından takip etmeye çalışıyorum.

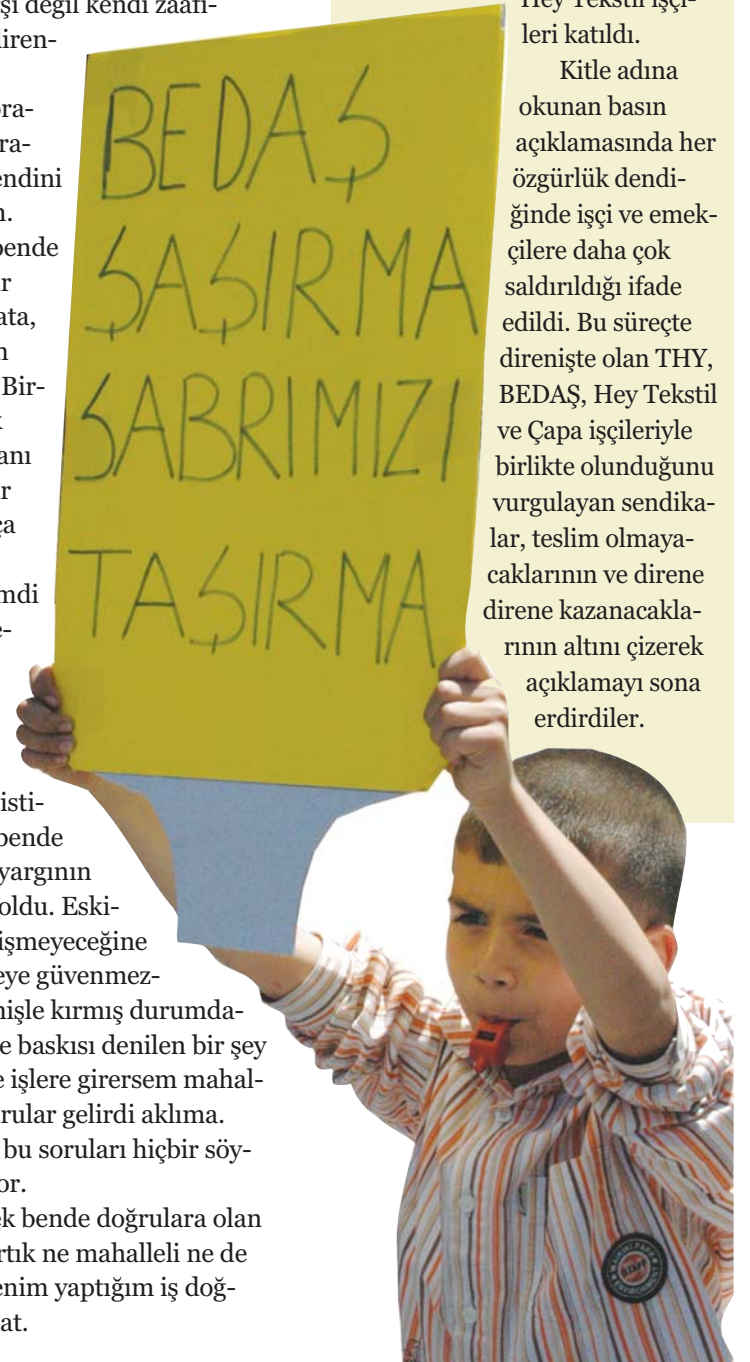
Ayrıca bir konuya da değinmek istiyorum. Direnmek bende birçok korku ve önyargının kırılmasına neden oldu. Eskiden insanların değişmeyeceğine inanırdım ve kimseye güvenmezdim. Bunu da direnişle kırmış durumdayım. Ayrıca mahalle baskısı denilen bir şey var. Eskiden "böyle işlere girersem mahalleli ne der?" gibi sorular gelirdi aklıma. Ama şimdi bırakın bu soruları hiçbir söylem beni etkilemiyor.

Çünkü direnmek bende doğrulara olan güveni doğurdu. Artık ne mahalleli ne de aile umurumda. Benim yaptığım iş doğrusa geresi teferruat.

Sendikalar; "Yaşasın sınıf dayanışması!"

İstanbul: 47 gündür direnişte olan BEDAŞ işçilerini desteklemek amacıyla 6 Temmuz günü **KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİSK, İTO, TMMOB ve Sendikal Güç Birliği** ile Enerji-Sen bir eylem gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünden Taksim Meydanı'na yürünen eyleme, direnişteki THY ve Hey Tekstil işçileri katıldı.

Kitle adına okunan basın açıklamasında her özgürlük dendiğinde işçi ve emekçilere daha çok saldırıldığı ifade edildi. Bu süreçte direnişte olan THY, BEDAŞ, Hey Tekstil ve Çapa işçileriyle birlikte olduğunu vurgulayan sendikalar, teslim olmayacaklarının ve direne direne kazanacaklarının altını çizerek açıklamayı sona erdirdiler.

Emekçinin gündemi

Güvencesizlerin örgütlenmesi

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in yönelim olarak güvencesizlerin örgütlenmesini uzun süredir hedeflediği bilinmektedir. Geline aşamada bu yönelim doğrultusunda somut adımlar atmak ve pratikten çıkan sonuçlar üzerinden faaliyeti ileriye taşımak gerektiği açığa çıkmaktadır.

Bu konuda ülke genelinde koordineli bir çalışma yürütmede yetersiz kaldığımız açıktır ancak işçi sınıfının örgütlenmesi biz sınıf devrimcilerinin esas görevi ise işçi sınıfının ezici çoğunluğunu oluşturan örgütsüz, bu nedenle de güvencesiz olan işçi kitlelerini örgütlemek için güçlerimizi seferber etmemiz şarttır.

Ancak yetersiz de olsa önemli ve umut vaat eden çalışmalara imza attığımız da açıktır. Bu deneyimlerin güçlendirilmesi, paylaşılması ve politik yönelimimizi zenginleştirecek şekilde değerlendirilmesi örgütlü güçlerimizin önündeki en temel görevdir.

Açıktır ki güvencesizlerin, yani işçi sınıfının büyük çoğunluğunu örgütlemek öz itibariyle ekonomik-demokratik, yani sendikal bir muhtevaya sahiptir. Örgütsüz, sigortasız, taşeron, sözleşmeli çalışan milyonlarca işçinin gündelik, temel, acil talepleri ekonomik ve sosyal şartların iyileştirilmesi ve geleceğe daha emin şekilde bakabilmektir. Bu anlamda mevcut çalışmalarımızı ele alırken **sendikal çalışma ve politik öncü çalışma arasındaki ilişkiyi** doğru ele almalıyız. Sendikal çalışma politik öncünün faaliyetiyle doğru ele alınmazsa ya salt sendikacılığa-ekonomizme düşülebilir ya da sendikal talepler arka planda kalırsa da çağrılarımız geniş kitlelerden cevap alamaz.

Güvencesizlerin örgütlenmesi üzerine çalışmalarımız **iki temel** açıdan ele alabiliriz. **İlki** faaliyetimizin olduğu çeşitli sendikaların özel sektörde kölece şartlarda çalışan işçileri sendikalaştırma çabasıdır. Bu yönlü çalışmalar ülkemizde gelişmektedir. Bu çalışmalarda gücümüz ve gerçekliğimiz oranında müdahil olmak, direnişlere öncülük etmek için çaba göstermekteyiz.

Burada esas olarak ele almak istediğimiz **diğer örgütlenme** çabamız ise halihazırda sendikaların örgütlenme çabası göstermediği taşeron işçiler ve inşaat işçileri arasında sendikalaştırma-örgütlenme amaçlı çalışmalardır. Bu çalışmalar öz itibariyle ekonomik ve sosyal savunma-korunma isteğinin birer ürünüdür. Doğrudan bir sendika üzerinden örgütlemeye başlanmadığından örgütlenme süreci daha karmaşıktır. Yalnızca mevcut bir sendikaya katılma çağrısı değil aynı zamanda **örgüt inşasını** da içermektedir. Taşeron çalışmasının yapısı gereği örgütlenmenin önündeki nesnel şartlar ve yasal engeller de göz ardı edilemez. Ancak tüm bu zorluklar aşılmaz değildir.

Çalışmalarımız da bu nedenle bize umut vermektedir. Nasıl ki özel sektörde örgütlenmek isteyen sendikalar cevapsız kalmıyorsa taşeron ve inşaat işçileri arasında da çağrılarımız cevapsız kalmamaktadır. Bu anlamda ilk başta belirlediğimiz pilot alanlarda açıktan yaptığımız bir araya gelme, sorularımızı paylaşma ve çözüm bulma çağrımız sınıf içinde çalışmalarımızın verdiği güvenin de yarattığı olumlu etkiyle hızlıca cevap bulmuştur. İlk baştaki çağrılarımızın olumlu sonuçları üzerinden daha özel ve öncü işçilerin yer aldığı toplantılar örgütlenmiştir. Bunların bir kısmı alanlar özgülünde olurken ikisi de daha merkezi olmuş, deneyimler paylaşılmıştır. İstisnasız şekilde örgütlenme ve çalışma şartlarını değiştirme isteği açığa çıksa da işten çıkarılma, örgütlü durma, mücadele etme gibi konularda sorulan tedirgin ve meraklı sorular zaman içinde daha olumlu bir duruşa doğru evrilmektedir.

Yaz dönemi artık bu çalışmaların ete kemiğe bürünmesi ve yaygınlaştırılması için önümüze daha ağır sorumluluklar yüklemektedir.

Hava direnişinin kadın yüzü...

İstanbul: Hava işkolundaki grev yasağından sonra THY tarafından yüzlerce işçinin işten atılmasıyla başlayan direniş, Atatürk Havalimanı'nda büyük bir kararlılıkla sürüyor. Direnişin başlaması ile egemenlerin işçi sınıfına yönelik saldırılarının daha da boyutlandığı görüldü.

Gazete olarak direnişi 39. gününde direnişçileri ziyaret ettik. Ziyaretimiz sırasında işçilerle güncel, siyasal gelişmeler ve direniş üzerine sohbet ettik. Direnişteki işçilerin çoğunluğunun kadın olması değerini daha da artırıyor. Biz de kadınların direniş hakkındaki görüşlerini aldık.

Sinem Erçelik: Bir kadın olarak bu benim ilk direniş deneyimim. Direnişin ardından birçok konuya daha farklı bir pencereden bakmaya başladım. **Bu açıdan diyebilirim ki direniş benim için bir okul görevi gördü.** Bu benim sınıf bilincimin gelişmesinde önemli etkide bulundu. Özellikle bir kadın direnişçi olarak özgüvenimi kazanmaya başladım.

Toplumun her kesiminde, her zaman kadın dışlanmıştır. Ancak kadını dışlayarak, hiçe sayarak hiçbir yere varılamayacağını anlamak gerekiyor. İster sendikalarda isterse de yaşamın diğer alanlarında kadınların önünde duran engellerin kaldırılması lazım. Kadınlar Türkiye'de çok büyük saldırıya uğruyorlar. Bunu kürtaj yasasında da görmek mümkün. Bu saldırılarla kadınlar korkutuluyor ve eve kapatılarak edilgenleştiriliyor. Onu bir kuluçka makinesi olarak görüyorlar. Ve en kötüsü, böyle bir toplumu yetiştirilmek isteniyor. Biz kadınlar kullanılabilir bir araç olarak görülüyor ve ucuz iş gücü olarak kullanılıyor.

Örneğin ben bugün sadece mesleğim için değil kadın haklarım için de buradayım. Bunun

için de mücadele ediyorum. Bugün hava işçilerine yapılan saldırı genel bir saldırdır. Direnmek bu yüzden bir sınıf görevidir.

Simay Çekem (Genel Başkan Yardımcısı): Biz direnişe büyük bir irade ile geldik. Çünkü her meslekte olduğu gibi bizde de cinsel taciz söz konusu. Bu bizim mesleğimizde daha fazla. Çünkü toplumun her kesiminden insanla bir aradasın ve devamlı olarak insan değişimi var. Kadına yönelik saldırılar burada daha da boyutlanıyor. **Bu saldırılar içinden geldik ve öfkemiz daha fazla.**

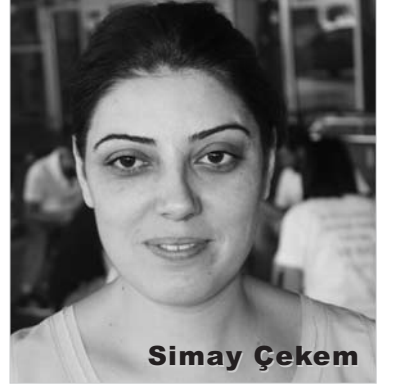
O yüzden ben her şeyden önce kadınların daha dirençli olduğunu düşünüyorum. Çünkü kadın yıllardır görmüş olduğu baskılardan kaynaklı daha öfkeli. Bu öfke güce dönüştü mü yıkıcılığı herkesçe biliniyor.

Yapılan tüm araştırmalarda biz kadınların daha kararlı, daha inatçı olduğu ortaya çıkıyor. Bugün burada bizim 39. günümüz ve buradaki direniş biz kadınların üzerinden yükseliyor. Biz burada çoğunlukta ve direnişe başladığımız günden bu yana bir an olsun yılmılık, istikrarsızlık yaşamadı.

Burcu Sadıç: Hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşıyorum. Bu direnişten önce hayatım sadece uçuşa gidip gelmek, para kazanıp bir şeyler yapmaktı. Buradan içeri girdiğimde uçağa biniyordum. Çıkarken de evime gidiyordum. Hayatım aynı seyrediyordu. Biraz robot gibiydim açıkçası. Ben iki yıllık evliyim. Aynı 14-15 gününü dışarıda geçiriyordum. Burada herkes kendisine maddi olarak bir plan çizmiştir. Bu yüzden bu planların hepsi askıya alınıyor. O yönden zorluklar başladı. Birçok arkadaşımız evini, arabasını satılığa çıkardı. Ama bunları bir kenara bırakırsak, direniş bizlere birçok şey öğretti. Bunlardan bir

Sinem Erçelik

Simay Çekem

Burcu Sadıç

tanesi de insanların birbirlerine hiçbir şey beklemeden destek olması, yardıma koşması. Mesela desteğe gelen gruplar oluyor. Sadece burada olduğumuz için, işten atıldığımız için buraya geliyorlar. Birçok yerde direniş çadırları açıp eylem yapıyorlar. Stantlar açıp imza topluyorlar. Ben bunlardan bihaber yaşıyordum. Evet vardı ve birileri bir yerlerde devamlı bir şeyler yapıyorlardı ama haklarında hiçbir bilgi sahibi değildim. Ama bu direnişten sonra diyorum ki ben de gideceğim, ben de bir şeyler yapacağım. Nerede bir direniş varsa ben de orada destek olacağım. Diyebilirim ki direnişin benden götürüleri olsa da aslında büyük getirileri oldu.

Kampana direnişi sona erdi

Kartal: Kampana işçileri direnişlerini **22 Haziran** günü sonlandırdı. Yaklaşık 500 gün süren direniş belli kazanımlarla sonlandırıldı. Yaklaşık iki ay önce Kampana Deri patronu fabrikayı kapatarak eşyaları İzmir'e taşıdı. Kampana işçileri açtıkları mahkemeleri (tazminat ve işe iade) kazanmıştı. Taşeronu karşı yürüttükleri mücadele ve açtıkları davayla taşeron çalışmayı hukuksal olarak da engellemişlerdir. Kampana işçilerinin direnişlerinin 458. gününde çadırlarını kaldırıp, bu süreçlerini sonlandırmaları üzerine Tuzla Deri-İş Şube Başkanı **Binali Tay**'dan görüş aldık.

- **Direnişi bitirme kararı nasıl alındı?**

- Fabrika kapanalı bir ay oluyor. Arkadaşlarımız

boş fabrika önünde bekliyorlardı. Direnişteki arkadaşlarımızdan, direnişi bitirme yönünde öneriler geldi. Biz de genel merkezimizle bunu değerlendirdik.

Arkadaşlarımızla

hep birlikte sonlandırma yönünde karar aldık.

- **Sendika olarak bu direniş sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Bizim için önemli bir süreç. 98'den itibaren Tuzla bölgesinde gerçekleşen ilk direniş. İlk günden bugüne örgütlü bir şekilde hareket edildi. Mahkemeleri kazandık. Önemli olan diğer bir nokta da taşeronun buradan gitmesi. İlk başlarda bu kadar uzun süreceğini tahmin etmiyorduk ama arkadaşlarımızla bugüne kadar örgütlü bir şekilde direndik.

“İnadına sendika inadına KESK”

İSTANBUL

* **25 Haziran**'da Taksim Tünel'de biraraya gelen yüzlerce sendikacı, devrimci ve demokratik kurum Taksim Meydanı'na gerçekleştirdikleri yürüyüşle KESK'e yönelik gözaltıları protesto etti.

* **26 Haziran** günü Kartal'da HDK bileşenleri City Bank önünde biraraya geldi. KESK'e ve ESP'ye yönelik operasyonları protesto etmek için buradan Kartal Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Meydanda alkışlarla oturma eylemi yapıldı.

BURSA

* KESK Bursa Şubeler Platformu; **25 Haziran** günü devrimci, demokrat ve ilerici kurumlarla birlikte AKP il binasına gerçekleştirdiği yürüyüşle saldırıları protesto etti. Burada KESK Bursa Şubeler Platformu adına bir basın açıklaması okundu.

* HDK Bursa İl Meclisi, **28 Haziran** günü BDP il binasının önünde, başta KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklama terörü olmak üzere ESP'ye yönelik saldırılara karşı bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamada Roboski'de yaşanan katliama değinildi ve devletin katliamı unutturmaya ve tarihin tozlu raflarına kaldırma çalıştığı dile getirildi.

MERSİN

* HDK Mersin Meclisi tarafından KESK'e ve ESP'ye yönelik yapılan gözaltı-tutuklama terörü, **26 Haziran** günü Taş Bina önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. HDK Mersin Eş Sözcüsü **Meral Tatar** tarafından basın açıklaması okundu.

* Gözaltı ve tutuklama furyası, Mersin KESK Şubeleri tarafından KESK önünde **25 Haziran** günü gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Oldukça kitlesel ve coşkulu geçen eylemde, sık sık; “**Gözaltılar tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz**”, “**İnadına sendika, inadına KESK**” ve “**Faşizme karşı omuz omuz**” sloganları atıldı.

İZMİR

28 Haziran günü Sümerbank önünde toplanan KESK üyeleri buradan AKP İl Binası önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yapılan yürüyüşte KESK'e yönelik tutuklama furyasını protesto eden kitle burada polis engeli ile karşılaştı. KESK adına **Rahmi Sağlam**'ın okuduğu basın metni ile açıklama sonlandırıldı. Eyleme birçok devrimci, demokrat kurumun yanı sıra **Partizan** da destek verdi.

KONYA

Eğitim-Sen önünde gerçekleştirilen açıklamada; toplam **71 KESK**'linin gözaltına alındığı belirtilerek, yapılan hukuksuzluk dile getirildi. Basın metnini KESK Şubeler Platformu adına Eğitim-Sen Şube Başkanı **Cebrail Bektaş** okudu. (**Konya YDG**)

DERSİM

25 Haziran günü Dersim'de de Eğitim-Sen Şube Başkanı **Hasan Ölgün**'ün evinin kapısı kırılarak basıldı. KESK'e yapılan operasyonları protesto etmek amacıyla **Dersim KESK Şubeler Platformu**, Sanat Sokağı'nda toplanarak Okullar Caddesi'nde bir yürüyüş düzenledi. Cadde trafiğe kapatılarak oturma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme **Partizan** da destek verdi. (**Dersim Partizan**)

AMED

Konukevi önünde toplanan KESK'li emekçiler, birçok devrimci, demokrat ve yurtsever ile Koşuyolu'na yürüyüşe geçince polis engel oldu. Yürüyüşe izin verilmemesi üzerine KESK Şubeler Platformu adına burada yapılan basın açıklaması yapıldı. Kitle Konukevi önünde oturma eylemine geçti. Oturma eylemi üç gün sürdü.

ERZİNCAN

Operasyonlar **25 Haziran** günü Eğitim-Sen tarafından düzenlenen basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamaya **Partizan** da destek verdi.

İstanbul: Her sabah yeni bir gözaltı, tutuklama terörüne uyandığımız şu günlerde **5 Haziran**'da polis “KCK” adı altında KESK ve KESK'e bağlı sendikalara baskın yapmış ve **70'ten fazla KESK'li sendikacıyı gözaltına almıştı**. Bu süreçle ilgili görüşlerini aldığımız Eğitim-Sen 7 No'lu Şube Başkanı **Emin Ekinci** “**Aslında artık çok daha cesur olmak gerekiyor**” dedi.

- **KESK'e yönelik operasyon sürecini biraz anlatır mısınız? Baskınlar sırasında neler yaşandı?**

- Hem ev hem sendika şubelerine baskında sanki gizli bir örgüt merkezi basılıyormuş, bir konfederasyonun binası değilmiş gibi yaklaşıldı. Aslında Eğitim-Sen, KESK'in genel merkezleri vb. sendikalar basılırken tedirginlik, korku, kaygı vs. yaratmak istiyorlar. O kurumlardan toplumu uzaklaştırmak istiyorlar. Yasal bir yer oysa, üstelik dünyada da tanınan, saygınlığı olan bir kurum. Yapılan baskı ve basınç, tüm topluma mesaj verecek şekilde yapılmıştır. Yapılış şekli ve biçimi ayrı mesajlar içeriyor. Hem bize, sendikacılara hem dışarıya bir mesaj veriliyor.

70'ten fazla kişi gözaltına alındı, çoğu tutuklandı. Artık rakamların da çok önemi yok. Çünkü yarın bu sayı çok daha fazla artabilir. Bizler de yarın öbür gün alınabiliriz. Bir de başka bir çelişki var; herkese aynı suçlama yapılıyor ama bir kısmı bırakılıyor. Aynı “örgüt”ün diğer üyeleri niye dışarıda o zaman diye sormak gerek.

- **KESK'e yapılan baskınlar “KCK operasyonu” adı altında yapıldı. Öne sürülen iddia nedir?**

- Kayda değer hiçbir şey yok. İddianame tamamen hukuk dışı bir şekilde hazırlanmış, tutuklamaya dönük hazırlanmış. Yani devletin bildik iddiaları var, herhangi hukuksal bir dayanağa dayanmadan yapılmış. Mesela “**niye 4+4+4 sistemine karşı çıktınız?**” gibi sorular var. Yani tamamen sendikal faaliyete yönelik sorular yöneltilmiş. Yasal çerçevede yapılan şeylere dahi öyle bir kılıf

“Korkunun ecele faydası yok!”

buluyorlar ki, her şeyin başka bir “anlam”ı ortaya çıkıyor. Öyle bir algı yaratılıyor ki, hem iddia sahipleri hem tutuklananlar hem de toplum sanki “gerçekten bir şeyler oluyor, kurumlarda bir şeyler bulunuyor” gibi düşünmeye başlıyor.

- **Peki sizce devlet bu saldırılarla neyi amaçlıyor?**

- Aslında devlet bir taşla birçok kuş vurmak istiyor, ama attığı taş kuşa rast gelmiyor. Buradaki taşla, saldırı ile yaratılmak istenen; korku imparatorluğu... Mesela ben “**şu an da hangi cümleyi kursam?**” düşüncesi içerisindeyim. Korku hem demokrasinin en büyük düşmanı hem de insanın. O korku aşılacağı sürece hiçbir şey olmaz. Dolayısıyla Kürt korkusu ve düşmanlığı var. “**Bu Kürtler zaten tehlikeli insanlar, bak işte bunlar yasal kurumlarda da var**” gibi mesaj da var.

KESK operasyonunda da örneğin sendikalarda genel başkan alınmıyor, Kürt olanlar alınmıyor? Kürtler bu alandan, sendikal, meşru alandan dışlamak isteniyor. Sendikamın kendi içinde de bir Kürt düşmanlığı yaratmak istiyorlar.

Şimdi resmin tamamına bakar-

sak; Kürtlere yönelik bir durumla karşı karşıyayız. **Anahtar kelime Kürt sorunudur diyebiliriz.**

Aslında artık çok daha cesur olmak gerekiyor. Sendikamızın tüm faaliyetine de ciddi bir baskı yapılmaktadır. Sözlerimizi daha cesur ifade etmeliyiz bence.

Burada çok ciddi bir yalıtma siyaseti var.

- **Son olarak ne söylemek istersiniz?**

- Bence korkunun ecele faydası yoktur. Yıllardır birikmiş sorunlar vardır, bu sorunları biz yaratmadık. PKK diye bir örgüt var, bunu biz yaratmadık. Bu Kürt sorunundan kaynaklı var, Kürt sorununu da biz yaratmadık. **Onlar yarattı bu sorunları, dolayısıyla onlar bu sorunu çözmek zorunda.** Bu ülkenin insanlarına daha fazla acı yaşatmalarına göz yummamak lazım.

Biz burada bir tarafız, çok açık. Mağdurlardan, mazlumlardan, ezilenlerden tarafız; yok sayılanlardan, yok edilenlerden tarafız. Barıştan yanayız, savaşın durmasını istiyoruz. Biz fikirlerimizi ister sendikal alanda ister siyasal alanda olsun söylemeye devam edeceğiz. Yaptıklarının hiçbirini bizim için engel teşkil etmeyecek.

“DHL’de işten atmalara geçit vermeyeceğiz!”

H. Merkezi: Hava, kara, deniz ve demir yollarında faaliyet gösteren **220 ülkede ve 275 bin çalışana sahip olan Alman patentli DHL** şirketinin Türkiye temsilciliğinde TÜMTİS'e üye oldukları için **4 işçi işten atıldı. İstanbul Esenyurt'ta kurulu bulunan Kıraç işletmesinde yaşanan işten atmalara karşı TÜMTİS, 25 Haziran günü işletme önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “DHL’de işçi kıymına, sendika düşmanlığına son” yazılı pankart açan TÜMTİS üyesi işçiler sıklıkla “Sen-**

dika hakkımız engellenemez”, “Atılan DHL işçileri geri alınsın”, “**DHL’ye sendika girecek başka yolu yok**”, “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganlarını attı.

Burada açıklama yapan TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı **Ersin Türkmen**, atılan işçilerin bir an önce işe alınmasını istedi. Türkmen, “**DHL Lojistik Hizmetleri firmasının Esenyurt ve Kıraç depolarında çalışan 4 işçi sendikamıza üye oldukları için işten çıkarıldı. Uluslararası lojistik devi olan DHL birçok ülkede sendikalı işçi çalıştırıyor, yıllık cirosu 50 milyar avro üzerinde olmasına rağmen işçisine açlık sınırının altında bir ücret reva görüyor**” dedi.

Fındıkta kurtlar pusuda

Yüzde 77'lik bir oran ile fındık üretiminde ilk sıralarda yer alan Türkiye her ne kadar bununla övünse de fındık üretiminde ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır. Üretimde geline nokta üreticinin ekonomik ve sosyal durumundan bağımsız değerlendirilemez. Bu açıdan fındık sezonuna bir ay kala tartışmalar yeni spekülasyonlara kapı açmakla beraber fındık üretiminde ve satışında ortaya çıkacak tabloyu da ortaya koyacaktır. Fındık sezonu öncesi en çok konuşulan konu **rekolte**dir.

Bu yıl fındık üretiminin 750 bin ton olacağını söyleyen de var, 500 bin ton olacağını söyleyen de. Aradaki fark 250 bin ton. Bu tartışma elbette ne ilk ne de son. Ancak yıllardır süregelen tartışmalar üretici nezdinde bir yarar sağlamamaktadır. **Üreticiyi ilgilendiren fındık rekoltesinin ne kadar olacağı değil, üretimdeki artışa bağlı olarak fındığa devlet müdahalesinin olup olmayacağıdır.** Öyle ki devletin alan bazlı destekleme politikası bu yıl sona eriyor. Devlet 3 yıl süreyle uyguladığı **"yeni fındık stratejisi"**nin sona ermesiyle fındık üreticisine destek vermeyecek. Bu açıdan üretici yeni bir sezonun eşiğinde, endişeler kulvarında "kader" in cenderesi ile karşı karşıya.

Kendi malıyla rezil olmak...

Yeni sezonda fındık üretimini nelerin beklediğini açıklamak için sezon öncesinde fındıktaki gelişmeleri özetlemekte fayda var. Bu yıl fındık rekoltesi konusunda yine çok farklı tahminler var. Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın tahmini 750 bin ton. Fındık Tanıtım Grubu'nun tahmini 699 bin ton. Dünya Sert Kabuklu Meyveler Birliği (INC)'nin tahmini ise 690 bin ton. Üretici kuruluşları ise, rekoltenin 500 bin ton olacağını söylüyor. Geçen yılın fındık rekoltesine baktığımızda tahminlerin gerçekliğinin bulunduğunu söyleyebiliriz.

Geçen yıl 430 bin ton olan fındık üretimi şu ana kadar bir destek görmüş

değil. Öyle ki daha önceki haberlerimizde de değindiğimiz üzere TMO'nun fındık hasadından önce elindeki fındığı piyasaya sürmesi birçok üreticinin ürünlerinin elinde kalmasına neden olmuştu. Bu açıdan geçen yılın fındık rekoltesinin bu yılın rekoltesine etkide bulunması bekleniyor. Bu açıdan fındıkta herhangi bir spekülasyonun yaratılması -ki bu kaçınılmaz- yıkım demektir.

Fındık üreticisi beklenti içinde

TMO'nun hasat öncesi fındığı piyasaya sürmesi spekülasyonun ana kaynağı olurken, fındık üreticisi piyasanın kurtlarına (tefecî, tüccar ağına) kurban edilmeye devam ediyor. Bu sıkıntılar içinde üreticinin endişesi katbekat artıyor. Kabuklu fındığın kilosu bu yılın başında 7.5 liraya ulaşmışken şu sıralar levant kalite fındığın kilosu 4 lira civarında. Giresun kalite fındık ise 4.5-5 lira seviyelerinde alıcı buluyor. Piyasadaki bu gelişmeler dikkate alındığında 2012 ürünü kabuklu fındığın sezon başında 4 liradan satılacağı tahmin ediliyor. Bu açıdan fındık fiyatları bu yıl üretim miktarına ve devlet müdahalesine bağlı olarak şekillenecek. Devlet piyasaya müdahale ederse -ki buna yönelik herhangi bir hareketlenme yok- fındık fiyatı 4 liranın üzerine çıkabilir. Müdahale olmazsa daha da aşağı düşebilir.

Devlet fındığı tefecinin eline bırakmanın derdinde

Devletin 2009'da uygulamaya koyduğu ve 3 yıl süre ile üreticilere dekar başına 150 lira destek ödemesini öngören **"yeni fındık stratejisi"** sona erdi.

Bu nedenle 2012 ürünü fındığı için üreticilere **alan bazlı destek** verilmeyecek. Alan bazlı desteklemenin kaldırılmasının küçük üreticiyi güldüreceğini düşünmek büyük bir yanılgı olacak. Zira Bakanlar Kurulu'nun 7 Mayıs 2012 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanan **"2012 Yılında Yapılacak Tarımsal Desteklemelere İlişkin Karar"**da bırakılmayan alan

geçmişte Fiskobirlik ve Toprak Mahsulleri Ofisi'nin üstlendiği piyasaya "müdahale" görevini bu yıl çok uluslu fındık tekelleri yapacak. **Elbette bu "müdahale" üretici yararına değil, fındığın büyük bölümünü alan büyük tekellerin yararına olacak.**

bazlı desteklemeyi, fındığa ilişkin hiçbir destek yer almadı. Hazine Müsteşarlığı ile Maliye Bakanlığı da bu yıl fındıkta desteklemeye karşı duruyor. Bunun nedeni ise ekonomik krizin açık biçimde görünmese de içten içe yarattığı "tahribat". Bu noktada Tarım ve Hayvancılık Bakanı M. Mehdi Eker'in 4 Haziran tarihli Aksiyon Derigisi'ne yaptığı açıklama herşeyi özetliyor: **"Ekonomik kriz ciddi anlamda tarımsal destekleri de etkiliyor. Alan bazlı desteğin devam etmesi için ek bütçe bulunması gerekiyor. Bu ise Hazine Müsteşarlığı ile Maliye Bakanlığı tarafından desteklenmiyor."**

Emperyalist sermaye ve Arap petrodollarlarıyla devlet bütçesini ayakta tutan Türkiye, ekonomik krizden kaynaklı giderek büyüme gösteren cari açığa çare bulamıyor. Türkiye'nin tarım ülkesi olmasından kaynaklı cari açığa çare olarak tarımsal üretim önemli bir kaynak.

Ancak bu olanak tarımsal desteklemelerin kesilmesi, spekülasyonların artırılması, çok uluslu şirketlere piyasa olanağının açılması ile ortadan kaldırılıyor. Fındıkta da durum böyle. Özellikle Fiskobirlik'in, mali yapısı

nedeniyle piyasada yer almayacağını açıklaması, devlet adına 2006-2008 döneminde 3 yıl fındık alımı yapan Toprak Mahsulleri Ofisi'nin de piyasada olmayacağını söylemesi fındık üretiminde nelerin yaşanacağını gözler önüne koyuyor.

Peki devlet desteğinin olmadığı, Fiskobirlik ve Toprak Mahsulleri Ofisi'nin devre dışı kaldığı fındık piyasasını kim düzenleyecek?

Görünen o ki, fındık piyasasında geçmişte Fiskobirlik ve Toprak Mahsulleri Ofisi'nin üstlendiği piyasaya "müdahale" görevini bu yıl çok uluslu fındık tekelleri yapacak. **Elbette bu "müdahale" üretici yararına değil, fındığın büyük bölümünü alan büyük tekellerin yararına olacak.** Fındığın çok büyük bölümünü alan dev firmalar, özellikle Eylül ayında fındığın piyasaya yoğun olarak arz edildiği ve fiyatın düştüğü dönemde fındığı piyasadaki alarak depolayacak. Bu firmalar şimdiden fındık üretim bölgelerinde büyük depolar inşa ediyor veya kiralyorlar. Geçmişte Fiskobirlik'in ve Toprak Mahsulleri Ofisi'nin üstlendiği stok kurumu görevini bu firmalar yapacak ve piyasayı istedikleri gibi yönlendirecekler.

Maden ocaklarında ölümler sürüyor

H. Merkezi: Aşırı kâr hırsı iş sahalarında işçileri katletmeye devam ediyor. Bu katliamların en acılı olanlarından birisi de **maden kazalarıdır.**

Son olarak **30 Haziran** günü **Zonguldak**'ın **Ereğli** ilçesine bağlı **Gökçeler** beldesinde özel bir maden ocağında göçük meydana geldi. Göçükte 1 işçi mahsur kaldı. Uzun uğraşlar sonucu göçük altında kalan **Temel Erbay**'ın cesedine yaklaşık 4.5 saat sonra ulaşıldı. Erbay'ın cesedinin çıkarıldığı sırada ailesi ve işçi arkadaş-

ları gözyaşlarına boğuldu. Yaşanan göçüğün nasıl meydana geldiği noktasında bir açıklama yapılmazsa da bu cinayetlerin münferit olmadığı daha önceki örnekleri ile ortada.

İşçi cinayetleri devam ediyor

H. Merkezi: İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi 14 Haziran günü yaptığı yazılı açıklama ile işçi cinayetleri Haziran ayı raporunu açıkladı. Meclis açıklamasında Haziran ayında **59 işçinin** hayatını kaybettiğini, ölümlerin en çok inşaat ve mevsimlik tarım sektöründe yaşandığını vurguladı. Açıklamada ayrıca hayatını kaybeden işçilerin çoğunluğunun Türkiye Kürdistanı'ndan göç eden ve ettirilen yoksul Kürt köylüsü olduğu belirtildi. Mevsimlik tarım işçilerinin kamyon kasalarında her gün ölüme sürüklendiğinin ifade edildiği açıklamada tersanelerdeki ölümlerin de pervasızca devam ettiği belirtildi.

Suriye Meselesi; Rusya ve Kürtler

Türk jetinin Suriye tarafından düşürülmesinin ardından uluslararası alanda özellikle Avrupa ve ABD'li emperyalistlerin girişimleri arttı. Türk jetinin Suriye hava sahasında ne işi olduğu konusu bir yana Türkiye üzerinden NATO'nun harekete geçmesi için gösterilen çaba, somut bir karşılığı bulunmayan destek ve dayanışma çağrılarıyla sınırlı kaldı. Fakat bu **emperyalistlerin pasif durumda kaldıkları, başka adımlar atmadıkları anlamına gelmiyor**. Suriye rejimini istikrarsızlığa sürükleyecek provokasyonlar gerçekleştirme ve Suriye'deki muhalefeti ortak bir çatıda bir araya getirerek denetim altına alma bu adımların temel rotasını oluşturuyordu.

Ancak son günlerde BM Güvenlik Konseyi üyesi sıfatıyla Rusya'yla yürüten görüşmeler ve muhalif güçlerle; özelde de Kürt muhalefetiyle yapılan diyalog daha öne çıktı. Suriye konusunda biri dışarıda biri ise içerde iki kilit aktör olarak **Rusya ve Suriye'deki Kürt hareketinin** öne çıktığı görülüyor.

Rusya Esad'ın devrilmesine onay verecek mi?

Rusya'nın Çin'le birlikte BM Güvenlik Konseyi'nde Suriye'ye yönelik işgali veto etmesi ve aynı zamanda politik ve askeri olarak Suriye'ye destek sunması, ABD ve Avrupalı emperyalistler açısından uluslararası alanda en büyük engeli oluşturuyor. Bu nedenle son dönemde Rusya'ya yönelik baskı ve ikna çabaları öne çıkıyor. Rusya ise bu tutuma tepki gösterirken AB'nin Suriye'ye yönelik ambargosuna uymayacağını ortaya koydu.

Rusya bir yandan da Suriye'deki ulusal ve etnik topluluklara vurgu yaparak diğer emperyalistlerin Suriye içindeki planlarına karşı kendisinin de boş durmayacağını ilan etmiş oldu. BM Güvenlik Konseyi üyeleri, diğer güçler ve Suriye'den kimi örgütlerin katılımıyla **Cenevre**'de yapılan Konferans'ta ortak bir karar alındığı açıklansa da Rusya ile ABD ve Avrupalı emperyalistlerin farklı yorum ve açıklamaları henüz somut bir ortaklaşmanın olmadığını ortaya koydu. Konferansta, mevcut yönetimin, muhaliflerin ve diğer grupların üyelerini içerebilecek bir "geçiş hükümeti" oluşturulabileceği kararı alındığı açıklandı. ABD ve Avrupa bunu Esad'ın görevi bırakması olarak yorumlarken Rusya ise bu anlama gelmeyeceğini ve Esad'ın görevi bırakması gerekmediğini belirtti.

Son süreçte ABD ve Avrupalı emperyalistlerin Suriye rejimini tümünden devirmek için içte ve dışta koşulların yaratılmadığı, bunun yerine ise Esad'ın görevi bırakacağı, mevcut rejimin ise devam edeceği bir alternatifte sıcak baktıkları gözüküyor. Rusya'yla yürütülen ilişkilerin de bu temelde ele

alındığı söylenebilir.

ABD ve Avrupa açısından Esad'ın görevi bırakması ilk adımı oluştururken zamanla rejimin egemen sınıf ittifakında gerçekleştirilecek değişikliklerle istenen sonuca ulaşılması hedefleniyor. Bu planın temel ayağında ise sermayenin büyük payına sahip Sünni burjuvazinin kazanılması ve rejimin asıl aktörü haline getirilmesi bulunuyor. Bu yönüyle Rusya'nın Esad'ın arkasında durması sözkonusu planların farkında olduğunu gösteriyor. Fakat şu anki görece denge durumunun uzun süre devam etmeyeceği de görülüyor. Rusya ile ABD ve Avrupalı emperyalistler arasında Esad'ın devrilmesine yönelik bir ortaklığın gerçekleşmesi zor görünse de bu olasılık tümünden yok sayılmaz.

ABD ve NATO'nun Afganistan işgali düşünülürse orada da benzer bir anlaşmazlığın sözkonusu olduğu ancak yürüten pazarlıklar sonucunda Rusya'nın işgale yeşil ışık yaktığı, hatta kendi top raklarından Afganistan'a girilmesini sağladığı unutulmamalıdır. **Rusya, Afganistan'da kendi payına belli çıkarları garantilemiş ve işgal planlarını kendi lehine etkileebilmişti**. Suriye'nin Afganistan olmadığı, Ortadoğu özgülünde jeo-politik olarak çok daha kritik bir pozisyonda bulunduğu ve son füze kalkanı projeleri düşünüldürse böyle bir anlaşmanın şu koşullarda kolay kolay gerçekleşemeyeceği tahmin edilebilir.

Suriye'nin Afganistan olmadığı, Ortadoğu özgülünde jeo-politik olarak çok daha kritik bir pozisyonda bulunduğu ve son füze kalkanı projeleri düşünüldürse böyle bir anlaşmanın şu koşullarda kolay kolay gerçekleşemeyeceği tahmin edilebilir. Öte yandan Suriye meselesi gündeme geldiğinde, bölgedeki İran faktörünün de altı çizilmelidir. Günümüzde Suriye'nin cephe önüne sürülmesinin ardında başta ABD ve de AB emperyalistlerinin İran politikası bulunmaktadır. Emperyalist ülkeler arasında ABD, AB ve Rusya-Çin arasında yaşanan dalışta Suriye ve İran önemli birer faktördür. Şu süreçte Rusya ve Çin Esad'a desteklerini geri çekmemiş görünüyorlar. Ancak ABD ve Avrupalı emperyalistlerin Suriye nezdinde dışta ve içte durumu kendi lehlerine geliştirebildikleri, dolayısıyla Rusya'nın daha büyük bir kayıpla karşılaşabileceği koşullarda Rusya ve Çin'le yürüten pazarlıklarda da değişik gelişmeler yaşanabileceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Suriye Ulusal Konseyi'nin başına **Abdülbaset Sayda** isimli bir Kürt akademisyenin getirilmesi, Müslüman Kardeşler'le anılan bu oluşuma daha kapsayıcı bir görünüm kazandırılması ve öncelikle Kürtlerin de Konsey'e katılımı amacını taşıyordu. Suriye Kürtlerinin uluslararası toplantılarda ve muhalif güçlerle yapılan görüşmelerde Kürtlerin hakları temelinde yaklaşım göstermesi birçok kere diğer güçlerle anlaşmazlıklara neden olmuş ve Kürtleri bu birlikteliklerin dışında tutmuştu. PYD Başkanı **Salih Müslim Muhammed**'in Cenevre Toplantısı kararlarını desteklediklerini açıklaması tasarlanan "geçiş hükümeti"nde Suriye'deki tüm güçlere yer verileceğinin açıklanmasıyla bağlantılı gözükmektedir.

Suriye Kürtleri ve emperyalist planlar

Suriye'deki Kürt örgütlerinin kendi

içinde değişik yapıları sözkonusu olsa da **Demokratik Birlik Partisi** (PYD) başta olmak üzere ağırlıklı gelişmelere temkinli yaklaşımları ve Kürtlerin haklarını esas aldıkları biliniyor. Suriye rejimi Kürtlerin hakları konusunda sessiz kalmayı yeğliyor; böylece sonucunu kestiremediği bir taahhütten kaçındığı gibi Kürtleri tümünden diğer güçlere yönelmek de istemiyor. **Ancak Kürtlerin Esad rejimine karşı haklı mücadeleleri bilinmiyor değil**.

Fakat emperyalist güçler nezdinde de Müslüman Kardeşler üzerinden yürüten planların, Türkiye'nin de baskısı altında Kürtlerin geleceğine dair bugüne kadar olumlu bir yaklaşım sergilemedikleri, tersine bu konuda Esad rejiminden farklı olmadıkları açığa çıktı. Ancak son günlerde ABD ve Avrupalı emperyalistler ve Rusya başta olmak üzere Kürt hareketlerine yönelik ilginin arttığı, Kürtlerin Suriye muhalefeti nezdinde kilit bir pozisyona taşındığı söylenebilir.

Durumun bu yönde gelişmesinde **"Suriye Ulusal Konseyi"**, **"Özgür Suriye Ordusu"** gibi emperyalistlerin yönlendirmesine açık oluşumlarda istenen birliğin sağlanamaması ve ciddi bir gücün oluşturulamaması etkili oldu. Kürt hareketleri ise politik olarak daha tutarlı ve örgütlü bir konumda bulunuyorlar.

Kürt hareketlerinin demokratikleşme ve Kürtlerin hakları temelinde ifade ettikleri politik tutumları, emperyalist planları belli oranda etkileme olanağına sahip olsa da bu planların bir parçası olma riskini de içinde barındırıyor.

Suriye Ulusal Konseyi'nin başına **Abdülbaset Sayda** isimli bir Kürt akademisyenin getirilmesi, Müslüman Kardeşler'le anılan bu oluşuma daha kapsayıcı bir görünüm kazandırılması ve öncelikle Kürtlerin de Konsey'e katılımı amacını taşıyordu. Suriye Kürtlerinin uluslararası toplantılarda ve muhalif güçlerle yapılan görüşmelerde Kürtlerin hakları temelinde yaklaşım göstermesi birçok kere diğer güçlerle anlaşmazlıklara neden olmuş ve Kürtleri bu birlikteliklerin dışında tutmuştu. PYD Başkanı **Salih Müslim Muhammed**'in Cenevre Toplantısı kararlarını desteklediklerini açıklaması tasarlanan "geçiş hükümeti"nde Suriye'deki tüm güçlere yer verileceğinin açıklanmasıyla bağlantılı gözükmektedir.

Fakat bu sürecin nasıl bir biçim alacağını şimdiden kestirmek mümkün değil. Zira Suriyeli hemen her kesimden muhaliflerin Kahire'de yaptığı toplantıda Kürtlerin ulus olarak tanınma önergesinin reddedilmesi üzerine Kürt-

ler toplantıyı terk etmişlerdi. Toplantıda Kürtleri temsilen, PYD'nin de içerisinde yer aldığı **Batı Kürdistan Halk Meclisi ile Suriye Kürt Ulusal Konseyi** (ENSK) heyetleri yer alırken, Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın desteklediği Suriye Ulusal Konseyi bu önergenin reddedilmesini sağlamıştı.

Suriye Kürtleri başta olmak üzere diğer bazı güçlerin emperyalistlerin yürüttüğü sürece dahil edilmesinde SUK gibi oluşumların etkili olamadığı anlaşılmaktadır. Bunun yerine Avrupalı emperyalistlerin ve diğer yandan ise Rusya'nın doğrudan rol üstlendiği görülmektedir. PYD dahil dört Kürt partisinin, Arap, Hıristiyan ve solculardan oluşan 11 örgütlenmenin oluşturduğu **Demokratik Değişim İçin Koordinasyon Komitesi**'nin Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde görüşmelerde bulunması bunun bir göstergesi olarak değerlendirilebilir.

Yine **PYD**, Komünist Emek Partisi, **Demokratik Marksist Parti**, Arap Birlik Partisi'nin içerisinde yer aldığı **Ulusal Koordinasyon Kurulu**'nun Rusya'nın resmi daveti ile Duma Uluslararası İlişkiler Komisyonu Başkanı **Aleksey Puşkov** ve Dışişleri Bakanı **Sergey Lavrov** ile görüşmesi bir diğer örnektir. PYD Başkanı Muhammed'in **"Rusya diplomatik geleneğinde pek görülmemiş resmi bir davet"** açıklaması aslında Rusya'nın karşı adımlara verdiği önemin bir yansıması olarak görülebilir.

Dikkat çekici olan ise tüm emperyalist güçlerin Kürtlerin ve genel olarak muhalefetin taleplerine "olumlu" yaklaşmasıdır. Aslında bu olumluluk kendi planlarına yedekleme çabasıyla başka bir şey değil. Kürt hareketlerinin demokratikleşme ve Kürtlerin hakları temelinde ifade ettikleri politik tutumları, emperyalist planları belli oranda etkileme olanağına sahip olsa da bu planların bir parçası olma riskini de içinde barındırıyor. Önümüzdeki süreç hangisinin ağır basacağını gösterecektir.

Fakat her durumda emperyalist işgale karşı net bir duruşun ortaya konmadığı durumda Kürtlerin ve tüm Suriye halkının başına daha büyük kötülüklerin örüleceği bellidir. Bugüne kadar Türkiye'nin işgal kışkırtıcılığına karşı net bir söylem geliştirilmiş olsa da bunun kendi içinde bir darlık taşıdığı açıktır.

Görüldüğü gibi Suriye konusunda işleyen süreç, içte ve dışta irili ufaklı birçok aktörün önemli roller kazandığı bir denklemde devam ediyor. Tüm bu farklı plan ve konumlanışlar içerisinde ise Suriye'deki gerçek halk muhalefeti ve bunu oluşturan örgütlenmelerin politik duruşu belirleyici bir yer işgal ediyor.

Silivri'den notlar...

Dilleri, kültürleri asimile edilen üstüne bir de yok sayılan ve yok edilen Kürt ulusu tüm bu vahşete karşın direnişten asla vazgeçmedi.

2009'dan bu yana KCK adı altında yapılan operasyonlarla 10 bine yakın Kürt siyasetçi zindanlara dolduruldu. Amaç belli; Kürt ulusunun iradesini, direnişini kırmak. Ancak nafi! Her şeye karşın Kürt ulusu direnişe sarılıyor, iradesine sahip çıkıyor.

Yaklaşık 9 ay önce açılan KCK İstanbul ana davasında çoğu tutuklu 193 kişi **2 Temmuz** günü ilk kez hakim karşısına çıktı.

Davanın görüldüğü Silivri, Kürt halkının kendi renkleri ve diliyle **"Ez Livirim"** dediği bir alana dönüştü. Biz de davayı izlemek için gelenlerle söyleşi gerçekleştirdik.

"Bu halk onurlu duruşunu sürdürecekt!"

- **Dava ile ilgili ne düşünüyorsunuz?**

Bir ana: Hepsi benim akrabam. Biz hepsinin bırakılmasını istiyoruz. Herkes özgür olsun. Erdoğan başta olduğu için her şey onun elindedir. Ancak Erdoğan yalancıdır. Bu işi "çözeceğim" diyordu, sözünün arkasında durmasını istiyoruz. Bu kadar acı yeter.

- **Sizce bu operasyonların tutuklamaların amacı nedir?**

Hüseyin Ekinci: Şırnak Cizre'den geliyorum. Gurbetçi işçi olarak buradayız. Ama özgürlük mücadelesine devam ediyoruz. Tayyip Erdoğan sisteminin gerçekleri, zalimlikleri ortadadır. Yandaş medya hep yalanlarla karalayarak, nereye kadar gidecek acaba? Bu medyanın da sonu gelir. Yalan dolanla hiçbir yere varılmayacağını göreceğiz.

Halk onurlu bir direniş gösteriyor, bu direnişimizi sonsuza kadar devam ettireceğiz, yılmayacağız. Dava baştan sona hukuk dışıdır. Bütün tutuklamalar böyledir. Tutuklamaların tek nedeni var; BDP'yi ve ona destek verenleri bitirmek... Başka hiçbir şey değil. Biz bunu görüyoruz. Gerçek budur.

Mersin'de gerilla cenazesine saldırı

Mersin: Mûş'un Milazgir (Malazgirt) ilçesi kırsalında çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası **Şükrü Sezer** (Keskin Süruç)'in cenaze töreninde polis 83 genci gözaltına aldı.

7 Temmuz günü düzenlenen

Gerçeği

gören bizim yanımızdadır. Ama yalanla devam etmek isteyen AKP'nin yanındadır.

- **Erdoğan "PKK silah bırakсын" diyor, buna ne diyorsunuz?**

- Erdoğan'ın **"PKK silah bırakсын"** sözü saçmadır. O operasyona devam ederse gerilla da silah bırakmaz. Her şey karşılıklı. Dağlıca bir intikam hareketidir. Kürt toplumu bu tür şeyleri bekliyordu, olacağını biliyordu. Bu kadar zulme ve tutuklamaya karşı tabii ki Kürt halkının bir gücü var, bu onun tepkisidir. Bence barış yapmak istemiyor devlet.

"AKP bu halkın en büyük düşmanıdır"

- **Siz neler düşünüyorsunuz?**

Süleyman Amca: Bir oğlum dağdadır, bir oğlum 27,5 yıl ceza aldı. Kandıra Hapishanesi'nde. Birlik olduğumuz için bizi tutukladılar. Erdoğan bu sorunu çözecek mi? Bu yalancıdır. AKP gelmiş geçmiş partilerin içinde bu ülkenin, bu halkın en büyük düşmanıdır. Sinsidir. "Maşallah, inşallah"la bizi kandırıyor, diğer taraftan ipe götürüyor, yakıyor-yıkıyor, tehdit ediyor. Bunu Kürdüyle, Türküyle, Alevisi, Çerkesiyle herkesin anlamış olması lazım, halkı ikna etmemiz lazım. Toprağa susamış, suya susamış gibi bu halk özgürlüğe, barışa susamıştır. Bir şey beklemiyorum.

AKP'nin samimi olduğuna inanmıyoruz. KCK tutuklamaları; Kürt halkını partisiz, iradesiz bırakmak amacıyla yapılmaktadır.

ruz bu davadan. Bu ülkede hukuk olsaydı bu kadar insan burada toplanır mıydı?

"KCK tutuklamaları Kürt halkını iradesiz bırakmak amacıyla yapılmaktadır!"

- **Nereden geliyorsunuz? AKP için ne düşünüyorsunuz?**

Abdülhalim Çelik: Mardinliyim. Evimiz yakıldı; yakınlarımız, arkadaşlarımız hapisanelerde işkencelerden geçirildi. Biz de çıktık İstanbul'a geldik.

KCK davasında 9 bine yakın insan içeri aldılar. Sadece BDP'li olduğu, Kürt halkının haklarını savunduğu için içeri atılmışlardır. Biz burada bu hukuku protesto etmek amacıyla toplandık. Gittikçe çatışmaların şiddetleneceğini düşünüyorum. Çünkü AKP hükümeti bu işi çözmek istemiyor.

Sayın Abdullah Öcalan'ı tecrit altında tutuyorlar aylardır. Kürt halkı haber alamıyor önderliğinden, PKK haber alamıyor. Bu kadar askerin de gerillanın da ölmesinin tek sebebi Tayyip Erdoğan'dır, AKP hükümetidir. Gelmiş geçmiş hükümetlerin en barbarıdır, en canavarıdır. AKP'nin samimi olduğuna inanmıyoruz. KCK tutuklamaları; Kürt halkını partisiz, iradesiz bırakmak amacıyla yapılmaktadır.

- **Kürt halkı AKP'yi Erdoğan'ı nasıl görüyor?**

Ayşe Ana: Erdoğan hiç barış ister mi? 34 kişi öldü, Erdoğan ne dedi? Annesi 80-90 yaşında öldü, nasıl gözyaşı akıtıyor! O gençler öldüğünde niye gözyaşı akıtmıyordu? Onlar insan değil mi? Erdoğan Kürt meselesiyle hiç uğraşmıyor. Hepsi yalan.

Hepimiz kardeşiz. Niye Tayyip Erdoğan oğlunu askere göndermiyor? 34 kişiyi katlettiği zaman niye gitmedi annelerden bir özür dilemeye? Niye bir açıklama yapmadı? Biz Kürt halkı, hepimiz Tayyip Erdoğan'a lanet ediyoruz.

nı kaydetti.

Açıklamaların ardından mezarlıktan çıkan çok sayıda kişinin kimliklerine el koyan polis, 100'ü aşkın genci mezarlıkta ablukaya alarak coplarla saldırdı. Polis burada 83 genci gözaltına aldı.

ETHA ve Atılım'a baskılara suç duyurusu!

İstanbul: 26 Haziran günü **Etkin Haber Ajansı** (ETHA) ve **Atılım** gazetesine yönelik polis baskını, yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi, polisler hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

28 Haziran günü Çağlayan Adliyesi önünde bir araya gelen **ETHA** ve **Atılım** çalışanlarına; **TGS**, **TGC**, **HDK**, **DİHA**, **Gündem Gazetesi**, **Yarın Gazetesi**, **Özgür Gelecek Gazetesi** ve **Emek** ve **Özgürlük Cephesi** destek verdi.

ETHA editörü **Arzu Demir** tarafından yapılan basın açıklamasında, polisin komplosuna "delil üretme" çabasında olduğunu, arama sırasında kendi yasalarını bile uygulamadığını, avukat gelmeden arama işlemine başladığını; polisin, SGK'ya, İGDAŞ'a ve BEDAŞ'a ihbarda bulunarak, "kaçak işçi", "kaçak doğal gaz ve kaçak elektrik" araştırması yaptırıldığını söyledi.

Demir konuşmasına şöyle devam etti: *"Bu topraklarda hapsedmelerle, öldürmelerle, toplatmalarla yok edemediğiniz çok güçlü bir sosyalist basın, özgür basın geleneğinden geliyoruz. Bu gelenek asla baş eğmedi ve diz çökmedi. Biz de zulüm karşısında baş eğmeyeceğiz, diz çökmeyeceğiz."*

Redhack Dışişleri Bakanlığı'nın sitesini hackledi

Mersin: Daha önce birçok devlet kurumunun internet sitesini çökerten **Redhack** son olarak Dış İşleri Bakanlığı'nın resmi sitesini hackledi.

2 Temmuz Sivas katliamının yıldönümünde, sabah saatlerinde Dış İşleri Bakanlığı'nın internet sitesinde staj başvurularının yapıldığı bölüme saldırarak, Türkiye'de çalışan yabancı bürokratların kimlik bilgilerini açıkladı. Redhack tarafından twitter üzerinden yapılan açıklamada, eylemin Madımak Otelinde katledilenlerin anısına yapıldığı bildirildi. Yarım saat boyunca kullanılmayan sitede, Grup Yorum'un Sivas katliamı ile ilgili bestelediği **"Gün Tutuşur"** şarkısı çalarken, **"Oğlum bak git demiştik"**, **"Dışişleri değil, savaş ve kölelik işleri"**, **"Dün kardeş, bugün düşman"** ve **"Emperyalizm için savaşmayacağız"** mesajları bırakıldı.

Siteye ayrıca Tayyip Erdoğan'ın Libya'nın devrik lideri Muammer Kaddafi ve Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'la fotoğrafları koyuldu.

“Zîhniyeta dewletê ya komkuj neguheriye”*

“Alın kimliğinizi başınıza çalın. Böyle bir devletin vatandaşı olmaktan utanıyoruz!”

Ellerinde katledilen 34 gencin fotoğrafları, askerin kurduğu dilsiz-kulaksız-kör barikata yaklaşıyor Roboskililer... En önde katledilenlerin anneleri, kardeşleri, yakınları... Kimi çocuklarını sınıra uğurlarken son kez göz göze geldikleri anı hatırlıyor, kimi sevdiğinin karın ve kollarının arasında bulunduğu parçaları...

34 gencin Roboski'de İHA'larla katledilmesinin 6. ayında, “Roboski'ye Adalet Nöbeti” tutan aileler, köyden katliamın gerçekleştiği yere yürümek istiyorlardı. Daha önce sevdiklerinin parçalarını toplayıp katırlara yükledikleri bu yere doğru başladıkları yürüyüşe barikat kuran asker, ailelerin yürüyüşüne izin vermedi. Ancak aileler yürümekte ısrarlıydı.

Çünkü can vermişlerdi bu bölgede. Devletin Kürt halkına yönelik vahşi ve katliamcı yüzünü 34 Kürdün parçalanmış gencecik bedenlerinde görmüşlerdi. Çünkü 6 ay geçmişti katliamın üzerinden ve tek bir kişi hakkında bile soruşturma açılmamıştı.

“Şehîd namirin” diyerek yürüyen ailelere tazyikli su ile saldırdı devlet. Elleri sınımsızca tuttukları çocuklarının resmiyle yere yığılan ailelerden, beyaz tülbendi başından kayan bir ana, elindeki resmi uzatarak bağırdı; “Çocuklarımızı öldüren ey devlet bizi de mi öldü-

receksin. Roboski'ye adalet gelinceye kadar mücadelemiz devam edecek!”

Diğer bir ana “Li Roboskiyê zîhniyet neguherî, bila hemû cihan bibihîse!” diyordu. Yani “Roboski'de zihniyet değişmedi, bütün dünya bunu duysun!”

Katliamcı zihniyet değişmedi

13 yaşındaki oğlunu katliamda yitiren Mercan Encü, “Amacımız, çocuklarımızın öldüğü yere gitmekti. Hâlâ oraya gidemedik. Çocuklarımızın ayakta kalmasını hala orada. Eşyalarını görmek istiyoruz. Düştüğü yeri görmek istiyordum. 34 aileyle çocuklarımızın paramparça olduğu yeri görmek istiyorduk” diyordu saldırının ardından.

Ama karşısında faşist TC devleti vardı. Yıllardır Kürt halkına yaklaşımını katliamlarla tescilleyen, kandan beslenen TC... Önce çocuklarını elinden alan, sonra çocuklarından kalan bir tek parçaya dokunmasına izin vermeyen TC...

Ailelerin acıları, tazyikli sudan oluşan çamurun içinde yeniden tazelenmişti aslında. Hiçbirinin canı, tazyikli suda yere düştükleri için yanmamıştı. Onların yüreği zaten yangın yeri katliamdan bu yana. Hiçbirinin gözbebeklerindeki acı, biberli sudan değildi. Yan yana dizili 34 mezarın başında akıtmışlardı tüm göz yaşlarını ve gözlerinin acısı bundandı.

O tazyikli su, ailelerin yüreklerindeki öfkeyi dindirir ya da sindirir mi sanyor bu devlet? Oysa sıkılan tonlarca tazyikli su; evladına son vedasını, bombalamanın ardından parçalanan kaya ve katır parçaları arasında yapan bir ananın öfkesine benzin etkisindedir.

Ne diyordu analar? “Devletin katliamcı zihniyeti değişmedi.” Ne kadar da doğru! Sivas'ta, Dersim'de, Maraş'ta, Amed'de, Çorum'da TC devletinin, 90 yıllık ömrü böyle geçti. Kendi düzenini devam ettirmek için bir yandan “tek devlet, tek millet, tek dil, tek...” diye tekerlerken, diğer taraftan “tek” tekerlemesine “uymayan” herkese tek tek katliam uyguluyordu.

Bugün ise Roboski'de ve Riha (Urfa) Hapishanesi'nde devam ediyor katliamcı zihniyet. Dün CHP, DYP vs. eliyle, bugünse AKP eliyle...

“Alın kimliklerinizi başınıza çalın!”

Tonlarca tazyikli suyun oluşturduğu çamur yığını içinde kalan Roboskililer, TC devletinin kendilerine verdiği kimlikleri çamura attılar. “Alın” diyorlardı, “Alın kimliğinizi başınıza çalın. Böyle bir devletin vatandaşı olmaktan utanıyoruz!”

Yıllardır kimlik mücadelesi verdiği için katliamların en vahşisine, inkar ve asimilasyon politikalarının en sinsi ve sürekli olanına maruz kalan Kürt ulusunun TC devleti ile geldiği isyan noktası budur.

İşte bu isyanı bilincimize işlemeli, üzerine basa basa, döne döne tekrar anlatmalıyız: Roboski Katliamı'nın üzerinin örtülmesine, unutturulmasına asla izin vermeyeceğiz!

“Yatıp kalkıp Uludere diyorsunuz” diyerek, katliamın gündemleştirilmesinden yaka silken ve üzerinin örtülmesi talimatını veren Başbakan Erdoğan'a yanıt olacak şekilde; yatıp kalkıp, yemeyip içmeyi Roboski demeye devam etmeliyiz/edeceğiz!

* “Devletin katliamcı zihniyeti değişmedi”

“Roboski'de zihniyet değişmedi”

H. Merkezi: Roboski'de 34 Kürt gencinin İHA'larla bombalanarak katledilmesinin 6. ayında HDK tarafından çeşitli eylemler düzenlendi.

İSTANBUL

Taksim Meydanı'nda bir eylem düzenleyen HDK İstanbul Meclisi, “Katliamcı AKP hesap verecek. Roboski halkı yalnız değildir” dedi. HDK adına açıklama yapan Erdal Demirhan, Roboski olayının faşizmin bilinçaltını gösterdiğini belirtti. BDP Bêdlis Milletvekili Hüsamet Zenderlioğlu da eylemde Kürtçe bir konuşma yaptı. Kitle KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklamaları protesto için Galatasaray'dan Taksim Meydanı'na yürüyen emekçileri bekledi.

HDK'liler, KESK üyelerini, “KESK'li tutsaklar onurumuzdur”, “KESK'e uzanan eller kırılınsın” sloganlarıyla karşıladı.

İZMİR

28 Haziran günü Basmane Meydanı'nda toplanan HDK İzmir Meclisi bileşenleri ve devrimci, demokrat kurumlar Sümerbank önüne yürümek istedi. Ancak polis yürüyüşüne engelledi. Oturma eylemi yapan kitle yolu trafiğe kapattı.

Burada, basın açıklamasını okuyan BDP İl Eşbaşkanı Fuat Mikailoğlu “Roboski Katliamı bir kez daha göstermiştir ki; düünden bugüne Kürt sorununda sergilenen inkarcı ve katliamcı zihniyet, AKP tarafından sürdürülüyor. Bu nedenle Roboski katliamıyla hesaplaşmanın sağlanması ve unutturulmaması halkımız için bir onur meselesidir” dedi.

Eyleme; Partizan da katıldı.

HPG'li Rızgar toprağa verildi

Amed: Dersim'in Ovacık İlçesi'nde çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Nadir Tunç'un (Rızgar Amed) cenazesi, memleketi Amed-Kocaköy'de binlerce kişinin katıldığı törenle toprağa verildi.

Tunç'un cenazesi, ailesi tarafından Malatya'dan alınarak Amed'e getirildi. “Şehîd Namirin” sloganlarıyla Kocaköy ilçesine getirilen cenaze Öcalan'ın resminin bulunduğu tabutta binlerce kişi tarafından taşındı ve “Şehîd Namirin” sloganlarıyla defnedildi.

Yaralı yakalanan devrimciye işkence!

Erzingan: 22 Haziran günü aldığı kurşun yarası nedeniyle tedavi ettirilmek üzere götürülürken Erzingan'da yakalanan Ali Çelik'in hayatı tehlikesi devam ediyor. Yaralı bir şekilde Erzingan'da götürüldüğü hastanede darp edilen, işkence gören ve daha sonrasında ameliyata alınan Ali Çelik'in hala yoğun bakımda olduğu ve hayatı tehlikesinin sürdüğü öğrenildi.

Ali Çelik, Zeki Yıldız ve Ayhan Memişoğlu adlı 2 kişiyle birlikte tedavi ettirilmek üzere getirildiği Erzingan'da yakalanmıştı. Gözaltıların ardından polis, DHF faaliyetçisi Nuruvan Dinler ve DHF taraftarı Cankat Keskin'i de gözaltına aldı. Üç gün boyunca Tunceli Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan DHF'liler çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandılar. Dersim'de mahkemeye çıkarılan Dinler ve Keskin MKP örgütüne üye oldukları gerekçesiyle tutuklandı.

Amed'de “Öcalan'a özgürlük” mitingi

Amed: 14 Temmuz'da “Kürt Sorununa Demokratik Çözüm ve Öcalan'a Özgürlük” sloganıyla Amed'de miting düzenlenecek. BDP ve DTK'nın ortak örgütlediği eylemde Öcalan'a özgürlük istenecek. Mitinge T. Kürdistanı dışında üç parçadan, Türkiye ve Avrupa'dan çok kişinin katılımı planlanıyor. Newroz'dan daha fazla katılım

beklenen miting için BDP çalışmalarına başladı. Bölgenin birçok ilinde ve Amed'de çalışmalar başlanan BDP, halk toplantıları gerçekleştiriyor. BDP Amed il binasında belediye çalışanlarıyla mitinge ilişkin toplantı yapıldı. Toplantıda konuşan BDP İl Eşbaşkanı Zübeyde Zümrüt “Öcalan'ın 1 yıla yakındır tecrit altında olduğunu ve AKP'nin kirli yüzünü deşifre edeceklerini” söyledi. Ayrıca Bağlar esnafını ziyaret eden Zümrüt ve BDP'liler İstasyon Meydanı'nda yapılacak mitinge çağrıda bulundu.

“40. Savaş Yılına Selamlıyoruz!”

H. Merkezi: Dersim Hozat'ta 15 Haziran günü Amutka Karakolu'na yönelik bir eylem gerçekleştiren TİKKO gerillaları adına TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan ve elimize e-mail yoluyla ulaşan açıklamada “Partimizin 40. yılını bu eylem vesilesiyle bir kez daha selamlıyoruz” denildi. Elimize e-mail yoluyla ulaşan açıklamayı haber değeri taşıdığından dolayı paylaşıyoruz.

“Halkımıza;

15 Haziran 2012 tarihinde akşam saat 20.00 sıralarında Hozat Amutka Karakolu'nun yol güvenliğini sağlamak için arazide bulunan düşman gücüne yönelik olarak TİKKO gerillaları tarafından bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir.

Yapılan saldırıya karşı düşman havanlarla karşılık vermiş ancak herhangi bir sonuç alamamış, gerillalarımız planlanan şekilde alandan çekilmişlerdir. Eylem sonrasında düşmanın aldığı kayıplara dair herhangi bir bilgiye ulaşılamamıştır.

Partimizin içinde bulunduğu 40. mücadele yılında irade ve ısrarımız savaşımızın gelişmesi ve düşmana daha etkili darbeler vurulması yönünde gelişmeye devam edecektir. Halk iktidarı kurma hedefiyle atacağımız adımlar düşmanı yok etme bilinci ve eylemiyle daha da hızlanacaktır. Bu anlamıyla partimizin 40. yılını bu eylem vesilesiyle bir kez daha selamlıyoruz.

TİKKO Gerillaları Gizli Belgelere El Koydu!

Dersim: Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre 30 Haziran 2012 tarihinde saat 13.00 civarında Nur Ekmekçilik şirketinde çalışan bir işçi Kuşluca (Bilgeç) Karakolu'ndan ilçe merkezine gittiği sırada TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından tutuklandı.

Yaklaşık 30 saatlik sorgunun ardından serbest bırakılan Murat Varhel isimli işçinin kullandığı Cemal Beyazgül'e ait araçta çıkan Ovacık İlçe Jandarma Karakol Komutanlığı, Kuşluca Jandarma Karakol Komutanlığı ve Karaoğlan Jandarma Karakol Komutanlığı'na ait çeşitli belgelere ve kimi gizli evraklara TİKKO gerillaları tarafından el konulduğu öğrenildi.

Edinilen bilgilere göre Nur Ekmekçilik şirket sahibi Süleyman Beyazgül TKP/ML TİKKO tarafından sert bir şekilde uyarıldı.

Bu olayla bir kez daha kimi esnafın kişisel menfaatleri uğruna bölgedeki halka zulüm eden devlet ordusuyla giriştikleri çirkin ilişki teşhir edildi. Nitekim bu olayın aynı zamanda bölgedeki benzer ilişki kurmaya meyilli bütün esnaflara uyarı niteliği taşıdığı öğrenildi.

Yine bu eylemimizle birlikte, 2005 yılı haziran ayında faşizm tarafından katledilerek şehit düşen 17 MKP militanını ve geçtiğimiz mayıs ayında Dersim/Ovacık'ta şehit düşen üç HPG gerillasını da saygıyla anıyoruz.”

“Ortak Amutka eylemi Kürt halkına yönelik saldırılara cevaptır”

Dersim Hozat'ta 22 Haziran günü Amutka Karakolu'na yönelik TİKKO ve HPG gerillaları tarafından düzenlenen ortak eyleme ilişkin TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından bir açıklama yapıldı. Elimize e-mail yoluyla ulaşan açıklamayı haber değeri taşıdığından dolayı paylaşıyoruz.

“Halkımıza,

22 Haziran 2012 tarihinde HPG ve TİKKO gerillaları tarafından Hozat/Amutka Karakolu'na yönelik ortak bir eylem gerçekleştirilmiştir. Saat 15.00 sularında gerçekleştirilen bu eylemde BKC ve Kanas türü uzun namlulu silahlar da kullanılmıştır.

Öncesinde karakol yakınına yerleşen eylem grubu karakoldan çıkmak için hazırlanan özel birliklere mensup askerlerin toplu halde bir arada bulunduğu bir sırada saldırıyı gerçekleştirmiş, düşman güçleri neye uğradıklarını şaşırılmışlardır. Bu saldırı bir hafta içinde Amutka Karakolu'nda üslenmiş olan özel birliklere dönük ikinci saldırıdır. 15 Haziran tarihinde yine bu karakoldan çıkan düşman güçlerinin konumlandığı tepeye dönük olarak TİKKO gerillaları tarafından bir saldırı gerçekleştirilmiştir.

Düşman bu eylemler sonrasında ya gözleme yoluna gitmekte ya da 22 Haziran eyleminde olduğu gibi yaptığı 'etkin manevra'lardan ve 'saldırını püskürttüğünden' bahsetmektedir. Yine bu eylemlerde düşmanın aldığı kayıplar da gizli tutulmaktadır. Bundan kaynaklı düşman kayıpları konusunda net bir bilgiye ulaşılamamıştır.

HPG güçleri ile ortak bir şekilde gerçekleştirilen bu eylem, faşizmin Kürt yurtsever güçlerine ve Kürt halkına dönük dizginli saldırılarına karşı partimiz TKP/ML tarafından alınan tutumun pratik bir yansımasıdır. Halk ordusu TİKKO bundan sonra da yükselttiği gerilla savaşıyla, gerek birlikte gerek tek başına yapacağı eylemlerle faşizmin halka

karşı yaptığı saldırıların hesabını sormaya devam edecektir. Zira emperyalizm uşağı faşist devletle hesaplaşmanın savaştan başka bir yolu yoktur. Bundan dolayı halk ordusu TİKKO, proletarya partisi önderliğinde halk savaşı bayrağını her geçen zaman daha da yükseltecek, 40 yılda varılan noktayı daha ilerilere taşıyacaktır.”

“Ovacık eylemi ile 40. kuruluş yılımızı selamladık”

Dersim Ovacık'ta 23 Haziran günü Kuşluca (Bilgeç) Karakolu'na yönelik bir eylem gerçekleştiren TİKKO gerillaları adına TKP/ML TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı tarafından yapılan ve elimize e-mail yoluyla ulaşan açıklamayı haber değeri taşıdığından dolayı paylaşıyoruz.

“Halkımıza;

23 Haziran 2012 tarihinde, saat 16.00' da, Dersim Ovacık'ta bulunan Kuşluca (Bilgeç) Karakolu'na TİKKO gerillaları tarafından bir saldırı düzenlenmiştir. Roketatar ve kalaşnikovlarla düzenlenen saldırı sonucunda düşmanın ölü ya da yaralıları hakkında bilgi edinilemezken gerillalarımız kayıp vermeden geri çekilmiştir. Eylem sonrası düşman karakol çevresini havan ve ağır silahlarla yoğun biçimde vurmuş, sonrasında kobra helikopteri ile kırkbeş dakika boyunca bombalamıştır. Eylemimiz partimiz TKP/ML'nin 40. kuruluş yılını selamlamak amacıyla gerçekleştirilmiştir. TKP/ML'nin önderliğinde ve şehitlerimizimizin izinde yürümeye devam edeceğiz!

Şan olsun 40. savaş yılımıza!

Yaşasın halk savaşı!”

Hapishanelerde bir ölüm daha

Amed:

Yaklaşık 6 ay önce Kent Meclisi'nde bulunduğu gerekçesiyle tutuklanan

Süleyman Acar geçirdiği iç kanama sonucu kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Tahliye kararı ise yaşamını yitirdikten sonra verildi.

Mêrdîn E Tipi Hapishane'de kalan 42 yaşındaki Acar, 13 Haziran günü rahatsızlandığı için Amed Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Tedavi gören Acar, 24 Haziran'da yaşamını yitirdi. Onunla birlikte KCK operasyonlarıyla alınan 7 kişinin ilk duruşması ise geçtiğimiz günlerde Diyarbakır 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü ve Acar hakkında tahliye kararı verildi.

Süleyman Acar'ın yaşamını yitirmesiyle TC hapishanelerinin trajik tablosu bir kez daha gözler önüne serildi. Demokratik hak ve taleplerinden dolayı hukuka aykırı ve meşruluğu olmadan tutuklandı, hasta olduğu halde tahliye talebi reddedildi ve yaşamını yitirdi. Dahası tahliyesi yaşamını yitirdikten sonra verildi. Hapishanede yaşamını yitiren yüzlerce hasta tutsaktan sadece biri.

Siyasi tutsak Hakan Yılmaz bedenini ateşe verdi

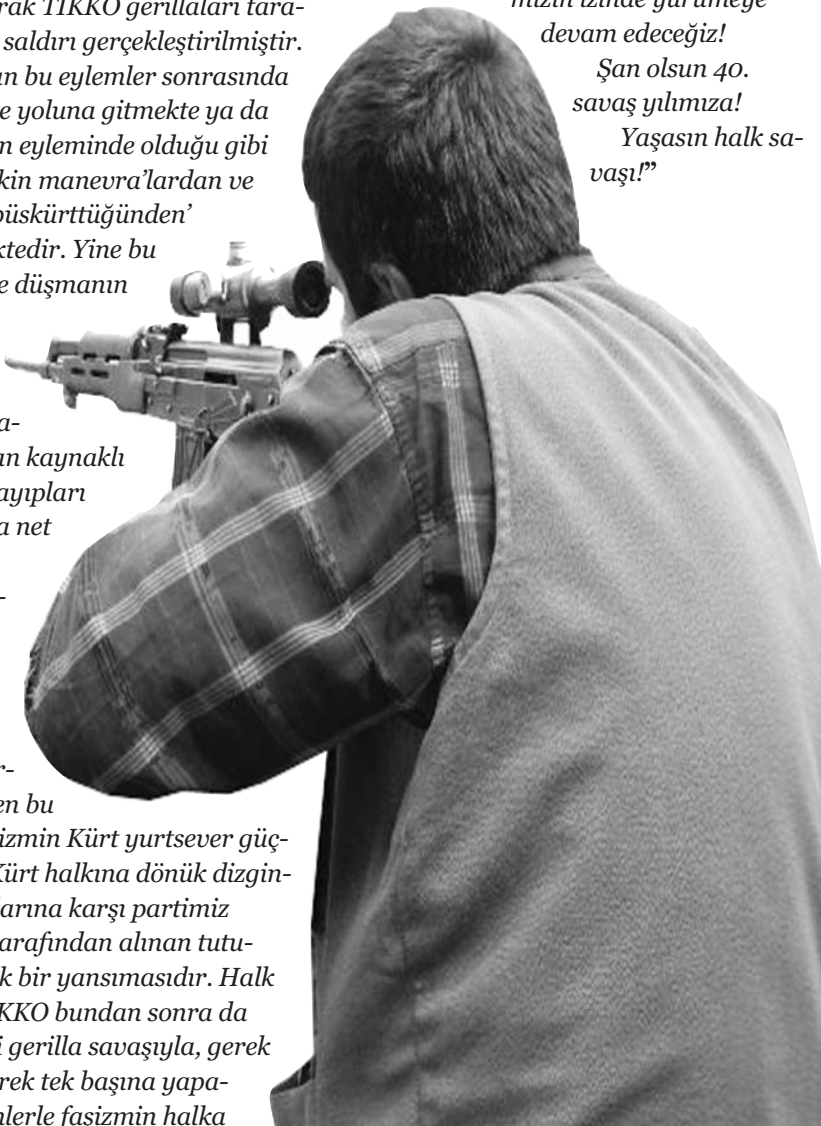
Amed:

Amed D Tipi Hapishane'de tutuklu bulunan siyasi tutsak

Hakan Yılmaz

bedenini ateşe verdi. Bedenini ateşe verdiğini gören arkadaşları hapishane yönetimine haber vermiş, Yılmaz Dicle Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırılmıştır. Olayı duyan TUHAD-FED Genel Başkanı Zübeyde Teker Amed D Tipi Hapishane'ye gidip avukatları aracılığı ile bilgi aldı. Teker, edindiği bilgilere göre Yılmaz'ın şu anda Dicle Üniversitesi Hastanesi Yanık Ünitesi'nde bulunduğunu ve sağlık durumunun iyi olduğunu belirtti.

Konuya ilişkin bilgi almak için hapishane önünde bekleyen Teker ve beraberindekilerin kimliklerine polis el koyuldu. GBT kontrolleri yapılan kimlikler daha sonra sahiplerine iade edildi.

Göğün yarısı

Homofobi ve transfobi ile gerçek bir yüzleşme için başlangıç (1)

Yaklaşık 3 yıldır adımlamaya (belki emeklemek desek daha doğru olur) çalıştığımız kadın mücadelesinde bugün bulunduğumuz yeri değerlendirirken hep **yapamadıklarımız** üzerinden söze başlıyoruz. Bunun elbette bir kültürün sonucu olmakla birlikte diyalektik bir yöntem olduğunu söylemek mümkün değil. Tüm olumluluk ve olumsuzluklarımızla, “işe” başladığımız noktayla bugün geldiğimiz nokta arasındaki mesafeyi (hem pratik hem de meseleye bakış anlamında) ölçerek bir değerlendirme yapmak daha doğru sonuçlar verecektir.

Geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiğimiz Kurultay Örgütlenme Konferansı’nda böyle bir değerlendirme yaparak yolumuza devam etmiştik. Bunu süreklileştirmek (ki bugün için bunun anlamı Kurultay çalışmalarına hız vermektir), “arada” bir “durup” geriye doğru bakmak, bugünü değerlendirerek, yarınki çalışmalarımızı planlamak zorunluluktur. Yine de bazen bize “nereden nereye” dedirtecek gelişmeler yaşandıkça kat ettiğimiz yolu görmek, çalışmaya yeni başlamış gibi bizi heyecanlandırmakta.

Yeni Demokrat Kadın çalışmasının başlangıcıyla birlikte, kadın sorununa nasıl baktığımızı ortaya koymaya çalıştığımız ve Partizan dergisinin 74. sayısında yayımlanan yazılara bugün baktığımızda işte böylesi bir heyecan duyuyorduk. Nitekim Sosyalist Kadın dergisinde bahsi geçen yazılara ilişkin bir değerlendirme yazısının yayımlanması tekrar en başa bakmamıza vesile olarak kat ettiğimiz yolu göstermesi bakımından değerli bir etki yarattı.

Kadın sorununa ilişkin (ve tamamı kadın yoldaşlarımız tarafından yazılan) bu dosya aslında bizim açımızdan daha yayımlanır yayımlanmaz “eski” mişti. Daha yayımlanırken ne kadar eklettik, yer yer “dogmatik” yaklaşımların bulunduğu tarafımızdan da tespit edilmiş ve üzerinden geçen zaman dilimi içinde birçok konuda, pratik süreç içinde öğrenerek ve de dışımızdaki (feminist ya da devrimci, demokratik) kadın örgütlenmelerini, onların bizim için çok değerli olan görüşlerini-tartışmalarını inceleyerek fikirlerimizi geliştirmiştik. Nitekim yaptığımız konferansa bu yeni fikirlerimiz damgasını vurmuş, yazıların hazırlanmasının ardından biz çoğu noktada onu aşmıştık. Bu durum gazetemizdeki sayfalarımızda ve Göğün Yarısı köşesinde de yansımaları bulmuştu kuşkusuz.

Sosyalist Kadın dergisinde yayımlanan değerlendirmenin bu gelişmeyi (en azından bu sayfalardan takip edilebileceği kadarıyla) dikkate alarak yapılmasını elbet tercih ederdik, ama yine de bugün hemen hemen tamamına katıldığımız eleştirileri-katkıları bizim için oldukça değerli bir noktada durmaktadır. Normal şartlarda bu yıl yapmayı planladığımız ancak çeşitli nedenlerle 2013’ün Şubat ayına ertelediğimiz kurultayımızda da 3 yıldır kat ettiğimiz yolun ifadesi olarak sonuçlandırmayı düşündüğümüz program çalışmasıyla bu gelişmeyi kayıt altına almayı planlıyoruz.

Buradan aslında başta planladığımız konuya bir giriş yapabiliriz. Bugün bizi “nereden nereye” dedirten bir gelişmeye dair –eşcinselliğe yönelik- geldiğimiz aşamayı değerlendirmek istiyoruz. Her ne kadar Partizan’daki dosyada LGBT bireylere yönelik bir görüş ortaya koymuşsak da, bu konuda yolun oldukça gerisinde olduğumuz, homofobi ve transfobi ile (köken itibarıyla bunlardan biraz daha farklı bir gerçeklik olarak bifobi ile) gerçek bir yüzleşme gerçekleştirmediğimiz açıktır. Bu durumun yansımalarını kadın ve erkek tüm yoldaşlarımızda çıplak gözle dahi görmek mümkünken, dünden farklı (ileri demeye dilimiz varmıyor) olarak sözlerimizi daha dikkatli sarf ettiğimiz ancak bunun da inceltmiş homofobi-transfobiden ileri gitmediğinin farkındayız.

Bu nedenle önümüzdeki sayıdan itibaren cinsel yönelim ve kimliklere ilişkin kafamızdaki soruları, karşılaştığımız (ve farkına varabildiğimiz) heteroseksist, homofobik, transfobik yaklaşımları somutlayarak konuya devam etmeyi planlıyoruz.

Onu tanımak, yoldaşı olmak ayrıcalıktı!

Bildiği çat-pat Kürtçe’yle, önce kapıları sonra da Kürt anaların kalbini çalıyordu Çiğdem. Çok kısa sürede evin kızı oluyor, ayrıldığımız her evden “yine bekleriz”le uğurlanıyorduk.

Şimdi düşünüyorum da eğer şu an böyle bir olay yaşansaydı, Yeni Demokrat Kadın çalışmalarının verdiği bilinçle buna sessiz kalamazdı hiç kimse. Görmezden gelmez, şaşkınlığımızı saklamazdık. Alandaki yoldaşların buna susmasını başlatmaz, tartışma çıkarırdık. Ama o zaman öyle olmadı. Sessiz kaldık.

Sonra ne mi oldu?

Eşinin engellemeleri ve hatta işi fiziksel şiddete vardırması karşısında Çiğdem, kapıyı çekti ve arkasına bile bakmadan Mersin’e geldi. Artık sık sık birlikte Demirtaş ve Çilek Mahallelerine gidiyor, dağıtım yapıyorduk. Onunla birlikte gazete dağıtım yapmak o kadar zevkliydi ki anlatamam. Bildiği çat-pat Kürtçe’yle, önce kapıları sonra da Kürt anaların kalbini çalıyordu Çiğdem. Çok kısa sürede evin kızı oluyor, ayrıldığımız her ev-

den “yine bekleriz”le uğurlanıyorduk.

Gerillaya katılışında bir sene sonra Ferdi Karacan (Munzur) yoldaşla birlikte şehit düştüğünü öğrendiğimde buna kesinlikle inanmadım. Ama diğer taraftan Çiğdem’in nasıl şehit düştüğünü de tahmin edebiliyordum. Hiçbir zaman yoldaşlarının tırnağına zarar gelsin istemeyen Çiğdem’in Munzur yoldaş vurulduğunda arkasına dönüp yaralı Munzur’a bakışlarını hayal edebiliyorum. Pusudan kaçması ve bölgeden uzaklaşması gerekirken, adımlarını yaralı Munzur yoldaşının yanına götüren yürek acısını duyumsabiliyorum.

Seni tanımak ayrıcalıktı sevgili yoldaşım... Ve de boşluğunu doldurmak boynumuzun borcu... Sen rahat uyu... Sana kurşun sıkan düşmanın kalelerini tek tek vuran yoldaşların senin bayrağını yere düşürmedi hiçbir zaman... Hem de 40 yıldır... Bir 40 yıl daha mücadele edecek inançla... (**Bir yoldaşı**)

Mersin’in yazı çekilmez, bilen bilir... 2008 yazı da böyle bir yazdı. Televizyonlar “11.00-15.00 saatleri arasında kesinlikle dışarı çıkmayınız” uyarıları yapmaya başlamıştı. Ancak Partizancıların ne zaman söz dinlediği görülmüştü! İnadına bu saatler arasında, güneşin altında buluşur; gazete dağıtılacaksa dağıtım yapardık, toplantı ise toplantı... O yaz Mersin daha da canlanmıştı. Çünkü aramızda her yanından enerji fışkıran, o sıcaklığın altında ferah güllüslere neden olan **Çiğdem (Kinem)** vardı.

Çiğdem evliydi. 2008 Newroz’unu hatırlıyorum. Çiğdem ve eşi, Metropol miting alanında düzenlenen Newroz’da yanımıza gelmişlerdi. Çiğdem’i ilk orada tanımıştım. Çok mahzun durduğunu, gözlerinin içi parlayarak flamalara baktığını ve elindeki flamaya sınımsız sarıldığını hatırlıyorum. Bir yandan bu durum hoşuma gitmişti ama bir yandan da onun bu çekingenliğini tuhaf bulmuş, onun çok edilgen olduğunu düşünmüştüm. (Çiğdem’i bir süre sonra yakından tanıdığımızda ne kadar yanlış olduğunu anlayacaktım!)

Newroz’un ardından büroya geçmiştik. Bir ara eşi “Aaa, derginin yeni sayısı çıkmış! Dur bir bakayım” deyip, Yeni Demokrat Gençlik dergisini eline aldı. Bir-iki evirip çevirdi. Sonra yuvarlayıp, yüzüne bile bakmadan Çiğdem’in eline verdi “Al, tut” dedi!

Çok “sıradan” bir şey gibi gelebilir bu. Ancak eşinin Çiğdem’e “dergilerini taşıyacak kişi” muamelesi yapması, erkek egemen zihniyetin “normali” olabilir. Ki zaten o görüşme boyunca oradaki Çiğdem değil, o kişinin “eşi” muamelesi görüyordu aslında.

İstanbul: Trans Onur Haftası kapsamında İstanbul’da birçok eylem ve etkinlik örgütleyen LGBT kurumlar bir kez daha “**Alışın, buradayız**” dedi.

Onur Haftası kapsamında yapılan eylemlerden biri 24 Haziran günü yapılan yürüyüş oldu. Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen yüzlerce lezbiyen, gey, biseksüel ve trans “Travestiyiz, buradayız; alışın alışın, gitmiyoruz” dediler.

Biz de **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak “**Bu yalnızca transların değil hepimizin özgürlük yürüyüşüdür**” diyerek trans bireyler arasında yerimizi aldık.

Ancak aynı zamanda Taksim Tramvay Durağı’nda bu-

lunan ve “teröre lanet” adıyla toplanan sivil faşist bir grup ellerinde Türk bayrakları ve bozkurt işaretleriyle onur yürüyüşü için biraraya gelenlere saldırdı.

Homofobik ve nefret söyleminin tavan yaptığı faşizan saldırıya; “**Faşizme karşı omuz omuz**” şeklinde cevap verdik. Saldırının ardından yürüyüşüne devam eden kitle Tünel’de açıklama yaptı.

Onur Haftası kapsamında yapılan 2. yürüyüş ise **1 Temmuz** günü gerçekleşti. Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen binlerce LGBT birey ve homofobi ve transfobi karşıtı Taksim’i gökkuşağı renklerine boyadı.

(**İstanbul’dan bir YDK’lı**)

SAĞLIK BAKANLIĞI MUHBİRLİK YAPIYOR

Kürtaj tartışmaları ekseninde kendini sakınmayan kadın düşmanlığı sık sık sistem sözcüleri tarafından dışa vuruldu. “Doğursun, gerekirse tecavüzden doğan çocuğa devlet bakar” söyleminden tutun da “annenin suçunu niye çocuk çekiyor, o zaman kadın kendini öldürsün” diyen hastalıklı beyinler, yalnızca sermayenin sözcülüğünü yapmakla kalmadı, aynı anda içindeki nefreti de kustu.

Gittiği her düğün bayramda “üç çocuk isterim” diye tutturana, gerekirse ödül koyacaklarını, çok çocuk için gereken tüm teşvikleri sunacaklarını söyleyen sistem sözcülerinin yaptıkları, yalnızca kürtajı yasaklamaya çalışmakla da sınırlı değil.

Eril devletin biz kadınların bedenine ve yaşamına yönelik saldırısı şimdi de **GEBLİZ (Gebe Bebek Loğusa İzleme)**

sisteminin suiistimaliyle sürmekte. GEBLİZ, Sağlık Bakanlığı'nın İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü nezdinde 2008 yılında devreye soktuğu bir sistem. Sistemin görevi, anne ve çocuğu hamileliğin başından, çocuğun beş yaşına girmesine kadar kontrol altına almak, böylece çocuğun aşılmasının düzenli yapılabilmesini sağlayarak bebek ölüm oranını azaltabilmek amaçlanmıştır.

Buraya kadar her şey normal seyrinde. Fakat devletin başka amaçları olduğunu da öğreniyoruz. Aile hekimliklerinde, sağlık kuruluşlarında, hastanelerde, özel poliklinik ve laboratuvarlarda gebelik testi yaptıran tüm kadınların test sonuçları ve kimlik bilgilerinin merkezde bir havuzda toplandığını görüyoruz. Devlet tarafından gebelik testi pozitif çıkan kadınların merkeze bildirim zorunlu koşuluyla. Tüm bilgileri elinde bulunduran devletin GEBLİZ kanalıyla her hamile kadına doğuracakmış muamelesi yapması akıl kârı olamaz.

Kadın yaşamının bu kadar değersiz, bu kadar ucuz olduğu bu düzende sonrasında yaşananları tahmin etmek zor değil. Hamilelik testi pozitif çıkan bekâr birçok kadının ya babasının cep telefonuna gelen “**Tebrikler, gebelik testiniz pozitif çıktı. Hamilesiniz**” mesajıyla ya da aile hekimliğinde çalışan yetkililerin kontrolleri sırasında “**Evde bir gebemiz var.**

Takibe geldik” demesiyle tüm mahremiyetiniz alt üst oluyor. Daha da acısı bizim gibi yarı-feodal ülkelerdeki “namus” anlayışı sonucu kadın cinayetlerine yenileri ekleniyor.

Yaşanan faciaların ardından devletin kirliliği deşifre olunca “mahremiyet butonu” adı altında açığı kapatmak için sis-

teme bir yama yapıldı. Kadının tüm bilgileri yine erkek egemen devlet tarafından toplanacak, sonuçların gizli kalmasını isteyen kadınlar mahremiyet butonunu işletmeyince GEBLİZ sistemi tarafından takip edilmeyecek. Öyleyse kadınların ha-

mile olup-olmadığına dair bilgiyi devlet niye bizim izniniz olmadan toplayacak?

Çocuğu doğurmak isteyen kadın bu hizmetten istediğinde zaten yararlanabilir, bunun için kayıt altına alınmasında bir sakınca olmayabilir. Ama tüm kadınların mahremiyetlerini hiçe sayarak, özel hayatın gizliliğinin devlet tarafından çiğnenmesinin altında kürtajın fiilen yasaklanmak istenmesiyle ilgisi olabilir. Biz devletin bu fişlemesinin altından ne çıkacağını, bu bilgilerin nasıl kullanılacağını bilmiyoruz. Kadının kaç çocuk doğuracağına, nasıl doğuracağına karşın, kürtajı yasaklamaya çalışan zihniyetin ileride elindeki verilerle kadın cinsiyetini zapturapt altına almaya dönük politikalarla, kadınların aleyhine kullanacağını düşünüyoruz.

Kadınların yaşamını, bedenini, doğurganlıklarını sermayenin emrine sunan erkek egemen devlet, şimdi de kadınların mahremiyetini hiçe saymakta, fişlemektedir. Kadınlar olarak bedenimizle ilgili tüm kararları ikinci ve üçüncü kişiye söyleme hakkına yalnızca biz sahibiz.

İstanbul: Kürtaj Haktır Karar Kadınların Platformu, gebelik testi sonuçlarının aile hekimlerine gönderilmesinin ve bu bilginin kadınların aileleriyle paylaşılmasını protesto etti. Aralarında **Yeni Demokrat Kadınlar**'ın da bulunduğu kadınlar Galatasaray Lisesi'nde buluşarak buradan Taksim Meydanı'na yürüdüler.

Burada kadınlar adına basın açıklamasını okuyan **Yağmur Demir**, temel

hak ve özgürlükler hiçe sayılarak başlanan bu uygulamanın bir kez daha eril devletin kadınların hayatları üzerindeki kontrol ve egemenlik kurma niyetini açığa çıkardığını söyledi.

Ve ekledi: “**Hükümet günde üç kadının öldürüldüğü bu topraklarda, kadının gebelik durumunu, doğurganlık haklarıyla ilgili tüm bilgileri, babalara, kocalara, erkeklere SMS ile gönderiyor, muhbirlik yapıyor.**”

Gözcülük yapan da “tecavüzcü”

Mersin: Yargıtay, cinsel saldırı sırasında sanığın yanında bekleyen 2 arkadaşının da cinsel saldırı suçundan mahkum edilmesine hükmetti.

Kayseri’de kaçırdıkları bir kadını darp ederek yaralayan 3 kişiden biri daha sonra kadına tecavüz etmiş, diğer iki kişi de arabasının yakınında bekleyerek gözcülük yapmıştı. Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada, “*her 3 sanığın fikir ve eylem birliği içerisinde hareket ederek mağdureyi cebir, şiddet ve tehdit kullanmak suretiyle cinsel amaçlı alıkoydukları, sanıklardan birinin cinsel saldırıda bulunduğu, diğer sanıkların ise suçun işlenmesi sırasında cinsel saldırı eylemini kolaylaştırmak suretiyle suça yardımcı fail olarak katıldıkları*” sonucuna vardı. Mahkeme tarafından sanıklara tecavüz suçundan sadece 7’şer yıl hapis cezası veren mahkeme, tecavüz eylemini gerçekleştiren sanığın bu suçtan cezasını takdir indirimi uygulayarak 5 yıla, diğer 2 sanığın cezasını ise hem takdir indiriminden hem de TCK’nın 39. Maddesindeki “suça yardım eden kişinin cezasının yarı oranında indirileceğine ilişkin” hükmü uyarınca 2’şer yıl 6’şar aya indirdi.

Tecavüz suçuna indirim üzerine indirim veren mahkemenin kararı Yargıtay 14. Ceza Dairesi, yerel mahkemenin kararını onayarak, sanığın nitelikli cinsel istismar suçunu işleyişi sırasında yanında hazır bekleyen diğer sanıkların TCK’nın 37. maddesindeki “*Fiili birlikte gerçekleştiren kişilerden her biri fail olarak sorumlu olur*” hükmü gereğince suça iştirak ettiklerinin açık olduğu vurgulandı. Yargıtay; TCK’nın cinsel saldırı suçunu düzenleyen 102. maddesinin “*Suçun birden fazla kişi tarafından birlikte işlenmesi halinde verilen cezalar yarı oranında arttırılır*” hükmünün uygulanması kararını aldı.

Doğmuş çocuklarımdan ve doğmamışlardan, bedenimden elini çek!

Kürtajın zorlaşmasıyla birçok kadın dayatılan yaşamlara mahkûm olacakken Türkiye Kürdistanı’ndaki kadınlar için bunun anlamı daha farklı. Zamanında doğurganlıkları doğum kontrol yöntemleriyle ıslah edilmeye çalışılırken, şimdi kürtajın zorlaşmasıyla Kürt kadınının bedeni ve yaşamı hakkında son sözü yine devlet söyleyecek.

Bölgede Kürt kadınlarının sağlık hizmetlerine erişimi hala çok sınırlı. Yalnız-

ca büyük şehirlerin merkezlerinde olan hastaneler ve sağlık ocağı kuruluşları ulaşım sıkıntısı, maddi zorluklar ve çoğu kadının Türkçe bilmiyor olması da sağlık hizmetini erişilemez kılıyor. Türkçe bilmediği için yalnız başına hastaneye gidemeyen, birilerinin yardımına gereksinim duyan kadınlar, nasıl gidip sıkıntılarını doktora anlatabilecek?

Evde yalnız başına doğum yapan kadınların sayısı azımsanmayacak ölçüde.

Gebelik sürecini tek başına, denetimsiz ve büyük zorluklarla geçiren kadınlara sağlık hizmeti sunmayan devlet utanmadan Kürt kadını doğurmaya zorlayacak. Neden? Katlettiği Kürt çocukları yetmedi mi?

Kürt anaları doğmuş/yetişmiş çocuklarının cesetlerini çok topladı. Daha fazla ceset toplamamak için doğurmamak hakkına sahip çıkmamız gerekiyor!

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

YAŞAMIN FIGÜRANI OLMAK İSTEMİYORUZ!

Erkek egemen sistemin bize dayattığı yani kadına yaşattığı sayısız şey vardır. Üzerimizdeki baskısı sistematik şiddet şekilleriyle yaşam bulur. Her gün sayısız tecavüz, taciz, kadın cinayeti ve bu tecavüz, taciz ve cinayetlerde erkeği koruyan, kollayan bir devlet ve yargı mevcuttur. Her gün şiddetin her türüne devlet tarafından, korunan babamız, sevgilimiz, abimiz, eşimiz tarafından maruz kalmaktayız. Bu nedenle, yaşanan her kadın cinayeti, şiddeti bizi daha fazla öfkelenmektedir. Şimdi anlatacaklarım beni önce çok etkiledi, he ne kadar her gün duysak da, şahit olsak da alışamadığımız için, alışmak istemediğimiz için, sonra da çok öfkelenirdi.

Geçenlerde neredeyse on yıldır görmediğim kuzenimi görmek istedim. Yıllar önce babası ve 4 abisi tarafından dövülerek evden atılmıştı. "Suç"u "ahlaksız" kadın olmak. Nasıl "kötü" bir kadın olduğumu bana amcaoğullarım sayısız "örnek"le "kanıtlamaya" çalışmışlardı şimdiye kadar. Anlatılanlara şimdiye kadar hiç inanmadım; çünkü çelişkili ifadeleri, tutarsız özel hayatları, "erkeklik" akan sözleri her şeyi anlatmaya yeterdi. Misafiri olduğum kadının "hikayesini"nin diliyle anlatayım. Erkeklerin biz kadınların dünyasına nasıl müdahale ettiğinin ve kadınların ise bunun karşısında güçlü bir duruş sergilediğinde müdahaleyi yok ettiğinin bir örneği oldu bu olay.

Başladı anlatmaya: Siz daha köyde yaşarken biz buraya gelmiştik. Evimizi hiç sevmedim çünkü yoksullukla boğuşurken bir de evden hiç kavga eksik olmazdı. Abimle babam arasında, ağabeylerim arasında... Ama daha çok babamın annem istemediği halde onu döverek birlikte olmasına üzülürdüm Annem 20 çocuk doğurmuş bir kadın, çok yorgundu ve artık çökmüştü. Ama babam onu döverek zorla birlikte olurdu."

"Yani tecavüz ederdi" dedim. "Evet" dedi. "Bence de tecavüz çünkü zorla birlikte olurdu." Kadınların neredeyse yüzde 90'ının yaşadığı şey bu.

"Benimle de okulumla da kimse ilgilenmezdi. Ben de dışarıda arkadaşlarımla takılırdım. Geç geliyorum diye ağabeylerim ve babam beni sık sık döverdi. Arkadaşlarıma ders çalışmaya gitsem dayak yerdim. Mahalledeki her arkadaşım "kötüydü" onlara göre, "ahlaksızdı". Ben de dayak yesem de ısrarla giderdim. Hem yanlış bir şey yapmadığımı düşünüyordum hem dayak yediğim için inatlaşmıştım. Beni "kötü", "ahlaksız" şeyler yapmakla suçlamaya başladılar. Kaç defa öldüresiye dövdüler. "Erkek arkadaşın olabilir, söyle ağabeyleriyle tanışalım" dedi-

ler bir keresinde. Ben de saf gibi söyledim. Burnumu kırdı bunlardan biri, çok dövdüler. İsrarla telefonunu vermeme istediler. Ne kız ne de erkek arkadaşlarımla numarasını öldüresiye dövülmeme rağmen hiç vermezdim. Kartı ya kırardım ya da saklardım. Bir keresinde erkek arkadaşımın numarasını buldular, nasıl bilmiyorum, gidip dövmüşlerdi. Bana "uğruna dövüldüğün adam seni sattı hemen değdi mi?" dediler. Arkadaşım kurtulmak için olacak "sizin kardeşiniz benim peşimi bırakmıyor" demiş.

Kendi aralarında sürekli kavga halinde olan bu erkekler bana gelince nasıl bu kadar "samimi" bir şekilde söz birliği yapabiliyor, ortak hareket ediyordu, şaşırırdım doğrusu."

Yaşamın asıl sahipleri, yazarları erkekler olur böyle zamanlarda. Bizler ise bazen oyuncu oluruz bazen de oyuncu bile olamayız figüran oluruz ya da konu mankeni gibi dururuz hayatımızın değil evin bir köşesinde. Dolayısıyla erkek devlet, erkek yargı, erkek... Erkek sistem çünkü ve söz konusu bir kadın-

sa ölümüne kankalar.

Kuzenim arada gözyaşlarını tutamıyordu. Fakat gözyaşları yenildiğinin göstergesi değildi, çünkü o figüran olmayı kabul etmemişti.

Devam etti anlatmaya kaldığı yerden; "İzin almazdım hiç, çıkar giderdim. Dedim bu defa izin alayım güzellikle. En yakın arkadaşımın düğünü var, ben de nikah şahidiyim. Gittim bunlardan en büyüğüne dedim "abi düğüne gitmek istiyorum, zaten mahalleden tanıyor sunuz, hem nikah şahidiyim ne dersin" diye sordum, cevap netti; "gidemezsin" diye kestirip attı. Üstelik hani dese "ya geç olur, gitmesen" falan tamam ama "gitmeyeceksin diyorsam gitmeyeceksin" dedi. Akşam oldu ben çıktım gittim kuaföre, saçımı başımı yaptım, elbisemi giydim çıktım düğüne gittim. Ama ne yaşayacağımı biliyorum. Bile bile gittim. Düğün çok güzeldi, çok eğlenmişim ama geri döndüğümde daha kapıdan girer girmez başlayacaklar vurma-

ya, ağzımı burnumu kıracaklar. Tam da öyle oldu. Bunlardan biri nöbetçi olarak beklemiş beni. Ben zaten 1-2 saat girmedim kapıda bekledim. Sonra girdim, başladı bunlar vurmaya, babam her zamanki gibi yüzünde iğrenç bir tebessümle "hak ediyor" diyerek izliyordu. Telefonumu almak istediler vermedim, içime sakladım bunlar beni taciz etmeye başladılar. Bir ara telefonu kanepenin altına attım. Çok tiksindim, ağabeylerim her tarafımı ellediler sinir krizi geçirdim, çıkardım her şeyimi. Sonra "bunda hiç arnamus kalmamış defol git, adam olmazsın sen diye" kan revan içinde kapıya koydular beni.

Bir daha eve dönmemiş. Annesini yıllardır görmüyor, özlediği tek insan. Adı "kötü kadına" çıkmış. Hayatla tek başına mücadele etmiş bir sürü şey yaşamış. Şimdi evli ve bir kızı var. Eşi hapiste. "İnat ettim, onurumla dimdik ayakta kalacağım ve tüm zorluklara göğüs germeye devam edeceğim" diyor.

(Bir YDK'lı)

Olacaksın "tecavüzcü avukatı" olacaksın!

H. Merkezi: Saygınlık nedir? Kime ve neye göredir bu "saygınlık" denilen kavram?

Bu soruların kendileri tartışmalı iken devlet, Fethiye'de toplu tecavüz davasında "yine kendine yakışanı" yaparak; ressam, öğretmen vs. olan tecavüzcülerin "saygın kişiler olduklarından tecavüz gibi bir suç işleyemeyeceklerine" kanaat getirmişti.

Bu davada kadınların canını en çok yakan kararlardan biri bu iken; şimdi de tecavüzcülerin avukatını protesto ettiği gerekçesiyle bir kadın

avukat hakkında soruşturma açıldı.

Avukat **Candan Dumrul**'a, tecavüzcülerin avukatı olan Muğla Barosu Başkanını protesto etmesi sonucu Ankara Barosu tarafından soruşturma açıldı.

Bu soruşturma baştan sona siyasi ve kadın düşmanı bir yaklaşımın ürünüdür! Verilen mesaj açık; **tecavüze sessiz kal!** "Utanmasalar" bir de tecavüzcünün avukatı olmaya davet edecekler!

Kadın tutsaklardan mektup

H. Merkezi: Sincan Kadın Hapishanesi'nde bulunan TKP/ML davasından kadın tutsaklar, gazetemize gönderdikleri mektupta "PAJK'lı arkadaşlarımızın koşullarına 'Arama yapacağız' gerekçesiyle giren asker, özel tim ve gardiyanlar, PAJK'lı tutsakları işkence ve darp ederek koğuştan çıkardılar. Bu bir cezaevi operasyonudur" dediler.

Urfa E Tipi Hapishanesi'nden Sincan Kadın Hapishanesi'ne sürgün edilen adli ve PAJK'lı (Kürdistan Özgür Kadın Partisi) kadın tutsakların, sürgün sırasında işkenceye maruz kaldıklarını bildirildi. Sincan Kadın Cezaevi'nde bulunan TKP/ML'li kadın tutuklular gönderdikleri mektupla, tutuklu kadınların maruz kaldıkları işkenceleri anlattı.

"Tecrite karşı eylem yaptık"

Bu sürgünde tutsaklara eşyalarının dahi verilmediğine dikkat çeken tutsak kadınlar, "Hatta kimi arkadaşlarımız eşofmanlı, yalnız ayak getirilmiştir. 3 gün sonra getirilen eşyalar da harap edilmiş, kırılıp-dökülmüş, zarar verilmiş ve eksik olarak verilmiştir" dedi.

"İmralı'daki tecrit uygulamaları karşısında TKP/ML davası tutsakları olarak, PKK ve PAJK'lı tutsaklar ile birlikte 3 gün açlık grevi yaptık" diyen tutsaklar, F tipleri gibi politikalarla karşı mücadelenin düğüm noktasının İmralı olduğunu ifade ettiler.

(Kaynak: jinhaber.com)

Mezuniyet törenlerine protesto damgası

H. Merkezi: Yaz tatiliyle beraber artık üniversiteler kapanmaya ve mezuniyet törenleri yapılmaya başlandı. Her ne kadar sistem, gençliği "sorunlar"dan uzak tutmaya, "sorunlar"a tepki vermesini engellemeye; yani gençliği apolitikleştirmeye çalışsa da bunu tam anlamıyla başarabildiği söylenemez elbette!

Bunun somut örneklerini üniversitelerin mezuniyet törenlerinden de görmek mümkün! Tüm 1 yıl boyunca katliamlarla, tutuklamalarla, kürtaj yasaklamalarıyla, 4+4+4 sistemiyle, torba yasalarla; toplumun her kesimine yönelik saldırılarını hayata geçiren devletin bu politikalarını öğrenciler mezuniyet törenlerinde protesto ettiler.

Galatasaray Üniversitesi

ODTÜ

ODTÜ

ODTÜ

ODTÜ

Tutuklamalar bitmedi, daha yeni başlıyor!

Gözaltı ve tutuklamanın devlet cephesinde bir baskı aracı olduğunu ve bu aracın son derece etkin bir biçimde kullanıldığını ve kullanılacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Bu nedenle **"tutsak öğrencilere özgürlük"** şiarımız da güncelliğini koruyacaktır.

Kürt ulusu merkezde olmak üzere uzun bir süredir devam eden tutuklama furçası hız kesmeksizin devam etmektedir. Gözaltılar öyle "olağan" hale getirilmiştir ki bununla karşılaşmayan herhangi bir muhalif kesim kalmamıştır. Türkiye'de artık bir sendikacılar vardır bir de tutsak sendikacılar bir öğrenciler vardır bir de tutsak öğrenciler... Yani artık tutsaklık herkesin "kaderi" olmuştur.

Hapishaneler ağzına kadar doldurulmakta ve öğrenciler de TC'nin hapishanelerindeki "yerlerini" almaktadır. Uydurma "delil"lerin havada uçtuğu bir sürecin meyveleri olarak gelmişti tutuklamalar. Akademik, demokratik talepleri doğrultusunda sokağa çıkan üniversite öğrencilerinin hapishanelerle karşılaşması ise gecikmemiştir.

Demokrasiden nasibini alamamış bir devlet olarak TC'nin politikaları şaşırtıcı olmamaktadır. Bunlar, egemen olanların dışında hiç kimseye söz hakkı tanımamanın göstergesiydi. **"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim"** talebinin egemenler cephesindeki karşılıklarından sadece biridir. Eğitim hakkının gasp edilmesi ve taleplerin geri çevrilmesi anlamında bizlere son derece tanıdık olan bu uygulamalar, devletin tahammülsüzlüğünün artmasıyla beraber tırmandırılmıştı.

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatifi (TODİ)'nin hazırladığı rapora göre Türkiye'de toplam 771 öğrenci tutuklu bulunuyor. Böylece Adalet Bakanlığı'nın 209 olarak duyurduğu sayının son derece yanlış olduğu da ortaya çıkmış oluyor. Geçtiğimiz sürece damgasını vuran "sebeplerin başında **"terör örgütüne üye olmak"** geliyordu. Bu süreçte **"örgüt üyesi olmaksızın örgüt adına faaliyette bulunmak"** çok daha öne geçmiş durumda. Çünkü artık binlerce kişinin "terör örgütüne" üyeli-

ğine dair bir "delil" bulmakta zorlanan devlet, **"tamam, üye değilsin ama bir üyenin yaptıklarını yapıyorsun"** diyor. Raporla beraber devletin uydurma "gerekçe"lerine bir kez daha dikkat çekiliyor ve şöyle deniyor: *Mesela 8 Mart eylemine gideceksiniz. Bir örgüt de, resmi ya da gayri resmi internet sitesinden ya da basın kanalımdan bu eyleme çağrı yapıyor. Siz eğer o eyleme gitmişseniz örgüt talimatıyla o eyleme katıldığınız yer alıyor iddianamede.*

TODİ, raporuyla beraber bir kez daha YÖK'ün verilerine dayanarak 2008-2012 yılları arasında 23 bin 236 öğrenciye de soruşturma açıldığını değiniyor.

Geldiğimiz süreçle beraber tutsak öğrenciler sayısının giderek artmakta olduğu aşikârdır. Gözaltı ve tutuklamanın ise devlet cephesinde bir baskı aracı olduğunu ve bu aracın son derece etkin bir biçimde kullanıldığını ve kullanılacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Bu nedenle **"Tutsak öğrencilere özgürlük"** şiarımız da güncelliğini koruyacaktır. Egemenler her ne kadar "iyi bir iş" diye propaganda etseler de Özel Yetkili Mahkemeler'in kaldırılmasının bir oyun olduğu ortadadır. Devlet, ÖYM'lerin yerine kurduğu mahkemelerle de öğrencileri tutuklamaya devam edecek, muhalif sesleri kesmeye çalışacaktır.

Demokratik halk üniversiteleri mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz!

Bilindiği gibi Haziran ayı içerisinde gazetemiz ve **Yeni Demokrat Gençlik** okurları olan üniversite öğrencileri de tutuklanmıştı. Ancak, demokratik halk üniversiteleri mücadelesinin sistem cephesindeki bu karşılığının bizi mücadeleden geri tutacağı anlamına gelmemektedir.

Bu mücadeledeki karahlık, yüzlerce kez kapatılan, yazarları, okurları tutuklanan, katledilen bir tarihten ileri gelmektedir. Bu tarih çeşitli yollarla önüne set konulmaya çalışılsa da Demokratik Halk Üniversiteleri mücadelesinde ısrar edenlerin tarihidir. Bu mücadelede öne sürülen talepler üniversite öğrencilerinin akademik, demokratik yönlü bütün taleplerini kapsamaktadır.

8 Mart, 1 Mayıs, 18 Mayıs gündemli eylemlere katılarak demokratik haklarını kullanan üniversite öğrencisi okurlarımızın tutuklanması "ileri demokrasi"nin oyunlarından ileri gelmektedir. Şimdi üniversite öğrencileri açısından bu oyunu bozmak Demokratik Halk Üniversiteleri mücadelesine aktif bir biçimde katılmaktan geçmektedir!

Hannover'da tutsak öğrenciler için stant

H. Merkezi: 3 Temmuz günü Almanya'nın Hannover şehrinde Türkiye'de tutuklanan üniversite öğrencilerini desteklemek için **Hannover YDG** tarafından stant açıldı. YEK-KOM Gençliği'nin de aktif olarak destek verdiği stant çalışması sırasında gerçekleştirilen konuşmalarda ve dağıtılan bildirilerde son yıllarda Türkiye'de üniversite öğrencilerinin en ufak hak ta-

leplerinin uzun süreli tutukluluk veya hapisle cezalandırıldığı belirtildi. Kürt öğrencilerin anadilde eğitim taleplerinin de uzun süreli hapisle cezalandırıldığı vurgulandı.

Standa Türkiyeli göçmenler ve Almanlar tarafından yoğun ilgi gösterildi. Türk ve Alman faşistlerin provokasyonlarına rağmen stant çalışması olaysız geçti.

İstanbul'dan Amed'e Soykırım Mahkemeleri!

melerde bu hedefe yönelmiş bir araştırmaya rastlamak mümkün değildir.

Devlet KCK adı altında Kürt ulusunun iradesine saldırmaktadır.

Halkın büyük bir kısmının desteklediği bir parti olan BDP'nin neredeyse bütün faaliyetleri yasadışı olarak lanse edilmektedir. Aynı şekilde Kürt halkının desteğini alan bazı milletvekilleri, belediye başkanları bu duruşmalarda örgüt üyesi ilan edilmektedir. Devlet BDP'yi, BDP'nin faaliyetlerini, Kürt ulusunun demokratik eylemlerinin etkisini ve gücünü zayıflatmak istemektedir.

Amed ve Silivri

Amed'de ve Silivri'de birbirine paralel olarak devam eden KCK davalarının gerekçeleri, sözde suç delilleri özcesi amaçları ve tarzı birbirinin aynıdır. Ancak operasyonlara maruz kalan kesimler ister istemez farklılaşmaktadır.

Amed, Kürt Ulusal Hareketi ve elbette devlet için çok önemli bir bölgedir. KCK operasyonlarının en çok yoğunlaştığı yerin Amed olması da bununla alakalıdır. Devletin, özde AKP'nin tüm çabalarına karşın son genel seçimlerde de görüldüğü gibi Ulusal Harekete Amed'de ciddi bir destek vardır. Devlet açısından Amed'de KCK operasyonları halk ile Ulusal Hareket arasındaki bu bağı zayıflatmak için önemli bir araç olarak görülmektedir. Operasyonlar -Kürtlerin Ulusal Harekete yönelik desteğinin en somut olarak görüldüğü süreç olarak değerlendirilebileceğimiz- seçimler açısından da şimdiden bir nevi "çalışma"dır. Ulusal Hareketin etkisini başka türlü kıramayan devlet, BDP'nin Amed'deki varlığını zor yoluyla ortadan kaldırmaya

çalışmaktadır.

Silivri'de devam eden dava süreci de kuşkusuz İstanbul'daki çok sayıdaki Kürt kitlesi üzerindeki Ulusal Hareketin etkisini zayıflatma amacı taşımaktadır. Ancak İstanbul özgülünde hedefin saldırılan kesimler itibari ile daha geniş tutulduğunu gözlemlemek mümkündür. Batı illerinde Ulusal Hareketin kendisi dışındaki devrimci, demokrat kamuoyu ile de bağlarını güçlendirmeye son yıllarda daha büyük önem verdiği bilinmektedir. Hakeza bu olumlu bazı sonuçlar da yaratmıştır, yaratacaktır. Egemenlerin Kürt halkına yönelik saldırıları arttıkça en geniş kesimlerin ezilen ulusun demokratik taleplerinin sahiplenmesi, egemen sınıfların karşısında daha güçlü bir duruş sağlamasına yol açmıştır/açacaktır.

Bu çerçevede bu birleşik duruş için uygun bölgelerden İstanbul'da devlet engelleyici bir faktör oynamaya çalışmaktadır. Ulusal Hareket dışındaki, devrimci ve demokrat örgütlerin, aynı şekilde Ulusal Hareketin dışında

olmakla birlikte halkın taleplerini sahiplenen çeşitli aydınların, yazarların, gazetecilerin, sendikacıların, öğrencilerin Kürt ulusunun taleplerini destekleyen, AKP'ye karşı çıkan tavrının önüne geçilmek istenmektedir.

Bunun en bariz örneği 2 Temmuz'da duruşmaya çıkan Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'dur. 2 bin 400 sayfa-

lık iddianamede, tutuklu olan Pr. Dr. Büşra Ersanlı için "Silahlı terör örgütünün yöneticisi olmak", "Terör örgütünün propagandasını yapmak" ve "2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etmek" iddiaları ile 19 ile 38.5 yıl ceza alması istenmektedir. Tutuksuz sanıklar arasında yer alan Ragıp Zarakolu için ise "PKK / KCK terör örgütüne bilerek ve isteyerek yardım etmekten" 7.5 ile 15 yıl arasında ceza istenmektedir.

Büşra Ersanlı'nın örgüt yöneticisi olduğuna, Ragıp Zarakolu'nun da örgüt propagandası yaptığına dair elle tutulur delile ise rastlamak mümkün değildir. Bu kişilerin tek "suç"u Kürt halkının mücadelesine destek olmaktır. Yargı kurumları söz konusu aydınlara bu cezaları isteyerek halkın mücadelesine yönelik her türlü desteğinizi çekin mesajı vermek istemektedir.

Duruşma salonları...

KCK davalarında hukuksuzluk, kendi hukukunun da üzerinde tepinme hali kuşkusuz sadece iddianemelerle sınırlı değildir. Duruşma salonlarındaki tutum da tahammülsüzlüğün dışavurumudur. "Bilinmeyen dil" ya da "Türkçe dışında bir dil" söylemi ve anadilde savunmanın engellenmesi durumu devam etmektedir.

Bu kez bununla da kalınmamıştır. Hiçbir adliyede ya da yasada rastlanamayacak bir uygulama olarak avukatlar jandarma onayından geçen yaka kartı takmaya zorlanmıştır. Bazı izleyiciler- ki bunların arasında bazı milletvekilleri de vardır- hiçbir gerekçe gösterilmeksizin salona alınmamıştır. İddianamenin özetlenerek okunması da tam bir hukuk rezaleti olarak tarihe geçmiştir. Avukatların tüm bu uygulamalara yönelik yaptıkları itirazlar gerekçe nedir bilmeyen hâkimlerce reddedilmiştir.

Güçleri yetmedi

Tam bir faşizm örneği olarak KCK operasyonları, egemenlerin Kürt sorunu noktasındaki 90 yıllık politikasının 2000'li yıllar versiyonundan başka bir şey değildir. Devlet Kürt ulusunun iradesinin zayıflatmak olarak özetleyebileceğimiz amacı doğrultusunda operasyonlara ve dava süreçlerine ciddi bir önem atfetmektedir. Bu operasyonlar sonucunda 10 bine yakın kişi tutuklanmıştır. 10.000 insan devlet tarafından tutuklanabilirdi ve tutuklandı. Peki ya milyonlarcası?

AKP'nin "ileri demokrasi"si, özelleştirsek devlet açısından Kürt sorununun çözümü denince akla ilk gelen **KCK operasyonları** olmaktadır. Türk hakim sınıfları AKP eliyle Ulusal Hareket'in etkisini yok etmek, gücünü zayıflatmak için bir süredir bu operasyonları devreye sokmuştu. İlk etapta daha "dar" bir çevreyi hedef alan operasyonlar sendikacısından, akademisyenine kadar geniş bir yelpazeyi içine almış durumdadır. En son Haziran ayında KESK'liler bir kez daha saldırıya maruz kalırken, aynı süreçte tıp ve sağlık meslek yüksekokulu öğrencileri de gözaltına alınmış ve bir kısmı tutuklanmıştır.

Bir taraftan operasyonlar devam ederken bir yandan da daha önce tutuklanmış veyahut gözaltına alınıp, serbest bırakılmış kişilerin davaları sürüyor. 2 Temmuz günü Amed'de ve Silivri'de KCK duruşmaları gerçekleşti.

İddianameler birbirinin aynı

Siyasi davaların istisnasız tamamında olduğu gibi somut hiçbir delile dayanılmamış, çeşitli demokratik eylem ve etkinlikler üzerinden kişiler örgüt üyesi ilan edilmiştir. Amed'de süren dava ile Silivri'de ilk duruşması gerçekleşen davanın iddianamelerinin bu kadar benzer olması yargı organlarının süreci nasıl ele aldığını göstermesi açısından önemlidir.

Hangi KCK iddianamesine elinizi atsanız BDP'nin düzenlediği ya da katıldığı çeşitli demokratik eylem ve etkinlikler "KCK üyeliğinin" ispatı olarak gösterilmiştir. Hatta aynı iddianamelerde TC devletinin anayasasına uygun olarak kurulmuş bir parti olan BDP'nin, parti meclis toplantısı gibi faaliyetleri, seçim çalışmaları "KCK faaliyetleri" olarak nitelendirilmiştir.

Bu birbirinin ikizi gibi olan iddianamelerin içeriğinden anlaşıldığı gibi asıl amaç KCK faaliyetlerini ve üyelerini tespit etmek değildir. Çünkü iddiana-

Zana AKP görüşmesine dair...

Çünkü Zana'nın söylemlerini değerlendirdiğimizde de belirttiğimiz gibi Zana Kürt ulusu ve bu bağlamda Kürt hareketi için önemli bir kimliktir ve semboldür.

Tam da bu yüzden Zana'nın daha sorumlu davranması arzu edilendir. Bu sorumluluğun bir yanında görüşmenin yapılacağı koşulları iyi değerlendirmek dururken, bir yanında Ulusal Hareket'in çizdiği çerçeveye sadık kalmak ve bu anlamda "ferdi

kendini savunma ve gerekse de bu ikiyüzlü politikaya bir tepki olarak ortaya koyduğu eylemlilikleri sürekli olarak bahane etmiştir. Bu gayri meşru saldırganlığa tepki olarak gelişen meşru eylemliliklerin anti-propagandası üzerinden AKP kendini ve tüm diğer devlet kurumlarını barış timsali ilan etmeye çalışmıştır.

Tüm bu tablonun gösterdiği gibi devletin Kürt sorununun çözümüne dair bakışı ile Ulusal Hareketin Kürt sorununa dair bakış açısında şu anda çok ciddi farklılıklar olduğu açıktır. Egemenler Kürt sorununun demokratik çözümünü değil Kürt ulusunun direnişçi duruşunun silinmesini istemektedirler. Tam da bu noktada Kürt ulusunun taleplerinin hala görmezden gelinmesi ve artarak devam eden operasyonlar AKP hükümetinin de Kürt sorunu konusunda AKP ile kol kola girmiş tüm diğer devlet kurumlarının da gerçek niyetinin ispatıdır.

Devletin niyeti ve bu niyete uygun olarak ortaya koyduğu saldırgan pratikler, Leyla Zana'nın AKP ile görüşmesinin ve bu görüşmeye bir takım umutlar bağlanmasının ne kadar yersiz olduğunu göstermektedir. Devlet Oslo görüşmeleri denilen süreci sonlandırmış üstüne üstlük o günden bugüne bildiğimiz kadarıyla herhangi bir olumlu adım atılmamıştır. Böylesi bir tavır içerisinde olan bir devletle görüşmesine görüşülür, ancak Kürt ulusunun lehine bir sonuç alınmaz. **Tabii tüm bu yorumlar Kürt Ulusal Hareketi ve TC açısından bir daimişlikli döğüşün ürünü değilse.**

Hatta Zana AKP görüşmesinde olduğu gibi bu sözde diyaloglar AKP'nin işine yarar. Devletin manipülasyon kabiliyeti artar. Zana'nın niyeti ne olursa olsun AKP'nin sözde barışçıl görüntüsü bu görüşme sayesinde bir kez daha onaylanmıştır. Aynı şekilde Ulusal Hareketi çok parçalı gösterme ve bu bağlamda Ulusal Hareket içerisindeki bazı kimlikleri provokatör ilan etme çabasına katkı sunulmuştur.

Sonuç

Görüşmenin kendisini/ içeriğini uzun uzun değerlendirmeye gerek yoktur. Çünkü beklendiği gibi olmuştur. Zana Kürt ulusunun bazı hassasiyetlerini dile getirmiş, Erdoğan'da lafi gevelemek diye nitelendirebileceğimiz bazı söylemlerde bulunmuştur.

Zana deneyimli bir Kürt siyasetçisi olarak kuşkusuz koşulları değerlendiremeyecek, bu görüşmenin sonuçlarını çok da kestiremeyecek biri değildir. Zana ne niyetle hareket etmiş olursun AKP'nin ekmeğine yağ sürmüştür.

Tüm bu tablonun gösterdiği gibi devletin Kürt sorununun çözümüne dair bakışı ile Ulusal Hareketin Kürt sorununa dair bakış açısında şu anda çok ciddi farklılıklar olduğu açıktır. Egemenler Kürt sorununun demokratik çözümünü değil Kürt ulusunun direnişçi duruşunun silinmesini istemektedirler.

Savaşın gidişatında devlet ile ezilenlerin temsilcileri arasında taktik diye nitelendirebileceğimiz görüşmeler yapılması kimi zaman gereklidir. Ulusal hareket ise bu olayı taktik bir tavrın ötesinde ele almaktadır ve bu ele alış uzun uzun tartışmak mümkündür. Ancak esas konumuz bu ele alış ve ele alışın ideolojik kökenleri değil Leyla Zana'nın gerçekleştirdiği görüşmedir.

Leyla Zana kimin adına görüştü?

Bu görüşmenin gerçekleştiği koşulları tartışmadan önce görüşmedeki tarafları değerlendirmek gerekmektedir. Zana'nın görüşmenin bir tarafı olarak kimin adına hareket ettiğini tartışmak gerekmektedir.

Leyla Zana bir duruş olarak kuşkusuz bugün organik bir bağı olsun ya da olmasın Ulusal Hareketin ideolojik duruşunun, geçirdiği sürecin bir sonucudur. Zana'nın söylemleri ve AKP ile görüşme pratiği de bu bağlamda değerlendirilmelidir. Zana'nın her söyleminde, her hareketinde dolaylı da olsa Ulusal Hareketin etkisini görmek mümkündür.

Ancak AKP-Zana görüşmesinin doğrudan Ulusal Hareketin yönlendirmesi ya da taktiği olduğuna dair bir emareye de rastlamak çok zordur. Nitekim Karayılan tarafından da Zana'nın bu pratiği "ferdi çıkış" olarak değerlendirilmiştir. Aynı şekilde görüşmenin muhatapları açısından da Ulusal Hareketin temsilinin gerçekleştirildiği yönlü bir beyan yoktur.

Kuşkusuz bu durum Zana-AKP görüşmesini önemsizleştirmeyecektir.

çıkış" olarak addedilen hareketlerden kaçınmak Kürt Ulusal Hareketi'nin mücadelesi ve bilhassa da halkın talepleri açısından daha yerinde olurdu. Aksi türlü Ulusal Hareketi parçalı gösterme ve Türk hakim sınıflarının Ulusal Hareket içerisindeki bazı muhatapları saf dışı bırakma çabasına yağ sürmekten başka işe yaramayacaktır. Son dönemde Öcalan'ı muhatap almama yönlü ısrar düşünüldüğünde bu durum daha da büyük önem arz etmektedir.

Niyetten daha önemlisi koşullar...

Açılım denilen masalın ortaya atıldığı günden beri karşılıklı adımlardan ve Kürt sorununun "demokratik çözümden" bahseden bir hükümet gerçekliği söz konusudur. Hükümeti sadece bu temennileri ve iddiası üzerinden değerlendirince her şeyin gözü müze sempatik görünmesi mümkündür. Ancak aynı süreçte Ulusal Hareket'ten sürekli adım bekleyen, "PKK silahları sustursun" diyen AKP Kürt ulusunun anadil gibi taleplerine kulaklarını tıkamaya devam etmiş, gerillaya yönelik operasyonları sürdürmüştür. "Demokratik çözüm" söylemleri havalarda uçtukça tutuklu Kürt siyasetçilerin sayısı artmıştır, Öcalan'ı muhatap olarak görmek bir yana Öcalan üzerinde uygulanan tecrit içinde tecrit artırılarak sürmekte ve hatta son dönemde bizzat Adalet Bakanlığı kaynaklı mektuplar sızdırılarak dezenformasyon yapılmaktadır.

Devlet ortaya koyduğu saldırganlığa rağmen, Ulusal Hareketin gerek

Son süreçte Ulusal Hareket saflarında adını en çok duyduğumuz, burjuva-feodal medya tarafından da en çok gündeme getirilen kimlik kuşkusuz Leyla Zana olmuştur. Daha önceden de ifade ettiğimiz üzere Leyla Zana bizce ve süreç düşünüldüğünde oldukça tartışmalı bir açıklama yapmıştır.

Bu açıklamanın akabinde AKP temsilcileri bu söylemleri olumlamıştır. Ulusal Hareketi bölünmüş göstermeye meraklı burjuva-feodal medya da Leyla Zana'nın söylemleri üzerinden bir kez daha "haklılığını" göstermiştir.

Leyla Zana ile Erdoğan görüşmesi de bu sürecin devamı olarak işletilmiştir. Görüşmenin somut, Kürt hareketi açısından elle tutulur hiçbir sonuç yaratmadığını görmek zor değildir, şaşırıcı da değildir.

Ulusal hareketin devletle görüşmeler yapması, belli tartışmalar yürütmesi elbette mutlak biçimde eleştirilebilecek bir durum değildir.

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi'ne güç katalım!

Dersim: Dersim halkını katliamlar, köy yakmalar ve sürgünlerle teslim almayan egemen sınıflar, yeni saldırı politikalarını hayata geçirmektedir. Bu saldırı zincirlerinin halkalarından biri de **baraj ve HES** yapımlarıdır.

Neredeyse Dersim'de her akarsuyun üzerine baraj ve HES'lerin yapımlarıyla tüm coğrafya boğulmaya ve Dersim'in doğası katledilmeye çalışılmaktadır.

Munzur, Pülümür, Tağar ve Peri Suyu üzerinde yapılması planlanan onlarca baraj projesiyle Dersim sulara altında bırakılmak istenmektedir.

Dersim coğrafyasının insansızlaştırılmasına dönük bu baraj projelerine karşı belirli eylemler gerçekleştirilmesine rağmen ciddi bir karşı koyuş ortaya konulduğu söylenemez. Fakat bu gidişata dur demek için **Peri Suyu** üzerinde yapılmak istenen **Pembelik Barajı**'na karşı **Nazımiye Xarık**'te (Aşağı Doluca) ve çevre köyleri tarafından yaklaşık 1 yıldır önemli bir eylem süreci ve direniş gerçekleşmektedir.

LİMAK tarafından yapılmakta olan baraja karşı köylülerin direnişi birçok noktada önemli deneyimler kazandırmıştır. Devrimcilerle birlikte örülen tüm bu süreçte işin öznesi köylülerin bizzat kendisi olmuş ve sürecin örgütlenmesi disiplinli bir şekilde gerçekleşmiştir. Köylüler tüm kararlarını örgütledikleri toplantılarda almaktadır.

Tüm köylülere ve devrimci ve demokrat kurumlara açık şekilde gerçekleştirilen toplantılarda şirketin saldırıları, taktik manevraları açığa çıkartılmakta ve izlenecek mücadele yolu belirlenmektedir. Bu toplantılar köylülerin sürece aktif bir şekilde katılmasını sağlamış ve kurmuş oldukları **Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi**'ni daha fazla sahiplenmelerini beraberinde getirmiştir.

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi mücadelesine basın açıklamaları ve yürüyüşlerle başlamıştır. Peri'de 1 yıla

Bu yıl düzenlenecek olan **12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali**'nde tüm halkımızı **Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi**'yle dayanışmayı büyütme mücadelesine güç katmaya davet ediyoruz.

yakındır süren mücadelenin **iki önemli** aşaması olmuştur. **Birincisi** baraj yapımının sürdüğü şantiyenin hemen karşısına kurulan direniş çadırıdır. Direniş çadırı dışarıdan ziyaretler örgütlenerek ve tutulan nöbetlerle bölgeyi canlı tutmuştur. LİMAK şirketinin, kaymakam ve karakolun çadırı yıkma ve kaldırılmasına dönük tehdit ve saldırılarına rağmen kararlı bir şekilde direniş çadırında kalınarak saldırı ve tehditler boşa çıkarılmıştır.

Önemli aşamalardan **ikincisi** ise rutin olarak yapılan yürüyüş ve basın açıklamalarının dışında şantiyeye yönelik yakma, taşlama gibi daha militan eylemler yapılmasıdır. Bu tarz eylemler mücadelenin kamuoyu nezdinde daha fazla yankı bulmasını sağlamış ve görünür kılmıştır. Beraberinde uzun bir süre gerek bölgede gerekse de bölge dışında süren duyarsızlığı belirli oranda kırmıştır. Şirketin, karakolun ve kay-

makamın tüm saldırılarını boşa çıkararak köylüler mücadeledeki ısrarlarını ortaya koymuştur.

Bir yandan baskı ve tehditle yıldırılmaya çalışılan direnişçi köylüler, diğer taraftan sunulan "iş ve para" imkânlarıyla satın alınarak **işbirlikçi-leştirilmek** istenmiştir. Fakat bu noktada da başarısız olan devlet ve sermayedarlar çözümü direnişçi köylülerini gözaltına alarak, komplolarla tutuklayarak mücadeleyi sindirmeye çalışmada bulmuşlardır.

Bu yıl düzenlenecek olan **12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali**'nde tüm halkımızı **Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi**'yle dayanışmayı büyütme, mücadelesine güç katmaya davet ediyoruz.

Festival programı çerçevesinde **25 Temmuz** günü **Nazımiye Xarık** (Aşağı Doluca) Köyü'nde düzenlenecek olan etkinlikte buluşmak dileğiyle...

Cemevine yazılamaya tepki

Mersin: Tarsus'un Yenice beldesindeki **Sıdkı Baba Cemevi**'nin duvarlarına geçtiğimiz günlerde Alevilere hakaret içeren yazılar yazıldı.

Daha önce Adıyaman, İzmir, Erzincan, Antep illerinde de Alevi inancına mensup kişilere çeşitli saldırılarda bulunulmuştu. Alevilere yönelik bu saldırıların bir yenisi de Yenice'de yaşandı. 2010 yılında yöre halkının kendi imkanlarıyla yaptırdığı Sıdkı Baba Cemevi'nin dış duvarına "kimliği belirsiz kişiler" tarafından Alevilere yönelik küfür ve hakaret dolu yazılar yazıldı.

Yöre halkının büyük tepkisini çeken bu yazılar, Tarsus Kaymakamlığı'na ve Tarsus Emniyet Müdürlüğü'ne iletilmesine rağmen herhangi bir sonuç alınmadı. Konuyla ilgili açıklama yapan **Alevi Kültür Derneği Yenice Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Metin Şahin**, olayın haftalar önce yaşanmasına rağmen hiçbir ilerleme kaydedilmediğini belirtti.

Şahin "Yenice Sıdkı Baba Cemevi çeşitli maddi sıkıntılar nedeniyle uzun bir inşaat aşamasından sonra 2010 yılında açıldı. Bugüne kadar böyle bir saldırıyla karşılaşmadık. En son Adıyaman'da buna benzer bir saldırı olmuştu. Ama yetkililer 'çocuklar yapmış' demişlerdi. Biz şunu söylüyoruz: Bunu yapan çocuk bile olsa evde Alevilere yönelik ayrımcı bir yaklaşım, söylem olmazsa bunu nereden akıl edip yazacak. Evde ne konuşuluyorsa çocuk da bunu duyuyor. Bu meseleyi bunun için önemli buluyoruz. Yapılan bu hakarete karşı tepkimizi ortaya koyacağız" dedi.

Tunç'a "Kaypakkaya'yı övdüğü" gerekçesiyle hapis!

Erzincan: 1 Mayıs 2011 tarihinde Dersim'de düzenlenen mitingde "**Hepinizi Deniz Gezmişlerin, Mahir Çayanların, İbrahim Kaypakkayaların devrimci ruhuyla selamlıyorum!**" sözlerini sarf eden Ferhat

Tunç'un sözlerinde "**Kaypakkaya**" adının geçmesi gerekçe gösterilerek "**MKP örgütünün propagandasını**" yaptığına kanaat getiren Malatya Özel Yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi Ferhat Tunç'a 2 yıl hapis cezası verdi. Tunç yaptığı açıklamada "**Burada cezalandırılan aslında sanat, düşünce ve ifade özgürlüğüdür**" dedi.

"Adalet paketinizde kayıplar için ne var?"

379. Hafta

Bu hafta ilk sözü **Hasan**

Ocak'ın babası aldı ve oğlunun 11 yıldır kayıp olduğunu, bu yüzden de devletin peşini bırakmayacaklarını dile getirdi.

Ardından 18 yıl önce Amed Lice'de köyünden alınarak kaybedilen **Mehmet Can Aysin**'in akıbeti soruldu. **Mine Nazari** tarafından okunan açıklamada; Lice Savcılığı, OHAL Valiliği, Diyarbakır Valiliği ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na yapılan hiçbir başvurunun sonuç vermediği aktarıldı.

379. Hafta

Cumartesi Anneleri bu hafta "**Adalet paketinizde kayıplar için ne var?**" diye sordu. İlk ola-

rak **Murat Yıldız**'ın annesi **Hanife Yıldız** "**Neden yanımızdaki-leri suçluyorsunuz? Neden öğrencileri tutukluyorsunuz? Neden sosyalist basını, devrimcileri tutukluyorsunuz? Neden çünkü bizim sesimizi duyuracaklar, bizim yanımızda olacaklar. Ne bizi susturabilirsiniz ne de onları susturabilirsiniz!**" dedi.

Ardından haftanın basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada hazırlanan yargı paketinin kayıplar için ne getireceği, İHD'nin tespit ettiği 253 toplu mezarın açılıp açılmayacağı, kayıp dosyalarının yargıya taşınıp taşınmayacağı gibi birçok soru yöneltildi Adalet Bakanı Sadullah Ergin'e.

Didim Cemevi yıkılmak isteniyor

İzmir: Mayıs ayında Alevilerin evlerinin işaretlendiği Didim'de şimdi de cemevi yıkılmak isteniyor. Didim Cemevi'ne Kaymakamlık tarafından bir yazı gönderilerek cemevi ile ilgili yıkım kararı verildiği ve 30 gün içerisinde boşaltılması gerektiği belirtilmiştir.

30 günün sonunda cemevi yıkılmadığı takdirde devreye kendilerinin girerek, cemevini yıkmaları tehdidini de savuran Kaymakamlık'ın bu kararı, Didim halkı tarafından cemevi önünde yapılan bir açıklama ile protesto edildi.

“Zamanaşımını tanımıyoruz”

Devlet 19 yıl önce Sivas Madımak Otelinde 33 insanı ateşe vermiş ve diri diri yananları acımasızca izlemiştir. Tam 19 yıl geçti. Ama o günden bugüne bu katliamcı zihniyette değişen hiçbir şey olmadı. Roboski’de bombalanan Kürt gençlerinden Riha Hapishanesi’nde yanarak katledilen tutsaklara; devlet katli-

amcı yüzünü hiçbir zaman esirgemedi halkımızdan.

TC devleti katliam niteliğinde bir karara daha varmıştı Sivas için; davada zamanaşımı kararı vermiş ve bir de bu kararı için “**hayırlı olsun**” demişti. Katliamın 19. yılında sokağa çıkan halk ise “**Zamanaşımını tanımıyoruz**” dedi.

İSTANBUL

Çiğli, Asarlık, Narlıdere ve Güzeltepe gibi birçok mahallede yapıldı.

* **Egekent 2:** Alevi Yol Kültür Derneği Ulukent Şubesi tarafından örgütlenen ve Partizan olarak bizim de destek verdiğimiz anma etkinliği, 29

dar bir yürüyüş düzenledi. Burada Pir Sultan Abdal Bursa Şube Başkanı **Ali Öztürk** kurumlar adına basın metnini okudu.

* 2 Temmuz günü, Bursa’da içinde **Partizan**’ın da bulunduğu **HDK**, **ÖDP**, **TKP** tarafından örgütlenen ve **DHF**, **Dersimliler Derneği**, **KESK**, **SDP**, **BDSP** tarafından desteklenen eylemde Mahfel Kafe önünden Kent Müzesi’ne yüründü.

Ardından Pir Cihan ve grubu Sivas şehitleri anısına çeşitli deyiş ve halk türkülerini söyledi.

DEKSİM

Partizan’ın da aralarında bulunduğu Dersim Demok-

İZMİR

* 29 Haziran günü Yeşilkent Cemevi önünde bir araya gelen **Partizan** buradan Yeşilkent Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşten sonra Cemevi önünde toplanan kitle bir anma düzenledi. Etkinlikte Partizan adına yapılan konuşmada TC devletinin yıllardır Alevilere uyguladığı ayrımcı, asimilasyoncu ve katliamcı politikalarına değinilerek Sivas katliamı sanıklarının korunduğuna dikkat çekildi. Daha sonra **Pınar Aydınlar** kitleyle birlikte ezgilerini seslendirdi.

* 30 Haziran günü Sarıgazi’de Vatan İlköğretim Okulu önünde bir araya gelen **AKA-DER**, **BDP**, **DHF**, **EMEP**, **ESP**, **Gençlik Muhalefeti**, **ÖDAH**, **ÖDP** ve **Partizan** festival alanına doğru yürüyüşe geçti. Partizan eyleme “**2 Temmuz’u unuttuk, unutturmayacağız. Zamanaşımını tanımıyoruz, hesap soracağız**” yazılı pankartla katıldı. Festival alanına gelindiğinde saygı duruşunda bulunuldu ve basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından semah dönüldü. HDK yürütmesi adına yapılan konuşmanın ardından Sivas’ta yaşamını yitirenler ağıtlar ve türkülerle anıldı.

* 30 Haziran günü Kartal’da “**Maras, Çorum, Sivas, Roboski, Urfa Hapishanesi... Katil devlet hesap verecek**” yazılı pankartla Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan ve aralarında Partizan’ın da bulunduğu **HDK Kartal Meclisi**, **Kartal PSAKD**, **DHF**, **BDS** ve **TKP 1920** Kartal Meydanı’na doğru sloganlarla bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda kitle adına açıklamayı Kartal PSAKD yönetim üyesi **Çağdaş Hür** okudu.

(Kartal ÖG okurları)

İZMİR

29 Haziran’dan 2 Temmuz’a yaklaşık bir haftalık süreci kapsayan 2 Temmuz anmaları Kuruçeşme Mahallesi, Egekent 2 ve Merkez’de yapılan eylemlerin dışında; Karşıyaka,

Haziran Cuma günü Cansu Sitesi’nden dernek önüne yürüyüşe başladı. Dernek önünde yapılan saygı duruşunun ardından derneğin bağlama kursu öğrencileri tarafından bir dinleti verildi. Sergilenen tiyatro ve katledilenlerin anlatıldığı sinevizyon gösteriminin ardından Alevi Yol Derneği Semah Ekibi semah döndü.

* **Kuruçeşme:** HDK Buca İlçe Meclisi tarafından örgütlenen eylem 1 Temmuz günü Eski Pazar yerinde yapıldı. Buradan Hacı Bektaş Veli Parkı’na yürüyüş yapan HDK, caddeyi trafiğe kapattı. İlk olarak Sivas şehitleri şahsında saygı duruşunda bulunuldu. TKP 1920’nin de destek verdiği eylemde basın açıklamasını **Necla Özdemir Cenan** okudu.

* **Merkez:** İzmir Alevi Bektaş Federasyonu bileşenleri tarafından örgütlenen etkinlik 2 Temmuz Pazartesi günü Cumhuriyet Meydanı’nda başladı. Bileşenler buradan Sümerbank önüne yürüdüler. Kordon 2’den yürüyerek caddeyi trafiğe kapattı. Eyleme **Partizan** da kendi pankartıyla katıldı. Saygı duruşunun ardından ABF bileşenleri adına **Hüseyin Gör-er** basın açıklamasını okudu. Yapılan açıklamanın ardından sanatçı **Nilüfer Sarıtaş** da bir konuşma yaptı.

BURSA

* 1 Temmuz günü Alevi Dernekleri ve devrimci, ilerici kurumlar Kestel Cemevi’nden Kestel Meydanı’na ka-

BURSA

rasi Platformu, 2 Temmuz günü Sana Sokağı’nda biraraya gelerek “Sivas’ın katili patron ağa devleti”, “Katil devlet hesap verecek”, “Dün Maraş’ta, bugün Sivas’ta, çözüm faşizme karşı savaşta” vb. sloganlarla Seyit Rıza Meydanı’na yürüdü. Burada mumlar yakıldıktan sonra basın açıklaması ve ardından Sivas katliamını anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

BERLİN

Bu yıl Berlin’de düzenlenen miting 1 Temmuz Pazar günü Hermannplatz’ta başladı ve yürüyüşün ardından Kreuzberg’te sona erdi. Geçen yıl Berlin Cemevi gerici yönetiminin devrimcilere uyguladığı pankart açtırmama kararına direnip, yalnızca ATİF olarak pankart ve flamalarını açmışken, geçen sene miting alanı çeşitli pankart ve flamlarla buluşmuştu. Bizler bu yıl da ATİF pankartımız ve flamlalarımızla miting alanında yerimizi aldık. Yürüyüş başlamadan önce ATİK adına hazırlanan bildirilerimizi dağıttık.

(ATİF Berlin)

SİVAS

Bu yıl Sivas ayrı bir önem taşıdığı için binlerce insan oradaydı. Kimle sohbet ettiysek devletin Alevileri nasıl hedef aldığından ve baskı uyguladığından, Sivas davası hakkında verilen kararın insanlık dışı olduğundan bahsediyordu. Bizler **Partizan** olarak; **İstanbul**, **Ankara** ve **Mersin**’den kalkan araçlarla Sivas’ta buluşarak Madımak Oteline doğru yürüyüşe geçen kortejlerde yerimizi aldık.

Kortejin en önünde Madımak Otelinde katledilenlerin resimlerini taşıyan aileler yürüyordu. Ailelerin ardında Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) şubeleri, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri yer alıyordu.

Yürüyüş güzergâhındaki bütün evlerin çatı, balkon ve camlarında uzun namlularını halka doğrultmuş özel timler bekliyordu. Madımak Oteline giden bütün yollara polis tarafından barikat kurulmuştu. Yürüyüşe geçen kitleyi ilk önce Türk Telekom Müdürlüğü önünde durduran polis, anmanın orada gerçekleştirilmesini dayattı. Yarım saat kadar süren tartışmanın ve kitlenin baskısının ardından polis geri adım atarak yolu açtı ve kitle Madımak Oteline kadar yürüdü. Otelin önüne barikat kuran polis; bırakın kitlenin bir adım daha yaklaşmasını, şehit ailelerinin karanfil ve resimlerini otel önüne koymasını dahi engellemeye kalktı.

Aileler barikatı zorlayarak ve polisle tartışarak, otele yani bugünkü ismiyle **Sivas Bilim ve Kültür Merkezi**’ne girmeye çalıştı. İçeri girmelerini engelleyen polisi oturma eylemi yaparak protesto ettiler. Yanarak yaşamını yitiren Nesimi Çimen’in eşi **Makbule Çimen** öfkelerini duvarları yumruklayarak ve “*Burada bizi yaktınız. Bizi diri diri yaktınız. Burası utanç müzesi olmalı*” diyerek gösterdi. Polisin dayatmalarına karşı otelin önüne kadar ilerleyen aileler buraya ellerindeki karanfil ve resimleri bıraktılar.

Anma programı saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından PSAKD Genel Başkanı **Kemal Bülbül** bir konuşma yaptı. Şehit ailelerinin anmaya katılan herkese teşekkür etmesinin ardından, Avrupa Alevi Bektaş Federasyonu Genel Başkanı **Turgut Eker** bir konuşma gerçekleştirdi. Anma; “**Katiller yaktı, devlet baktı**”, “Sivas’ın ışığı sönmeyecek”, “**Zamanaşımını tanımıyoruz**”, “Roboski’den Sivas’a adalet istiyoruz”, “**Katil devlet hesap verecek**” sloganlarıyla sonlandırıldı.

SİVAS

Tutsaklara plastik kelepçe işkencesi

H. Merkezi: Tekirdağ 1 No'lu F tipi Hapishane'de bulunan tutsak Partizanlar gönderdikleri mektupla hapishanede sürmekte olan hak gasplarına değindiler. Tutsaklardan **Fehmi Karaman**'ın 18 Haziran'da sabah sayımından sonra Tekirdağ İnfaz Hâkimliğine götürülmek üzere kaldığı hücreden alınarak ring aracına bindirilmek üzere araması yapıldıktan sonra "plastik" kelepçe takılmak istendiğini, bu uygulamaya karşı çıkınca da tekmelerle saldırıya uğradığını ve ardından da sürüklenerek zorla ring aracına bindirildiğini yazan tutsak Partizanlar; Karaman'ın da adliye girişinde "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganı atarak, bu saldırıyı protesto ettiğini belirttiler.

Tutsaklar yaptıkları açıklamayı; "*Fehmi Karaman bu saldırılardan sonra 'rapor' almak için revire çıkmak istemesine rağmen 'doktor yok' denilerek çıkartılmamıştır. Bacaklarında, kollarında ve başında şişlik, morluklar ve şu anda hala süren ağrılar var*" diyen tutsaklar mektuplarını "*Siyasi tutsaklar bu tür baskı ve saldırılarla sürekli, kesintisiz bir şekilde karşılaşmışlardır. Bu uygulamalarla hiçbir zaman amaçlarına ulaşamayacaklardır*" şeklinde sonlandırdılar.

Hücre değişikliği talepleri "yerine getiriliyor"!

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde tutuklu bulunan Tutsak Partizan **Erdinç Akçil**'in ailesine yazdığı mektuba göre 27.06.2012 tarihinde akşam saatlerinde **Erdinç Akçil** ve **Nusret Gözüpek**'in bulunduğu hücreye keyfi olarak baskın ve sindirme amaçlı arama yapılmıştır.

Akabinde dava arkadaşı olan ve yıllardır aynı hücrede kalan Akçil ve Gözüpek ayrı hücrelere zorla, sürüklenerek götürülmüşlerdir. Mektuba göre daha önce defalarca hücre değişikliği talebinde bulunmalarına rağmen talep yerine getirilmemiş, ancak saldırıdan sonra zorla bu gelişme yaşanmıştır.

Bir Hapishane Klasığı: Urfa Hapishanesi

Mersin: Eğer günün birinde yolunuz hapishaneye düşerse önce çıplak arama uygulamasıyla karşılaşacaksınız, sonra her "hücre" nize giriş çıkışınızda ayakkabı araması. Ardından size bir sürü kâğıt imzalatmaya çalışacaklar; hapishane eğitimine "bağış" için, hapishane müdürünün ve gardiyanlarının sözünü dinleyeceğinize ve kurallara uyacağınıza dair vs. vs.

İmzalamadığınız takdirde her hapishaneye özgü uygulamalar karşılayacak sizi tekrar. Hücrenizin, koşunuzun kapısının önüne geleceksiniz bir dizi işlemten sonra. Yaz aylarıdaysanız eğer, açılan kapının ardından ağır bir koku ile sıcak hava çarpacak yüzünüze. Gündüz vakti hem ilk günün verdiği telaştan hem de havalandırma kapılarının henüz açık olmasından dolayı kalabalığı anlamayacaksınız. Akşam kapılar kapandığında esas tablo ortaya çıkacak. Küçük çuk yere kapasitenin ortalama iki katı insan sığmaya çalışacak.

Uyku vakti geldiğinde ise tuvaletin kapısının önüne kadar serilen yer yataklarında sıcaktan uyuyamayacak, dönüp duracaksınız olduğunuz yerde. Adli koşuştaysanız eğer her sabah ve her akşam havalandırmaya çıkarılacak, askeri nizamda her sorulan soruyu "Sağol!" diye yanıtlayacak, sağ baştan saydıracaksınız kendinizi. Siyasi sebepten hapishanede iseniz bu uygulamanın son bulması için defalarca ama defalarca işkenceye uğrayacaksınız. Ama şurasını da iyi bileceksiniz ki, bu uygulamalara son vermeniz mümkün, bu nedenle direnişinizi bırakmayacaksınız.

Her ay koşunuzun/hücrenizi aramaya (afedersiniz talan etmeye diyecektik!) gelecekler. O da ayrı bir onursuz dayatma olacak.

Her hastalığınızda size ya ağrı kesici ya anti-depresan ilaç yazacaklar. Doktor ilk cümlede karar verecek bu ilaçlara; çünkü hapishane çok doludur, zaten doktor da sizi insan yerine koymuyordur çoğunlukla.

İnsan yerine konmak demişken; hapishanede bu olguya rastlamak zordur. "Suçunuz" henüz sabit değilken bile ha-

pishane idaresi ve personeli (gardiyanı, müdürü, askeri) sizin "cezanızı" kesmiştir bile. Aşağılamaya, azarlamaya, akıl almaz ve saçma uygulamalarla sizi mağdur etmeye, ezmeye çalışır. Ceza içinde ceza verir yani. Bu dayanılmaz koşullara özellikle adli tutsaklar açısından tahammülün mümkün olmadığını söylersek herhalde yanlış olmayız.

Riha'da 13 tutuklu diri diri yakıldı!

16 Haziran 2012 tarihinde Riha'da oldukça acı biçimde deneyim ettik hem de. Hapishanedeki onursuz uygulamalara, dayatmalara artık tahammülü kal-

meden cezalandırılmayı, "ceza" içinde "ceza" uygulanıyor bu şekilde. Ayrıca hapishane kapasitesinin çok üstünde kullanılması insan psikolojisini olumsuz yönde etkiliyor.

Devlet katliama doymuyor!

Konu üzerine insan hakları savunucuları tarafından "yetkililer" ile yapılmaya çalışılan görüşmeler ya gerçekleşmemiş ya da savuşturulmuştur. Gerek hükümet, gerekse muhalefet il başkanlarının Riha Hapishanesi'nde koşulların ağırlığı konusunda ciddi bir çabaya girişmedikleri ortaya çıkmıştır. Ancak daha sonra Adalet Bakanı çıkan yangının bir isyan olduğunu kamuoyuna bildirmiş ve hapishane nüfusunun, kapasitenin çok üstünde olduğunu itiraf etmek durumunda kalmıştı.

Olayın ardından yaşananlar da Riha'nın son olmayacağını göstermiştir. Nitekim çıkan ikinci isyandan sonra toplam 127 kişi başka hapishanelere sürgün edildi. Ardından başka hapishanelerde gösterilen benzer tepkiler sonrasında da sürgün sevkler birbirini izledi. Sürgün sırasında ve sürgün edilen hapishanelerde de asker ve gardiyanlar tara-

findan tutuklular çeşitli işkencelere maruz kaldı.

Katliamın olduğu günlerde Mazlum-Der ve İHD Riha Şube yöneticilerinden oluşan "olay günü inceleme heyeti", olayın çıktığı 16 Haziran gecesi ve 18 Haziran günü hapishaneye gitmiş, hapishane önünde kaygılı bir şekilde bekleyen tutuklu ve hükümlü yakınlarına polislerin sert bir şekilde müdahale ettiğini, tazyikli su, biber gazı ve gaz bombası kullanarak aileleri dağıtmaya çalıştığını, buna karşılık tutuklu ve hükümlü yakınlarının bu duruma tepki gösterdiğini raporlarına eklemişlerdir.

Hemen her yerde olduğu gibi hapishanelerde de katliam deneyimi oldukça kabarık olan bu devlet; zaten kapasitesini kat kat aşan hapishanelere yeni tutuklular koymaya devam ediyor.

Koşulların dayanılmaz ağırlığı zaten katliama eş değer bir uygulamalar dizisini kapsıyor. Bu nedenledir ki, önümüzdeki süreç bu tür katliamların yine yaşanacağı sinyallerini veriyor.

mayan tutukluların, tüm bunları protesto etmek için çıkardıkları yangında; 13 kişi yaşamını yitirdi, 5 kişi de yaralandı. Ertesi gün akşam saatlerinde aynı hapishanede bu defa çocuk koğuşunda yangın çıktı ve 8 kişi de bu yangında yaralandı. Ailelerin söylediğine göre en az 40 dakika sonra yangına müdahale edildi.

Katliamın öncesi ve sonrasında yuvarında anlattığımız gibi (fazlası yok ekşiği var) katlanılmaz boyutta insani olmayan yaşam koşullarının tutuklular nezdinde patlama noktasını bulması ve bunun sonucu meydana gelen yaşam hakkı ihlalleri, yangın sürecinde tutuklu yakınlarının yaşadıkları, yangın sonrası hükümetin tutumu ve yapılan sürgün sevkler; ihlal üzerine ihlal olmuştur.

Örneğin; tutuklular Riha'da en az üç ay tutuluyor. Bu süreç içinde de aslında "tedbir" olarak ele alınması gereken tutukluluk hali, mutlak hale dönüşüyor ve bırakalım "suç" sabitlen-

TKMP: "Haziran ayında saldırılar daha da arttı"

H. Merkezi: Hapishanelerde yaşanan hak gasplarına karşı TKMP'nin eylemleri devam ediyor.

30 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen TKMP bileşenleri "**Yaşasın 19-22 Aralık direnişimiz. Katliamı unutmadık, unutturmayacağız**" yazılı pankart açarak, "**Tecrite hayır**", "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**" vb. sloganlar atarak tecriti protesto etti.

Eylemde ayrıca "**Ağırlaştırılmış müebbetlere uygulanan özel tecrit işkencesine son**", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "**Sohbet hakkı uygulansın**" yazılı dövizler de taşındı. TKMP adına yapılan açıklamada Uluçanlar Katliamı'ndan '96 Ölüm Orucu sürecine ve 2000 yılında gerçekleştirilen F tipi saldırılarına kadar hapishanelerde tecritin ağırlaştırılarak devam ettirildiği bir sürece gelindiği ifade edilerek, tutsakların tecritle birbirlerinden yalıtılmaya çalışıldığı belirtildi. Açıklamanın ardından ek olarak F tipi hapishaneler başta olmak üzere tüm hapishanelerde yaşanan hak gaspları ve saldırıların Haziran ayı raporu açıklandı.

İstiklal-"Terör" Mahkemeleri: Aslolan devletin bekasıdır!

MİT krizi, egemenler arasındaki dalışın yargı alanında şiddetli bir biçimde cereyan ettiğini bir kez daha göstermişti. AKP hükümeti, **3. Yargı Paketi çerçevesinde ÖYM'leri kaldırdı, yerine Bölgesel İhtisas Mahkemeleri-Terör** ya da en son isimlendirmeye **Ağır Ceza Mahkemelerini** kurdu. Mevcut durumda 8 ilde bulunan ÖYM'lerin sayısı 20-30 arasında değişen rakamlara çıkarılabilecek.

Değişiklik, sadece ÖYM sayısının artırılması, mahkemelerin yetkilerinin genişletilmesinden öte devletin devrimci, ilerici ve yurtsever harekete yönelik kapsamlı bir saldırısı-hazırlığı olarak okunmalı. Toplumsal muhalefetin gelişeceği öngörüsünden hareketle ihtiyaç üzerine yapılan değişiklik elbette bizi şaşırtmadı. Zira, geçmişten bugüne yargı, devletin varlığını teminat altına almak adına ona yönelme olasılığı taşıyan her harekete azgınca saldırdı. Hukuk, adalet, adil yargılama kavramları, TC'nin kuruluşundan bugüne özellikle de "tehdit" kategorisinde değerlendirilen alanlarda adeta iğdiş edildi. Hukuk bir avuç asalağın iktidarını korumak adına; işçi ve emekçilerin, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin, ezilenlerin baskı altına alınması, susturulması, yok edilmesi adına işlerlik kazandı. TC tarihi bu anlamda zengin örneklerle doludur.

İstiklal Mahkemeleri

Yeni kurulan Cumhuriyetin adalet ve hukuktan ne anladığı geniş işçi ve emekçi yığınlarına kısa sürede gösterilecekti. 18 Eylül 1920-31 Temmuz 1922 tarihleri arasında görev yapan 12 mahkeme ile 1922 sonundan Mayıs 1923'e kadar görev yapan 2 mahkeme olmak üzere toplam 14 İstiklal Mahkemesi (Birinci Dönem İstiklal Mahkemeleri) ilk elden kuruldu. Ankara, Eskişehir, Konya, Isparta, Sivas, Kastamonu, Pozantı ve Amed illerinde kurulan bu mahkemeler resmi açıklamalara bakılırsa esas olarak "casusluk", "bozgunculuk", "asker kaçakları", "eşkya", "saltanat yanlıları" ve "isyancılar" ile mücadele yapıyordu.

Bunların içinde en önemli sorun asker kaçakları idi. **"Her Türk asker doğar"** sözüne karşın sadece Sakarya Meydan Muharebesi sırasında tam **48.335 kişi asker kaçağıydı.**

Resmi verilere göre bu mahkemelerde, Hiyanet-i Vataniye Kanunu'na dayanarak, toplam 59.164 kişi "yargılandı", bunların 41.678'ine 40 ila 100 değnek, malını mülkünü müsadere, para cezası, yerine evden başkasının askere alınması, halka teşhir, hapis, evinin yakılması gibi cezalar verildi. 1.054 idam cezası da infaz edildi.

Ancak bu sayılar kesinlikle gerçeğin tümünü yansıtmıyor. Çünkü bu davalara ilişkin belgelerin büyük bölümü kayıp. Bağımsız kaynaklar, idam edilenlerin sayısının **5 binin** üzerinde olduğunu iddia ediyor. Şeyh Said İsyanı'nın gündeme gelmesiyle birlikte hükümet yeniden bu mahkemelere sarıldı. 4 Mart 1925 tarihli Takrir-i Sükûn Kanunu ile biri idam kararlarını uygulama yetkisiyle "Şark" için Amed'de, diğeri idam yetkisi TBMM'nin onayı ile uygulanmak için Ankara'da olmak üzere iki İstiklal Mahkemesi kuruldu.

Mahkeme heyeti üyelerinin anılarından ve resmi belgelerden açıkça görüldüğü gibi İsmet İnönü ve Mustafa Kemal'le doğrudan temas halinde çalışan bu mahkemelerde; 1925'te Şapka Kanunu'na karşı çıkanlar, 1926'da Mustafa Kemal'e suikast teşebbüsünde bulunanlar ve İttihatçılık davası güdenler, Saltanat ve Hilafeti geri getirmeye çalışanlar, komünist örgütlenmelere katılanlar, yolsuzluk, casusluk, hükümete muhalefet suçlarına katılanlar vb. olmak üzere yaklaşık 7.500 kişi "yargılandı". Resmi açıklamalara göre, bunların yaklaşık 3.280'i çeşitli cezalara çarptırıldı. 660 kişi ise idam edildi.

Bu mahkemeler verdikleri kararlardan sorumlu değildi ancak cezaların gecikmeden infazından sivil ve asker bütün bürokratlar sorumluydu. Kararın verilmesi için delile gerek yoktu. Sanıkların avukat tutmaları çok nadir bir durumdu. Zaten ne buna vakit vardı ne de bu görevi üstlenmeye cesaretli avukatlar. Kararlar hâkimlerin "vicdani" kanaatine göre verilirdi ve temyiz edilemezdi. Verilen cezalar (ve idamlar) derhal infaz edilirdi. Başlangıçta süresi iki yıl olan bu İstiklal Mahkemeleri 4 Mart 1929'da hukuken sona erdi ancak 31 Temmuz 1922'de çıkarılan İstiklal Mahkemeleri Kanunu ve ekleri, 1949 yılına kadar yürürlükte kaldı. (Kaynak: Ayşe Hür, Cumhuriyetin terör aygıtı: İstiklal Mahkemeleri başlıklı yazısı, 5 Temmuz 2009, Taraf)

İstiklal Mahkemeleri, tüm tek partili dönem boyunca, rejim muhaliflerinin korkulu rüyası olmaya devam edecek, ardından yerini sıkıyönetim ve DGM'lere bırakacaktı.

Devlet(in) Güvenlik Mahkemeleri

DGM'ler 23 Temmuz 1973'te Bakanlar Kurulu kararı ile Adana ve İzmir'de kuruldu. Egemenler, gelişen toplumsal muhalefete karşı hazırlık yapıyordu. '74'ten itibaren devrimci hareketin de gelişmesiyle DGM'ler, toplumsal muhalefetin büyük tepkisini çekti.

Tartışmalar sürürken; DGM'lere bir yandan "deneyimli" kadrolar atanarak işlevlendirilirken diğer taraftan kapsama alanları genişletilerek Amed ve İstanbul'da da DGM'ler kuruldu. Kısa sürede DGM'ler, gazeteciler, yayınevleri, öğrenciler, aydın-yazarlar, devrimci, ilericiiler üzerinde terör estirdi.

13 Temmuz 1976'da devrimci ve ilerici güçler **"DGM'ye hayır"** kampanyası düzenler. DİSK'e bağlı işçiler direnişe geçer. Hedef MCilliyetçi Cephe hükümetinin düşürülmesi ve DGM yasasının çıkmaması olarak belirlenir. Tüm işyerlerinde işler durur, otobüsler hareket etmez ve ülke genelinde yaşam felç edilir. Patronlar büyük telaşa kapılır. Sonuçta toplumsal halk muhalefeti, DGM'leri 11 Ekim 1976'da hâkim sınıflara geri adım attırarak fiilen kapatır.

Kurulduğu günden yürürlükten kalktığı 11 Ekim 1976'ya kadar toplam 1.090 gün görev yapan DGM'ler, bu dönem içinde 540 davaya bakmıştır. Bu davalarda DGM'lerin yargıladığı kişilerin sayısı 3.244'e, tutukladığı kişilerin sayısı ise 3 bine ulaşır.

12 Eylül'le "hesaplaşma"(!)

12 Eylül Cuntası'nın ilk işlerinden biri bu mahkemeleri geri getirmek olur. '82 Anayasası'nın 143. Maddesi'nde düzenlemeler yapılarak DGM'ler kurulur. Her türlü itiraz hakkının önünün alınması bir başka anayasa maddesi ile güvenceye alınır. (Geçici madde 15)

CMK'nın 250-252. Maddelerinde yapılan düzenlemelerle **Özel Yetkili Mahkemelerde** DGM yargılama usulleri aynen sürdürülür.

Sonrasını zaten yakından biliyoruz: Sadece son 3 yılda KCK adı altında yürütülen operasyonlarda 10 bine yakın yurtsever tutuklandı, 700'ü aşkın öğrenci zindanlara dolduruldu. Aydınlar, yazarlar, akademisyenler, avukatlar, gazeteciler, sendikacılar tutuklandı. Haksızlık etmemek lazım faşist diktatörlüğün mahkemelerinden başka bir şey beklenemezdi. Şimdi ise İstiklal Mahkemeleri'nin yerini alan DGM'lerin yerine kurulan ÖYM'ler kapatılıp yerine 3. nesil Ağır Ceza Mahkemeleri kuruldu. Yaşananlar bize bir kez daha gösterdi ki ismi ne olursa olsun aslolan devletin bekasıdır!

Tarihten kısa kısa...

* **12 Temmuz 1991:** Polis, İstanbul'un Nişantaşı, Balmumcu, Yeni Levent ve Dikilitaş semtlerindeki üslerde bulunan 10 Devrimci Sol kadro ve savaşçısını katletti.

* **14 Temmuz 1987:** Olağanüstü Hal Bölge Valiliği kuruldu. T. Kürdistanı'ndaki azgın saldırganlık, dizginsiz vahşet, köy yakmalar, faili belli katliamlar artık OHAL valiliğinin kontrolünde ve yönetiminde yürütülecekti.

* **16 Temmuz 1888:** Komüncülerin mücadelesi için Eugene Pottier tarafından yazılan Enternasyonal, Pierre Degeyter tarafından marş olarak bestelendi.

* **17 Temmuz 1879:** İstanbul'da tersane işçileri greve başladı.

* **20 Temmuz 1923:** Meksikalı devrimci **Panço Villa** öldürüldü. Meksika Devrimi'nin efsaneleşmiş önderlerinden biri olan Villa'nın asıl adı **Doroteo Arango**'dur. Yoksul bir tarım işçisinin oğlu olan Villa, küçük yaşta babasını kaybeder. 16 yaşındayken dağa çıkar. 1909'da Francisco Madero'nun diktatör Porfirio Dfaz'a karşı başlattığı devrimci savaşa katılır.

* **21 Temmuz 1996:** Adalet Bakanı Mehmet Ağar'ın çıkardığı **Mayıs Genelgesi** nedeniyle **20 Mayıs** günü devrimci tutsaklar Ölüm Orucuna başladı. ÖO'nun 63. gününde 21 Temmuz 1996'da Ümraniye E Tipi Hapishane'de **Aygün Uğur** şehitler kervanına katıldı. 23 Temmuz'da İstanbul Bayrampaşa Hapishanesi'nde **Altan Berdan Kerimgiller** ÖO'nun 65. gününde şehit düştü. Bu sırada 262 tutsak ÖO'yu sürdürüyordu. 24 Temmuz'da ÖO'nun 66. gününde Bayrampaşa Hapishanesi'nde **İlginç Özkeskin** yıldızlaştı.

* **24 Temmuz 1968:** İstanbul Teknik Üniversitesi Yurdu'na baskın düzenleyen polis tarafından yurt pençeresinden dövülerek atılan Hukuk Fakültesi öğrencisi **Vedat Demircioğlu** sekiz gün komada kaldıktan sonra yaşamını yitirdi.

* **15 Temmuz 1954:** İzmir liman işçileri, yasağı delerek grev yaptı; 24 işçi gözaltına alındı. İzmir'de 700 liman işçisi bir yıl sonra yine greve çıktı.

* **21 Temmuz 1959:** Mersin'de 650 işçi grev yaptı.

* **21 Temmuz 1965:** İstanbul'da 500 şoför sessiz yürüyüş yaptı.

* **21 Temmuz 1987:** Hapishanelerde koşullarının düzeltilmesi, tek tip elbisenin kaldırılması, işkence ve onur kırıcı işlemlerin son bulması için Malatya ve Sağmalcılar'da 675 tutsak açlık grevine başladı.

* **24 Temmuz 1967:** 11 Mayıs'ta greve giden ve haklarını almak için Ankara'ya yürüyüşe geçen Manisalı 90 temizlik işçisi, 930 kilometre yol kat ederek Ankara'ya vardı.

Evrensel Bakış

Büyük bir çöküşe doğru...

Kapitalistlerin kâbusu olan ekonomik kriz gündemlerinden bir türlü düşmüyor. Gündüz gözüyle kâbus görmelerine neden olan krizden kurtulmaya çalıştıkça daha beter batıyorlar. Kapitalizm bu anlamıyla büyük bir bataklığı andırıyor. Bataklığa düşen birisi nasıl ki her çırpınmasında daha fazla batarsa dibe, kapitalistler de krize her çözüm bulma çabalarında daha beter çuvalyorlar. Beklenen son, büyük bir hızla geliyor. 1929 Buhranıyla kıyaslanan bu son kriz, büyük ihtimalle bütün "rekorları" altüst edecek gibi duruyor. Krizin merkez üslerinden birisi olan ABD'de de aynı durum hakim. Artık kendilerini büyük bir çöküşün beklediğini ifade etmek zorunda kalıyorlar.

ABD yönetiminin bankaları kurtarma projesi, krizi ortadan kaldırmadığı gibi daha beter bir şekilde gündeme gelmesine neden oluyor. Yönetimin mali deregülasyonun arkasında durması, FED'in sıfır faiz politikası emperyalistler arasında ABD'nin öncülüğünü tehlikeye düşürüyor. Ancak ABD yönetiminin yapacak başka bir şeyi de yok.

ABD'nin mevcut politikası her yıl 1.5 trilyon dolarlık yeni tahvilleri piyasaya sürmesi üzerine kurulu ancak bunun sürdürülebilirliği de tartışmalı bir konu.

Dünyada borcu en büyük olan ülke **Japonya**. Japonya'nın Amerika'ya göre avantajı ise devlet borcunun kendi burjuvazisine olması. ABD'nin alacaklıları listesinde Çin, Japonya ve PEC gibi ülkeler bulunuyor. Bu durum ABD'nin zayıf noktasını oluşturuyor. Öyle ki Çin, elindeki 2 trilyon dolarlık varlığı dünya piyasasına dökmesi durumunda ABD için çöküş kendiliğinden başlamış olacak. Elbette Çin'in böylesi bir davranışı, dünya piyasalarını altüst edeceğinden ve bundan kendisi de zarar göreceğinden böylesi bir adımı atmıyor, zaten atamaz da.

Ancak ABD'nin hegemonyasının gittikçe zayıfladığını gösteren bir durumdur bu. Öyle ki Çin, mümkün olduğunca dolar rezervinden kurtulmaya çalışıyor. Bunu tedricen yapmaya "özen" gösteriyor. Ancak dolardan kurtulma eğilimi sadece Çin ile sınırlı değil. Dolardan bu "yavaş kaçışın" ABD'nin temellerini olmasa da çatisını çökerteceği öngörülüyor.

Bu duruma rağmen ABD'nin elinden pek bir şey gelmiyor. Büyük bankalarının düşük faiz oranlarından ve FED'in politikasının başarılı uygulamalarından büyük çıkarları var. Sistemi temelde yöneten ekonomik aktörler bunlar olduğu için kendi çıkarlarına aykırı hiçbir şeyi kabul etmiyorlar. Aksi bir beklenti içerisinde olmak, büyük bankaların kendi çıkarlarından vazgeçmesini ummak emperyalizmin ne olduğunu bilmemek demektir.

ABD'deki bankaların durumuna daha somut bakalım. ABD bankalarının 230 trilyon dolarlık bir türev piyasaları var. Hazine Bakanlığı'nın yayımladığı verilere göre tüm türevlerin yüzde 95.7'si beş büyük bankanın elinde toplanmış durumda. Bankalar yaklaşık 226 trilyon dolarlık bu bahisle büyük bir kumar oynayabilmektedir. Örneğin bu bankalardan birisi olan JP Morgan Chase 1.8 trilyon dolarlık sermayesine karşı 70 trilyon dolar değerinde türev piyasasını elinde tutuyor. Her bir dolarlık sermayesiyle 39 doları yönlendirerek mali spekülasyonlar gerçekleştiriyor. JP Morgan Chase'in kontrol ettiği türevlerin değeri 70 trilyon dolarken, riskli sermayesi 136 milyar dolar. Başka bir söylemle "bankanın türev bahisleri, bahislerine teminat olan sayıdan 516 kat daha büyük"(1)

Goldman Sachs'ın durumu ise daha çarpıcıdır: 44 trilyon dolarlık türev bahislerinin riskli sermayesine oranı 2.295 katır. Bu devasa oranlar sistemin çarpıklığını ve kırılabilirliğini çok açık bir şekilde gösteriyor. Öyle ki ikisini yukarıda vurguladığımız bu beş bankanın 230 trilyon dolarlık türev bahisleri, GSMH'nin 15.3 katıdır. Yani Amerikan ekonomisinden 15 kat daha büyük kumar oynamasına izin veren sistemin sürdürülebilirliği ancak ABD'nin hegemonyasının korumasıyla mümkündür, o da böylesi büyük krizleri yaşatma pahasına. Ancak sorun da ABD hegemonyasının gerilemesi değil mi?

(1)- Paul Craig Robert, "Çöküş Yakın" adlı makalesi, www.dunyabulteni.net

Geçiş sürecinde paylaşılan roller

Mısır seçimleri üzerine, bilhassa da İhvan'la (Müslüman Kardeşler) ordu arasındaki çelişkilere dair, burjuva-feodal basında önemli sayıda makale yayımlandı. Genelde bize sunulan, kamksatılmaya çalışılan bu iki kesim arasındaki çelişkilerin uzlaşmazlığı... **İhvan'ın demokrasiyi temsil ettiği, ordunun ise "derin devletin" temsilcisi olarak Mübarek rejimini korumaya çalıştığı fikri empoze edilmeye çalışılıyor.**

İhvan ve ordu: Biri diğerini tamamlıyor

Gerçekten durum böyle mi? Buna yanıtımızın **hayır** olduğu gayet açıktır. Ne ordu ne de İhvan istese de artık Mübarek rejimini olduğu gibi koruyabilir. Bunun içindir ki ordunun Mübarek rejimini korumaya çalıştığı iddiası deli saçmasıdır. Mübarek rejimi olarak adlandırılan, Mısır'ın emperyalistlerle "içli dışlı" ilişkisini ortadan kaldırmak İhvan'ın "cüssesini" **fazlasıyla** aşar. Bu anlamda her iki kesim de "statüko" yanlısıdır. Doğallığında bu iki kesim birbirine fazlasıyla muhtaçtır, yani karşımızda rolleri paylaşmış bir İhvan ve ordu gerçekliği vardır.

Her ne kadar Mısır'da sendikal ve sosyalist bir hareket varsa da Mısır "devriminin" sürecine kendiliğindenciliğin damgasını vurduğunu daha önce de vurguladık. Bu hareketlerin varlığından bahsetsek de, ülkede en örgütlü yapı Müslüman Kardeşler'dir. Ona düşen rol de toplumsal eylemlilikleri kontrolüne

alabilmek için bir yandan meydanlarda kendisini gösterirken, süreç Mısır egemenleri açısından rahatlatmayı dayattığında ise alanlardan çekilerek toplumsal hareketliliği "yumuşatmaktadır".

İhvan'ın bir başka rolü de ordunun süreçten egemenler açısından sağlıklı geri çekilişini örgütlemektir. Arap "devriminin" getirmiş olduğu toplumsal hareketliliğin bir sonucu olarak, egemenler artık Mısır'ı eskisi gibi yönetemezler. ABD'nin açık bir şekilde "demokrasiyi" övmesi, emperyalistlerin Mısır'da işlerin eskisi gibi yürütmesini istemediğini gösteriyor. Ordunun Mübarek dönemindeki ağırlığı ister istemez azalmak zorunda.

Geçiş sürecinde ABD'nin tavrı

Ancak Mısır'daki sürecin emperyalistlerin çıkarlarına zarar vermemesi için geçiş döneminin "yumuşak" olması hedefleniyor. Mısır'ın emperyalistlerin çıkarı açısından yeniden yapılandırılma sürecini sağlıklı geçirmek için ordunun süreci denetlemesine ihtiyaç duyuluyor. Ve ordunun perdenin arkasına geçebilmesi açısından kitleleri sisteme yedekleyebilecek bir hareketin varlığına ihtiyaç duyuluyor. Bu ihtiyacın giderilmesi için Müslüman Kardeşler ön plana çıkartılmaya çalışılıyor. **Orduyla arasındaki çelişkinin uzlaşmaz gibi gösterilmesine rağmen ordunun İhvan'a ihtiyacı bu kadar açıktır.** Daha doğrusu iki kesimin rol paylaşımı emperyalistlerin çıkarlarına uyan bir noktada duruyor.

Mısır egemenlerinin Mübarek devrilmeden önce 2007 yılındaki anayasa değişikliği de Mübarek rejiminin "sivil kanadı" "askeri kanada" hakim olabileceğini göstermişti. Mısır egemenlerinin emperyalizme göbekten bağımlılığının sonucu olarak "bölgesel statükonun" devamından çıkarı vardır. **Doğallığında her iki kesim de emperyalistler arasındaki çıkar çatışmalarının olduğu bu denge durumunu muhafaza etmek isteyecektir.** Cumhurbaşkanı Mursi'nin daha önce imzalanan uluslararası anlaşmalara bağlı kalacağı açıklaması da bu durumun kanıtı niteliğindedir. Aralarındaki kapışma, pasta diliminin büyüklüğü üzerine olacaktır, bundan daha fazlası değil. Bu da aynı safta olanların arasındaki çelişkileri oluşturur, ancak bu çelişki düzenin niteliğini değiştirecek boyutta değildir.

Anayasa süreci...

Şu soru akıllara gelebilir, aralarındaki **çelişki düzenin niteliği üzerinde belirleyici bir etkisi yoksa**, Yüksek Askeri Konsey'in parlamentoyu feshetmesini nasıl açıklayacağız? **Bilindiği gibi Mısır devleti, halk kitlelerinin isyanı sonucu emperyalistler tarafından yeniden yapılandırılıyor.** Yeniden yapılandırılmanın hukuki formunu anayasa oluşturuyor. Bir örgüt açısından tüzük ne anlam ifade ediyorsa, bir devlet açısından da anayasa o anlamı ifade eder. Mısır devletinin işleyişinin nasıl olacağı ise hala meçhul.

ABD her ne kadar İhvan'la "anlaşma" yoluna gittiye de "Kardeşlerin" geçmiş sürecinden de kaynaklı ihtiyacı elden bırakmıyor. Anayasa sürecini kontrol altında tutmak için de ordunun süreci yönlendirmesini istiyor. Bir yandan orduya cumhurbaşkanlığı için kendi adayının kazandığı açıklamasını yapmaması "uyarısında" bulunurken, öte taraftan parlamentoyu ortadan kaldırıyor. **ABD'nin amacı geçiş sürecinde kontrolü kaybetmemektir.** Elbette bunun üzerine bir de ülkedeki klik çatışmalarını eklemek gerekir. Malum çıkarlar çatışması bu düzenin temeli...

Peru'da maden direnişi

ABD merkezli Newmont şirketi tarafından Peru'nun **Celendin** kentine yapılmak istenen ve Latin Amerika kıtasının en büyük altın madeni olması düşünülen **Conda Maden Projesi**'ne karşı halk yeniden ayaklandı. Göllerden gelen yeraltı sularını tarım ve hayvan otlaklarını sulamada kullanan bölge halkı, su kaynaklarının yok edileceğini ve doğal yaşamın tahrip edileceğini söyleyerek Celendin

merkezinde kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Şirketin yaratacağı istihdamın, doğa ve yaşam alanlarından daha önemli olamayacağını söyleyen halk, projeye destek verdiğini açıklayan belediye başkanını protesto etmek için belediye binasına yürüdü.

Polis barikatlarını aşan halk, belediye başkanlığını kısa süre işgal etti, ancak polisin saldırısı gecikmedi. Polisin gaz bombası ve plastik mermi kullandığı çatışmalarda 4 kişi yaşamını yitirdi, onlarca kişi yaralandı.

Rusya yeniden...

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Haziran ayının sonlarına doğru Ortadoğu ziyareti gerçekleştirdi. "Batı basını"nda bu durum, biraz da kaygıyla **Rusya'nın bölgede güçlendiğine** yoruldu. Ziyaretin yapıldığı en dikkat çekici ülke ise İsrail oldu. İsrail, bölgede ABD ile olan stratejik ilişkilerinden kaynaklı bölge halkının nefret ettiği ülkelerden birisi durumunda. Bu anlamda Rusya'nın ziyareti, sürecin büyük "hassasiyet" taşıdığı bir döneme denk gelmesi açısından da önemli.

Bu iki devletin görüşmesinde İsrail'in gündemi açısından belirleyici olanın İran olduğu açık. Görüşmede İsrail'in İran'ın nükleer gücünü geliştirmesinden doğan "kaygılarını" ifade ettiği kamuoyuna yansıdı. Rusya'nın da İran'ın nükleer silahlara sahip olmasını arzu ettiğini söylemek mümkün değil. **Gerilimin nedeni İran'ın nükleer silah yapacak duruma gelmesi değil, bu duruma gelebilmesi için uranyum zenginleştirilmesindeki düzeyinin 3 katına kadar çıkması gerektiği biliniyor.** İran'ın nükleer silaha sahip olmaması konusunda, farklı nedenlerden de kaynaklansa her iki ülkenin de ortak çıkarı olduğu vurgulanabilir.

Bu tarz ziyaretlerde ilgili ülkelerin gündemi, süregiden politik süreçtir. Ancak bununla birlikte ekonomik ilişkiler de masaya her zaman yatırılmıştır. Nitekim İsrail basınına yansıdığı kadarıyla ziyarette **Gazprom** şirketinin ülkede ofis açması gündeme getirilmiş. Petrol ve doğalgaz aramalarına katılması hedeflenen şirket ve Rusya açısından, İsrail'in Akdeniz kıyılarındaki büyük doğalgaz kaynakları dikkat çekiyor. Rusya'nın tekrar **"devler liginde"** boy göstermesinin ekonomik alt yapısında doğalgaz ve petrolün taşıdığı önem göz önünde tutulmalıdır. Bununla birlikte bir dipnot düşmekte fayda var ki, Gazprom'un İsrail'deki faaliyetlerine ülkenin güneyindeki ham petrolün işlenmesi için ihaleyi kazanmasını da eklemek gerekiyor.

Ziyaretin politik gündemle ilgili kısmının da oldukça önemli olduğunu vurgulamak gerekir. Bu iki ülkenin durumunda bazı "ilginçlikleri" tespit etmek gerekiyor. Bu iki ülkenin sürekli farklı kutuplarda yer almasına rağmen, dünyadaki gerilimler içerisinde Rusya-İsrail geriliminden bahsedildiği pek duyulmamıştır. Elbette ABD-Rusya geriliminin bir yansıması olarak İran-İsrail geriliminden bahsedilebilir, ancak İran geriliminin tamamının nedenini Rusya-ABD olarak ifade etmek de pek doğru olmayacaktır. Rusya-İsrail gerginliğine kulaklarımızın pek aşına olmaması bilinçli bir durum mudur bilemiyoruz, ancak gölge CIA olarak bilinen Stratfor şirketinin sahibi George Friedman, **"Putin'in Ziyareti ve Rusya-İsrail ilişkileri"** adlı makalesinde bu durumu şöyle ifade ediyor: "(...) gündemlerinin kopuk durmasına rağmen çıkarlarının sürrekli karşıt olmamasıdır".

Ziyaretin en önemli gündem maddelerinden birisinin Suriye olduğunu anlamak için bölgedeki süreci gözlemlenmesi de olsa takip etmek yeterlidir. İsrail'in, ABD'nin Esad'ı değiştirme politikasına destek verdiği biliniyor, ancak pek dikkat çekilmeyen nokta verilen bu desteğin, geç bir zaman diliminde verilmesidir. Burada İsrail'in (fiili olmasa da resmi anlamda Suriye ile savaş durumunda bile olsa) bölgede oluşan dengelerden kaynaklı Esad rejiminin devamından pek bir kaygılanmadığı görülüyor. Elbette ABD'nin hamiliğinde Esad'ın devrilmesi, oluşabilecek yeni yönetimin İsrail'le "anlaşabileceği" Mısır örneğinde görüldüğü gibi büyük ihtimaldir. Ancak her değişim kendi içinde bir risk de taşır.

İsrail'in Suriye'deki değişime müdahale edebilecek olanaklardan yoksun olduğu ve sürecin yönlendirilmesindeki suskunluğu etkisizliğini göstermektedir. Bilhassa Arap isyanları sürecine müdahale edebilecek durumda olamadı hiçbir dönem. Denebilir ki İsrail, son bir buçuk yıldır dünya siyasetindeki en etkisiz dönemini yaşıyor.

Rusya'nın ise bölgede **İsrail'e oranla nüfuzunun olduğu** biliniyor. Rusya'nın dahil olduğu bir çözüm emperyalistler açısından pek görünür değil. Bu konuda çekişmeler sürecin ana omurgasını oluşturuyor. Suriye'nin askeri gücünün büyüklüğü, ABD ve hempasını korkutuyor. ABD, son 10 yılda girdiği savaşlardan kaynaklı biraz örselenmiş, hedeflerine ulaşamamış durumdadır. Suriye'ye savaş ilanının getireceği büyük kayıpları hiçbir ülke şimdilik göze alamıyor. Rusya'nın çözüm planına dahil edildiği bir uzlaşmanın çıkmadığı durumda Rusya'nın tek başına bu sorunu çözebilecek güçten yoksun olduğu biliniyor. Ancak Rusya uzun bir zaman, sorunu sürüncemede bırakıp, ABD emperyalizminin zayıf tarafını kullanabilir, buna oynayabilir.

Sonuç olarak gerek Rusya'nın gerekse de İsrail'in bölgedeki etkinliğinin diğer emperyalist güçlere oranla zayıf kalması, yeni arayışları da doğurabilir. Her ne kadar Rusya ile İsrail arasında kısa vadede böylesi bir durum görünmemekteyse de bu tarz ziyaretlerin satır aralarında böylesi amaçlar da vardır.

İspanya'da madenciler Madrid'e yürüyor

H. Merkezi: İspanya'da 23 Mayıs'tan beri grevde olan maden işçileri, başlattıkları **"Kara Yürüyüş"** ile Madrid'e doğru yol alıyorlar. "Kemer sıkma" politikaları ile işçi ve emekçileri daha fazla yoksulluğa iten İspanya'da madencilerin bir süredir başlattığı grev, bölgede direnişin sembolü haline gelmiş durumdadır. İspanya'nın geçirmeye hazırladığı "kemer sıkma" planı ile binlerce kişinin işsiz kalması söz konusu. İşte maden işçileri bu yasanın geçmesini engellemek amacıyla **22 Haziran'dan** bu yana Madrid'e yürüyorlar. 4'ü kadın 80 madencinin **11 Temmuz'da** başkentte olmaları bekleniyor.

İşçilerin eylemleri hedefi Madrid olan "Kara Yürüyüş" ile sınırlı değil. Çeşitli kentlerde işçiler kendilerini madenlere kapatmış durumdadır. Toplamda 20 civarında madenci 35-40 gündür madenlerde ve bir kısmı da bu eylem nedeniyle hastaneye kaldırıldı.

Hindistan'da 20 köylü katledildi

H. Merkezi: Chhattisgarh Eyaleti'nde "aralarında Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'nin önemli kadrolarının bulunduğu 20 kişiyi yaptığı bir operasyonla ölü ele geçirdiğini açıklayan" CRPF (Central Reserve Police Force-Merkezi Yedek Polis Gücü)'nin açıklamasına karşılık Revolutionary Democratic Front (RDF-Devrimci Demokratik Cephe) de bir açıklama yaptı.

RDF öldürülenlerin tümünün tarım sezonunun başlangıcı olarak kutlanan, tarım arazilerinin ve üretim araçlarının paylaşılması ve planlanmasının yapıldığı **Beej Pandum** (Tohum Festivali) için biraraya gelen **Adivasi** yani yerli halk olduğunu belirtti. RDF, yaptığı açıklamada, bu sebeple civar köylerden yüzlerce köylünün festival planlanması için biraraya geldiğinin ve toplantının diğer festival ve kutlamalarda olduğu gibi gece yarısına kadar sürdüğünün altını çizdi.

Sirkegudem toplantısının yaklaşık 600 CRPF ve CRPF'ye bağlı COBRA polislerince basıldığını belirten RDF, halkın polisler ateş açmamalarını söylemesine rağmen polisin halkı hiç sorgusuz sualsiz otomatik tüfeklerle tarayarak, 5 çocuk ve 15 yetişkin köylüyü katlettiklerini açıkladı.

Maoist liderlerin bir toplantı için bölgede biraraya geleceği yalanlarını ortaya atarak, katliama zemin hazırladığını söyleyen RDF, Hindistan devletinin "büyük askeri başarı" olarak sunduğu katliamın Maoist devrimci harekete ve onu destekleyen yerli halka karşı bir imha kampanyası olduğunu söyleyerek kınadı.

İsviçre'de göçmen hakları için yürüyüş

"Aşağılayıcı Göçmen Politikasına Son" sloganı ve **İsviçre Türküyeliler Federasyonu** (İTİF) ve UNİA Sendikası, Yeşiller Partisi ve çok sayıda insan hakları kuruluşunun çağrısı ile biraraya gelen yaklaşık **5 bin kişi 23 Haziran 2012'de** Bern merkezinde büyük bir yürüyüş düzenledi.

Geçtiğimiz günlerde Ulusal Konsey tarafından kabul edilen ve iltica yasalarını daha da ağırlaştıran yeni düzenlemelere karşı sloganların öne çıktığı yürüyüşte **"İlticacılar için yapılan yeni düzenlemeye hayır"**, "Hukuk devleti İsviçre 8 Frank'a satılıktır", **"İllegal insan yoktur"** yazılı pankart ve

dövizler de açıldı. İTİF olarak, Almanca ve Türkçe **"İrkçi ve Ayrımcı Politikalara Son"**, **"Herkes Eşit Haklar"** yazılı pankart, flama ve bildirilerimizle mitingde yerimizi aldık.

Yürüyüşe "Kağıtsızlar" olarak ifade edilen ve Avrupa'da herhangi bir

oturma izni olmadan kaçak yaşayanların durumuna dikkat çekmek için Brüksel'den başlayarak Avrupa'nın birçok ülkesi üzerinden tekrar Strasbourg'a gidecek olan 130 **"Sans-Papiers" (Kağıtsızlar)** üyesi de katıldı.

Yürüyüşe katılan farklı ülkelerden göçmenlerin kendi kültürlerini yansıtan müzik ve dansları etkinliğe coşku kattı. Coşkulu sloganların hiç durmadığı yürüyüşün ardından Bern merkezi parlamento önünde yapılan konuşmalarda, mevcut yasaların yerli ve göçmenler arasında ayrımcılığı körükleyeceği gibi ırkçılığı da geliştireceğine dikkat çekildi.

“Devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşinde sınıdık, zaaf lar özeleştiri ateşine verildi!” (1)

Açıklama: Elimize e-mail yoluyla ulaşan yazıyı haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz.

(Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist’e bağlı Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu, Dersim Bölge Siyasi Komiseri ile söyleşi-Nisan 2012)

Gerek dünya (özelikle de bölgemiz üzerinde) ve gerekse de, ülkemizde sınıf mücadelesi açısından, tarihin ilerlemesi bağlamında son derece önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçteyiz. Coğrafyamızda yankılanan ifadeyle tekrarlayacak olursak “Arap Baharı”yla Kuzey Afrika, Mağrip ve Ortadoğu’da halklar demokrasi talepleriyle meydanları zapt ettiler. Bu gösteriler ve yaşananlar önemli bir dinamiğe, halk kitlelerinin gücüne işaret ediyordu. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlanırsın halkların bu isyanı tarihe bir not olarak düştü. Ve hatta işçi sınıfı ve ezilen halklar enternasyonallığe uygun olarak birbirlerinin pratiklerinden öğrendiler.

Bu dönemde bilinen mücadele yöntemlerine ek olarak, internet kullanımı, meydan işgalleri, çadır kurma pratikleri vb. daha fazla öne çıktı. Ancak yine de tayin edici olan sınıf düşmanlarına karşı tavizsiz direniş ve bu ülkelerdeki önderlik eksikliği ve bununla bağlantılı olarak Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisiydi. Kuşkusuz ki tarihin ilerleyişi, sınıf mücadeleleri bu coğrafyalarda kendi önderliklerini yaratacaktır.

Ülkemizde ise sınıf mücadelesi tüm yakıcılığıyla devam ediyor. Faşizmin hükmünü sürdürdüğü ülkemizde sınıf mücadelesinin ön plana çıkan gündemleri; Kürt-Türk uluslarından ve çeşitli azınlık milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının sömürüye, hak gasplarına, en demokratik taleplerine yönelik azgın faşist teröre yönelik çeşitli biçim ve içerikte sürdürülüyor. Kürt ulusal mücadelesi ülkemiz sınıf mücadelesi açısından önemini ve yakıcılığını korumayı sürdürüyor. Ülkemizde en ufak demokratik talepler şiddetle yanıtlanıyor, yıllara varan hapis cezalarıyla bastırılmak isteniyor. TC devleti tüm bu çabalarına rağmen işçi sınıfının ve halkın haklı ve meşru mücadelesini engelleyemiyor.

Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin dolaysız ürünü olan komünist hareket işte bu koşullar altında 40. mücadele yılını kutluyor. Türkiye işçi sınıfı ve ezilen halkımızın mücadelesinin ürünü olan komünist hareket, bu niteliğiyle tüm mücadele alanlarında, sınıf mücadelesine önderlik etme çabası içinde, mütevazı adımlarla yürüyüşünü sürdürmektedir.

Ülkemiz komünist hareketinin önderlik ettiği alanlardan biri de gerilla mücadelesidir. Son yıllarda ülkemizdeki devrimci ve komünist hareketin içinde bulunduğu durum da dikkate alındığında, silahlı mücadele anlayışına yaslanan

bu pratik önemlidir ve geniş kamuoyuna aktarılmayı hak etmektedir.

“Savaş bir bütündür!”

- Uzun bir kış sürecini geride bıraktınız. Bu kış kampını nasıl değerlendiriyorsunuz? Ne tür çalışmalar yaptınız ve nelere yoğunlaştınız?

- Gerillada kış süreçlerinin, faaliyetin kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutulduğu, hata ve eksiklerin açığa çıkarılıp giderilmeye çalışıldığı, bu anlamda eğitimin yoğunlaştığı süreçler olduğunu hatırlatarak başlayalım. **Bu elbette savaşımızın bugünkü durumu açısından böyledir ve özgünlüktür. Savaşın ilerleyen aşamalarında kış süreçlerinde, bu geri çekilme döneminde farklı olanaklar açığa çıkacaktır.** Öte yandan eğitim anlayışımızın, sadece yoğunlaşmış süreçlere indirgenmediği sanılmasın! Biz, eğitimin sürekli olması gerektiğini, güçlü bir proletar devrimci eğitimin, en etkili şekilde pratiğin içinde ve pratiğin sorunlarını aydınlatarak şekilde ele alınırsa mümkün olabileceğini düşünüyoruz. Bu an-

Üzerinde durulması gereken önemli konulardan biri ise son iki seçim sürecinde halkın bilincini önemli oranda bulandıran, düşmanın bilinçli bir politikası olduğu gibi Dersim’de faaliyet yürüten devrimci ve demokrat kimi güçlerin de doğru bakamadığı **Kürt-Zaza ikileminin yaratılmasıdır. Biz böylesi bir tartışmanın halkımızın haklı mücadelesine zarar verdiğini, egemen sınıflara karşı mücadelesini zayıflattığını düşünüyoruz.**

lamda savaşa ve savaşımızın bugünkü somut sorunlarına yönelik bir eğitim süreci geçirdik. Savaşın bahsettiğimizde, bu sadece askeri sorunlar olarak anlaşılmalıdır. **Savaşımız halk savaşıdır; politik, örgütsel ve askeri yönleri vardır ve bunların bütünlüğü içinde anlaşılması gerekir.**

Öte yandan sürecimizi somut olarak etkileyen en önemli gelişme, **2 Şubat**’ta beş kadın yoldaşımızın kaybıydı. Bu kaybın alan önderliği düzeyinde olduğu, kadrosal açıdan ağırlığı ve ciddi bir deneyim ve birikim kaybı yarattığı biliniyor. Geçtiğimiz yılın pratik faaliyetine damga vuran, bu kaybın yarattığı yetersizlikler ve esas olarak bunları aşma çabası oldu. Zira bu boşluğu doldurmak için her zamankinden daha fazla yoğunlaşmak ve zorlamak gerekiyordu. Bu konudaki çaba, kamp faaliyetimizdeki sorgulama süreciyle devam etti. Ders ve de-

neyimlerimizi çoğaltmak amacındaydık ve bunu başardığımızı söyleyebiliriz.

Sınıf mücadelesinde güçlü bir duruş sergilemek, etkin bir pozisyon alabilmek için kısacası gerilla savaşını büyütmek ve yaygınlaştırmak için içte de bu mücadelenin güçlü bir şekilde verilmesi gerekir. **Açıkça söylemek gerekir ki; hata, zaaf ve yetmezliklere karşı ideolojik mücadele ne denli güçlüyse sınıf mücadelesi de o denli güçlü yürütülebilir. Savaşı büyütebilmek, şehitlerimizden boşalan yerleri doldurabilmek; partiye, halka ve şehitlere layık olabilmek için bu konuda tutarlı ve etkin bir mücadeleye ihtiyacımız vardı.** Ancak yaptığımız, ortaya çıkan sonuçları mahkûm etmek değildi. Nedenleri açığa çıkarmak, tartışmak ve ortadan kaldırmak gerekiyordu ve biz de buna yoğunlaştık. Sadece bir yıllık faaliyetimizi de-

ğil, Dersim’de genel anlamda gerilla savaşımızı inceledik, tarihimize dönüp baktık. Ki parti tarihimiz zengin deneyimlerle doludur.

İkincisi var olan zaaflarımızın sınıfsal temelini inceledik. Nihayetinde burjuva-küçük burjuva hastalıklar sınıfsal hastalıklardır. Bunlara karşı ideolojik mücadele yürütmek için bunları bütün yönleriyle tanımak gerekir ve elbette sorunlara doğru bir çözüm geliştirmek için **Marksist Leninist Maoist (MLM)** ideolojiye yoğunlaştık. Çünkü bu silah ne kadar güçlü kavırsak küçük-burjuva ideolojiye karşı o derece etkin bir mücadele sürdürebiliriz. Bu bir sınıf mücadelesiydi ve biz de kış kampımızda bunu en etkili bir şekilde yürüttük. **Her yoldaş, devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşiyle sınıdık ve zaaf lar özeleştiri ateşine verildi.** Yaptığımız buydu ve artık daha güçlüyüz.

Bunu söylediğimizde daha önce hiç eleştiri-özeleştiri yapmadığımız ya da bu sürecin tek tek yoldaşların eleştiri özeleştirisinden ibaret olduğu anlaşılmasın, bu komik olacaktır. Biz eleştiri-özeleştiriye vazgeçilmez bir silah olarak görüyoruz. Partimiz bize bunu öğretir. Ancak bu bütünlüklü bir sorgulama süreciydi. Tek tek yoldaşlar bunun bir parçasını oluşturdular.

İdeoloji-savaş-siyaset ilişkileri merkezinde pratiğimizi masaya yatırdık. Subjektivizm, kendiliğindencilik ve liberalizm, kitle çizgisi, askeri çizgi ve örgütsel şekillenişteki etkilerini açığa çıkarıp tartışmaya açtık. **Gerilla savaşı pratiğimizin her parçasını ama aynı zamanda bütününe sorgulama anlayışıyla hareket ettik. Bu anlamda ideolojik düzeyin yüksel-**

tilmesi birincil hedefti. Zira ideoloji temeldir, bu temel güçlü olursa üzerinde kurduğumuz yapı da güçlü olacaktır. Devamında, bu süreci güçlendirecek ve cevap verecek teorik politik çalışmalar yürüttük. Parti tarihimizi ve bununla birlikte İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafından ortaya konulan Partimizin programatik görüşlerini inceledik. Demokratik halk devrimi ve onun bugünkü görevleri, halk savaşı, gerilla savaşımızın güncelde aldığı biçimler ve görevler, düşmanın genel durumunun yanı sıra askeri durumu, bütün bunların ortaya çıkardığı görevler ve görevlere uygun politik askeri şekillenişin yaratılması ve güçlendirilmesi yönlü çalışmalar yaptık.

Özetle sürecimizi sorgulamada ve eksikliklerimizi gidermede daha üst düzeyde bir başarı yakaladığımızı düşünüyoruz. Bu aynı zamanda daha etkin bir kitle faaliyeti ve düşmana daha etkin vurmanın önkoşuluydu. Bu anlamda önümüzdeki süreçte gerilla savaşı pratiğimizin gelişen bir zeminde seyredeceğini söyleyebiliriz. Pratik süreç bize yeni eksikliklerimizi ve aşmamız gereken daha nice engeli gösterecektir. Elbette biz bunları aşacak kararlılığa sahip olduğumuzu bugünden iddia ediyoruz.

- 2011 milletvekili seçimlerini Dersim'deki sonuçları bakımından nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Referandum süreciyle birlikte değerlendirildiğinde 2011 seçimlerinin egemen sınıflar cephesinden yeni bir şart yaratmadığını, bu anlamıyla sonuçlarının şaşırtıcı olmadığını söylemek gerekir. Genel olarak seçim sonuçlarını bir yana bırakırsak, seçim sürecinin ülkemiz sınıf mücadelesi açısından doğru okunması gerektiğini söylemek gerekiyor. Kutuplaşma esas olarak egemen sınıfların kendi içinde değil öncülüğünü Ulusal Hareket'in çektiği ve demokratik talepler etrafında birleşen blokla egemen sınıflar arasında olmuştur. **Bu taleplere asıl rengini verenin ulusal mücadelenin talepleri olduğu bir gerçektir. Ancak sadece bundan ibaret olmadığı da bir gerçektir.**

Söylediğimiz gibi, seçim sonuçları bir yana süreç sınıf mücadelesinin seyri açısından bir değer taşıyordu. Bilindiği gibi partimiz bu süreçte emek, özgürlük ve demokrasi bloğunun desteklenmesi yönlü taktik belirlemiştir. Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gelişim sürecini incelemek, onun çelişkilerini bulmak ve sürece yön veren çelişkiye yoğunlaşmak... Bu bir kez yapıldığında doğru bir politikayla sınıf mücadelesi içerisinde etkin bir pozisyon almak daha kolay olur. Partimizin taktiğine yön veren de bu bilimsel bakış açılarıdır. **Aksi, sınıf mücadelesine gözlerini kapamak ve ezberlerle hareket etmek olur. Gerçeğe gözlerini kapamak idealizmdir. Ve idealizm siyaseten oportünizme götürür.**

Genel olarak süreci hatırlatmalıyız, çünkü seçim sürecinin Dersim'de incelenmesi ancak genele doğru bakmakla mümkündür. Dersim, kendi özgünlükleyle birlikte ancak bu sürecin içinde an-

laşılabilir.

Dersim 2009 yerel seçimlerinde bizzat Erdoğan tarafından Amed'le birlikte **"mutlaka düşürülmesi gereken bir kale"** olarak nitelendirilmişti. Ancak sürecin egemenler açısından hüsrarla bittiği de hatırlardadır. Bu açıklama Erdoğan'ın kendi kafasından ürettiği ya da sadece AKP'nin kendi hedeflerine dair bir şey değildi. Aksine Türk egemen sınıflarının bakış açısını yansıtıyordu. Ve faşist TC devletinin Dersim'e yönelik politikasının ifadesiydi. Elbette bunun sadece yerel seçimlerle ilgili olduğunu düşünmek saflık olur. **Nihayetinde bu Dersim halkını bütünüyle teslim almaya, sisteme yedeklemeye, muhalif kimliğinden arındırmaya yönelik bir saldırıdır.**

2009'da Başbakan tarafından açık edilen bu saldırganlık, sonrasında faşist CHP tarafından devam ettirilmiştir. CHP içinde yaşanan klik dalışı Kılıçdaroğlu ile birlikte gelen yenilenme söylemi ve özellikle bu faşistin Tuncelili olması Dersim halkı üzerinde etkili oldu diyebiliriz. AKP ve CHP, Türk egemen sınıflarının iki farklı temsilcisidir. Her ikisi de emperyalizmin yeminli uşağı, var olan sömürü sisteminin iflah olmaz bekçileridir. Kılıçdaroğlu'nun sözüm ona halkçı söylemi yalanlarına giydirdiği bir kılıftır. **Bu faşistin kendisini Bülent Ecevit denen eli kanlı faşiste benzetmesi ya da Mustafa Kemal'e dizdiği övgüler bu açıdan itiraf gibidir.**

Bugün Dersim'de CHP'ye yönelik desteğin artmasını kaba bir şekilde halkın sisteme yedeklenmesi olarak algılamak, bunun üzerinden halkı gericilikle suçlamak düşülebilecek en büyük yanlışlardan biridir. Bu söylemler kitleleri küçümsemenin, onlara karşı güvensizliğin ürünüdür ve Dersim halkını doğru değerlendirememekle ilgilidir. Böylesi anlayışlara prim verilmemelidir. Bu bizi kitlelerden koparacaktır.

Dersim halkının, CHP'ye yönelmesinde bahsettiğimiz etkenler kesinlikle önemlidir. Önceki süreçte CHP etkisi dibe vurmuşken bugün Kılıçdaroğlu'yla birlikte gelen "yenilenme" söylemleri bu faşist partinin etkisini yükseltmiştir. Bununla birlikte yerelde sürdürülen çalışmalar ve bu partinin aşiretçi-feodal yapıdan kendi adına yararlanması da bir başka etkidir.

Öte yandan hükümet partisinin Sünni-İslam motifli olması Alevi kimliğin ön plana çıktığı Dersim'de alternatif muhalefet arayışlarını beraberine getirmektedir. CHP bu süreçte hem muhalefet partisi rolündedir hem de genel olarak ülkemizde Alevi inancına sahip halkımızın "hamisi" rolünü oynamaktadır.

Yine değinilmesi gereken önemli konulardan biri de Kılıçdaroğlu'nun Tuncelili olması üzerinden yakalanan etkidir. Bunun sadece Dersim'le ilgili olmadığı sanıyoruz biliniyor. Bütün bunlara Dersim'de faaliyet yürüten devrimci ve demokrat güçlerin, süreci ortak bir duruşla karşılamamalarını da eklemek gerekir.

Üzerinde durulması gereken önemli

konulardan biri ise son iki seçim sürecinde halkın bilincini önemli oranda bulanıran, düşmanın bilinçli bir politikası olduğu gibi Dersim'de faaliyet yürüten devrimci ve demokrat kimi güçlerin de doğru bakamadığı **Kürt-Zaza ikileminin** yaratılmasıdır. Biz böylesi bir tartışmanın halkımızın haklı mücadelesine zarar verdiğini, egemen sınıflara karşı mücadelesini zayıflattığını düşünüyoruz. Bu tartışma halkın dikkatini esas düşmanlarının yani Türk egemen sınıflarının üzerinden kaydırmaktadır. Kendi dili ve kültürünü özgürce öğrenmek ve yaşamak haklı ve meşru bir taleptir. Peki, bunu engelleyen kimdir? Türk şovenizmi politikası yürüten, kendisinin dışında her türlü dil ve kültürün yaşamasına ve gelişmesine engel olan, asimile etmek için elinden geleni yapan, her türlü zorbalığı uygulayan Türk egemen sınıflarıdır. Ermeni soykırımının baş aktörlerinden Doktor Nazım'ın **"hangi ulustan olursa olsun Türk olmayan kahrolsun"** sözleri faşizmin düsturu olmuştur. **"Bir Türk dünyaya bedeldir"** sözü bu devletin kurucusuna aittir. **"Türkçe konuş, çok konuş"** 12 Eylül faşizminin zindan politikalarının bir ifadesidir. Bunlar rastgele söylenmiş sözler değildir. Faşist TC devletinin halkımıza, ülkemizdeki ezilen ulus ve milliyetlere bakış açısının göstergeleridir. Üstelik halkımızın tarihinde acı dolu izler bırakmışlardır. Ve bugün de aynı söylemin sahibi Türk egemen sınıfları, onların parlamentodaki siyasal temsilcileridir.

O halde mücadele kime karşı yürütülecek? Elbette ezene, zulmedene karşı! Yasaklanan, yok sayılan dil ve kültürlerin özgürleşmesi talebi demokratik bir taleptir ve anti-faşist mücadelenin bir parçası olmalıdır. Aksi davranışlar söylediğimiz gibi mücadeleyi zayıflatır ve halka zarar verir. Zaza ya da Kürt meselesine dair isteyen herkes araştırma yapabilir ve fikrini açıklayıp tartışabilir. Halkımızın da istediğine inanma ve kendi kültürünü istediği gibi yaşama hakkı vardır. **Önemli olan halkın dar milliyetçi bakış açısıyla bölünmemesi, kurtu-**

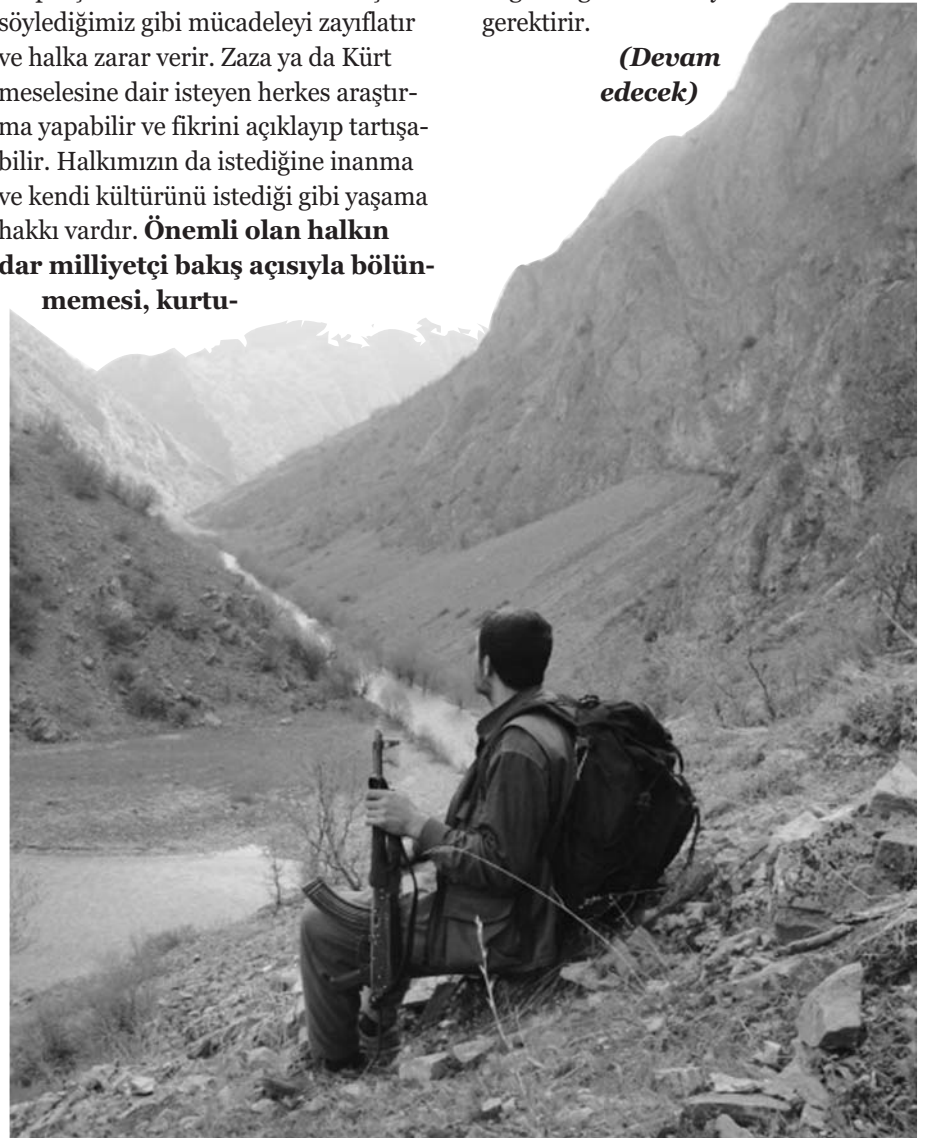
luşu için ortak bir mücadele yürütülebilmelidir.

Üzerinde durduğumuz bütün bu konular elbette bizim görevlerimizi ortaya çıkarmaktadır. **CHP'nin Dersim'de nispeten başarılı olması en başta bizim kitleleri yeterince aydınlatmadığımızı göstermektedir.**

CHP'ye duyulan ilgi, halkın önemli oranda sistemin etkisi altında olduğunu göstermektedir. Ancak mesele bundan ibaret değildir. Bu ilgede değişim arayışının ve muhalif olmanın da payı vardır. Bunu görmek ve doğru bir zemine ulaşması için çaba sarf etmek gerekmektedir. Bu bizim görevimizdir. Halkın kendine ait bir politik bilinci vardır. Bunu incelemek ve doğru bir propaganda ve eğitim süreciyle bu siyasal bilinci yükseltmek görevi komünist partisinin ve halk ordusunun omuzlarındadır.

Kimse Dersim halkının ağırlıklı olarak devrimci ve demokrat muhalefetin etkisi altında olduğunu düşünüp rahatlamamalıdır. Dersim halkının faşist egemen sistemin baskısı altında komünist, devrimci ve yurtsever güçlerin can bedeli sürdürdükleri mücadeleyle ve elbette ki kendi deneyimleriyle siyasal olarak muhalif bir kimliğin etkisi altında olduğu doğrudur. **Ancak Dersim halkı, büyük oranda örgütsüzdür.** Ve bu durum, onu sistemin politik etkisine açık hale getirmekte ve zayıflatmaktadır. **Söylediğimiz gibi kitlelere politik bilinç taşımak ve onları örgütlemek önümüzde duran en önemli görevdir.** Sürece ve Dersim'e dair değerlendirmemizi genel olarak bu şekilde özetleyebiliriz. Faşizm saldırmaya devam edecek, buna karşı her zamankinden daha güçlü bir duruş sergilemek gerekiyor. Bu da elbette en başta süreci doğru değerlendirmeyi gerektirir.

(Devam edecek)

Şehit düşenlerimizin ardından ve onlarla; "Bitmedi daha, sürüyor o kavga!" ...

Kızılmak haykırdı, selam verdi Munzur'a/Munzur dağlarının göğsü geçit verdi onlara/Çiğdemler ve Ferdiler bu sevdada yer aldı/Her günün şafağında duyulur savaş andı

Uzun sürecek bir yolun yolcularıydı onlar. Vartinek kıvılcımını yangına çevirmenin iddiasını bir bayrak gibi diktiler. Bu dağlara yüzünü çevirenleri onları anımsıyor, onlarla yaşıyor, onları yaşıyor. Ve onların ardılları, bu bayrağı daha yükseklerde dalgalandırmamanın, bu iddiayı tüm bilgeliğiyle gerçekleştirmenin kavgasını körüklemektedirler. Ateşli yüreklerin yanyana gelmesiyle kıvılcımın yangına çevrileceği büyük muharebe dönemin şu öngünlerinde, sökecek kurtuluş şafağı ile aramızdaki mesafe her geçen gün kapanmaktadır. **Bu kavga adım adım, köy köy, ilçe ilçe örülme ve halkın kızıl ordusu buna koşut olarak büyümektedir.**

Elbette, tıpkı tarihteki bütün kazanımlarda olduğu gibi, ülkemizde de şafağın sahibi olmanın bir bedeli vardır. Zira bu bedeli komünistler, devrimciler ve tüm ezilenler ödemektedirler. Herkes bu bedeli kendisinden bir parça vererek ödemektedir. Kimileri canını, kimileri can parçasını vererek... Ancak bilinir ki bedeli ne olursa olsun, sömürü ve zulüm çarkını parçalamak için yüzünü kavganın sıcak adresine çevirmenin dışında başka hiçbir kurtuluş yolu yoktur. Bu yolda ısrar etmeli, çünkü zifiri karanlıkta kutup yıldızının aydınlattığı tek yol budur.

İşte **Munzur (Ferdi Karacan)** ile **Kinem (Çiğdem Yılmaz)** yoldaşları, yalınlığın, umutsuzluğun ve niha-

yet kaçkınlığın kol gezdiği bir dönemde azimle ve elbette her şeyin merkezinde olan parti ile yürüyen bu kızıl güzergâhın sıra neferleri olarak bilmek gerekir. Onlara dair çok şey anlatılır faaliyet yürüttükleri alanlarda. Bütün anlatımlar, önceden tanışma fırsatı olmamasına rağmen Ferdi ile Çiğdem'in yerlerini nicel olarak fazlasıyla dolduran yeni gerillaları birbirini besleyen ikili bir duyguya boğuyor.

Bir yanıyla onları kaybetmenin verdiği acıyı, diğer yandan bu acıyı devrimci bir kin ile Partizanı öfkeyle bilemenin tattığı inanç duygusunu yaşamaktadır yeni gerillalar. Ferdi ve Çiğdem yoldaşların kendilerine özgü yanları vardı elbette. Ancak bunlarla birlikte bir de ortaklaştıkları yanlar vardı. **İşte bunların en başında geleni, her ikisinin de kendilerini ülkemizdeki sınıf mücadelesinin merkezi halkasına sunmalarıydı.** Dersim'deki su sorunundan tarla sorununa kadar, ajan-işbirlikçilik-koruculuk gibi düşmanla ilişkilenden or-

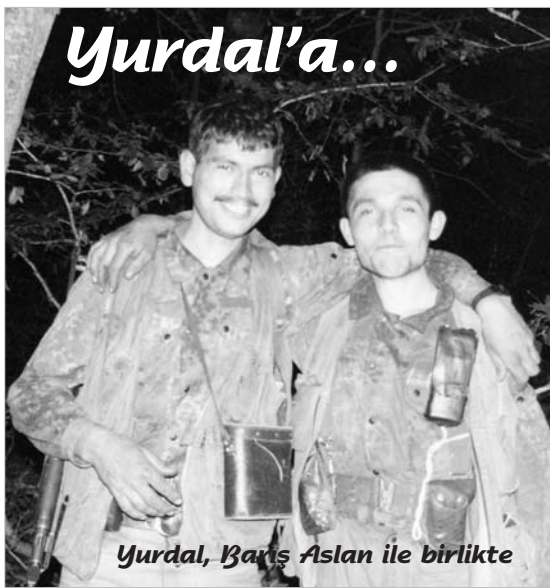
man kesimleri gibi sorunlara kadar bir dizi meseleye ilişkin toplantılar yapılmakta ve köylülerin dolaysız katılımıyla bir yönelim belirlenmektedir.

Kimi güncel ve somut politik gelişmelere ilişkin de proletarya partisinin tavrı kitlelerle paylaşılmaktadır. Proletarya partisinin sürece dair aldığı kararlar önce gerilla birliği içinde özümsemeye çalışılıyor, ardından sürdürülen köy faaliyetlerinde köylülerin fikir-

leri ve tavırları da alınarak onlar da sürece dahil ediliyordu. Daha sonraki aşamada ise proletarya partisinin yaklaşım ve tavrını dile getirmek amacıyla her köyde aynı gündemli toplantılar örgütleniyordu.

Halkın kendi ordusuyla kuracağı nispeten daha örgütlü bağ başarı da getirecektir. Zira Dersim'deki çalışmalar buna uygun olarak sürdürülmektedir. Munzur ve Kinem şahsında kavga da düşenlerimizi ancak bizlere devrettikleri bayrağı daha ileriye taşıyarak anabiliriz.

(Dersim'den bir Partizan)

Yıldızlar arasında bir yolculuktan sonra dünya devrim şehitleri arasında ilerleyerek yoldaşlarını bulmaya çalıştı **Yurdal**. Nurşen ile kucaklaştı, Almus dağlarında ilk tanıştıkları günkü gibi. Sonra **Sefagül, Gülizar, Fatma** ve **Derya** ile. Biraz ileride **Ferdi** ve **Çiğdem** yoldaşla kucaklaştı. Biraz ileride Mehtap'ı gördü, Karadeniz'de birlikte göğüslemişti zorlukları. Sarıldı **Mehtap'a** sınımsız. Hemen yanında **Dilek** yoldaş, gözlerindeki gülümseme duru-

yor. Sonra **Cafer** ve **Muhamrem**'i kucaklıyor. Sıradaki Karadeniz'in Doğan'ı, Dersim'in Polat'ı, **Aşkın**'ımız vardı. Kucaklaştı Aşkın'la, hala sevecen, şakacı idi ve gözlerindeki kararlılık capcanlı duruyordu. Aşkın yoldaşının alnından öperek yoluna devam etti, sırada **Murat, Bülent** ve **Emel** vardı... Yoldaşlar sırayla Yurdal'ın alnından öperek işlerine tekrar koyuluyorlardı.

Yurdal'ın heyecanı gözlerinden okunuyordu. Kocaman elleri titriyor, bazen de kekeleyerek konuşuyordu. Sırayla yoldaşlarıyla görüşüyordu. Biraz yoruldu, bir camın önünde durdu ve ilerde kahramanlıklarını okuduğu siper yoldaşlarını gördü. **Yılmaz Piling'i (Mazlum Erenci)** aradı gözleri. Son taburda ilk sıralardaydı. Halen dik ve çocuksu duruyordu. Bir an göz göze geldi ve gülüştüler her zamanki gibi. Yoluna devam ettiği sırada **Mehmet Demirdağ'ı** gördü. O da alnından öptü, gülümsedi ve

parmağıyla yön göstererek uğurladı yoldaşını.

Ermeni halkının yiğit evlatlarını bir arada gördü **Armenak** ve **Hrant'ı** ... Kucaklaştı, öptüler alnından Yurdal'ın. Sıradaki yoldaş **Kazım Çelik'ti**. Yanında delegelerle duruyordu Kazım, yoldaşın alnından öptü. Biraz sohbetten sonra delegelerle **Cihanımızı** gördü. Sıradaki **Cemil, Mehmet Zeki** vardı... **Kocadağ** ile kucaklaştı, hala 1 Mayıs'ın sıcaklığı üzerinde duruyordu. İlerde bir topluluk gördü, kasketli biri ortada elinde kağıt kalem bir şeyler anlatıyordu. Yurdal ilerliyordu, kasketli hala bir şeyler anlatıyordu, birden döndü, Yurdal ile göz göze geldi, gülümseyerek baktılar. Yurdal önderini tanıdı, **"bu İbrahim yoldaş"** dedi. Koşarak gidiyordu, İbo hala gülümseyerek bakıyordu Yurdal'a... Nihayet yaklaşıyordu önderine; **Ali Haydar, Meral, Muhamrem Çiçek, İbo** yan yanaydılar. Yurdal hangisiyle ilk kucaklaşacağını bilemeden bir anda önderine sarıldı. Kalbi sanki yerinde fırlayacak gibiydi, bırakmak istemedi, sarıldı sarıldı...

(Tokat Zile'den bir ÖG Okuru)

Kavgada ölümsüzleşenler

Tuncay Bali: İstanbul Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sırada tanıştı Partizanlarla. Zeytinburnu'nda **16 Temmuz 1977**'de Orhan Çam adlı bir sivil faşist tarafından öldürüldü.

Erol Doğan: Kars Göle doğumlu olan Doğan, 24 Temmuz 1977'de Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: Partizanların dostu Soylu, 18 Temmuz 1980'de Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Maltepe Direnişi: 19 Temmuz 1992'de Kartal Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar** ve **Ramazan Ceviz** kaldıkları evi kuşatan kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düştüler. **Hasan Demir**, Bursa Yenişehir doğumlu idi ve Komsomol içinde örgütlenmişti. **Nurgüzel Yaşar**, Kars'ın Selim kazasının Baykara köyünde doğmuş, İstanbul Gültepe'de büyümüştü. **Ramazan Ceviz** ise aslen Adıyamanlı idi, ancak Adana'da büyümüştü. 1977'de devrimcilğe ilk adımı atan Ceviz, TİKB içinde örgütlenmişti. 1982'den sonra Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütmeye başladı. 1984'te tutsak düştü.

Hasan Gülünay: 1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya geldi. 1978 yılında Partizanlarla tanıştı. 20 Temmuz 1992'de Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye doğru giderken gözaltına alındı. Devlet halen Gülünay'ın akıbetini açıklamadı.

Emre Bilgin: 20 Temmuz 1992'de günü İstanbul'da polisle çatışmaya girer ve yaralanır. Üstündeki kimliği ve parayı yakar. Mevzilenildiği yere girmeye çalışan bir düşman unsurunu öldürerek silahına el koyarak çatışır. Yarısından akan kanla umudun adını duvarlara nakşeder.

Mehmet Ali Çakıroğlu: Maraş Elbistanlı olan Çakıroğlu, ailesiyle birlikte Mersin'e göç eder. Devrimci düşüncelerle üniversitede tanışır. Bu süreçte düşman zindanları, işkenceleri ile tanışır, tavrı nettir. 13 Temmuz 1993 günü 1. OPK'yı selamlamak için hazırlık yaptığı sırada kaza sonucu yaralanır. Eve gelen polisler onu yaralı halde ölüme terk eder.

Mustafa Kalkan: Dersim Hozat Kırnık köyünde dünyaya geldi. Lise yıllarında Partizanlarla tanışır. 1982'de tutsak düşer. Mehmet Zeki Şerit'le birlikte firar eder. Halk ordusuna katılır. Özgül koşullarından dolayı yurtdışına çıkar, mücadelesine burada devam eder. 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazasında yaşamını yitirir.

Tahsin Budak: İskenderun'da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğar. 12 Eylül'den sonra yurtdışına çıkar. Burada çeşitli görevler üstlenir. Türkiye'ye tam dönüş hazırlığı yaptığı sırada 21 Temmuz 1995'te bir trafik kazasında aramızdan ayrılır.

Akner Çağlar: Erzincan Tercan'da doğar. '80 öncesinde Devrimci-Sol militanlarıyla faaliyet yürüttü. '81'de yakalandı, acımasız işkencelere tabi tutuldu. 6 yıl tutsaklık yaşadı. Tahliye olduktan sonra **Özgür Gelecek** gazetesinin **Malatya** muhabiri oldu. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyde geçirdiği kalp krizi sonucu şehit düştü.

Devrimci militanlığın temel kıstasları adanmışlık ve fedakarlık ruhu üzerine (3)

Nazım Hikmet: Yüreğim getirdi beni geldiğim yere...

Korku ve cesaretin diyalektik bir birliği vardır. İki zıtlıktır. Cesaretin korkuyu yenmesi ancak korkuların ne olduğunun açık edilmesi ve bunun karşısında yapılması gerekenin zorunluluğunun kavranması ile aşılar. Ve korku cesarete dönüşür. Korkuyu yok sayarak cesaret kazanılmaz. **Korku açığa çıkartılarak cesarete dönüştürülür.**

Devrimci mücadeleye sempati duyup içine girmeye çalışan her insan değişik korkular yaşar ve bunlarla hesaplaşarak mücadeleye girer. Nazım Hikmet mücadeleye girme sürecini şöyle anlatıyor: “*Karadeniz kıyısından Ankara’ya, sonra oradan Bolu’ya yaptığım otuzbeş günlük yayan yolculukla, öğretmenlik ettiğim kasaba, kısıcası, uzun lafın kısası, İstanbullu paşazade-nin daha doğrusu paşa torununun Anadolu’yla tanışması, bu kere Batum’da Fransa otelinde, rokoko masanın üstünde duruyor, yırtık, kirli kanlı bir yazma gibi serilmiş rokoko masanın üstünde. Bakıyorum ağlamak geliyor içimden. Bakıyorum kan tepeme çıkıyor yine. Bakıyorum, utanıyorum yine Üsküdar’daki yalıdan. Karar ver oğlum, diyorum kendi kendime, karar ver... Karar verildi. Ölmek var, dönmek yok. Dur acele etme oğlum. Koyalım soruları da şu masanın üstüne. Anadolu’nun yarıbaşına. Neyini verebilirsin? Ne verebilirsin? Her şeyini, her şeyi... Hürriyetini, evet! Hapishanelerde kaç yıl yatarsın bu uğurda... Gerekirse ömrüm boyunca... (...)* Peki asılmak da var, öldürülmek de, Suphi’yle arkadaşları gibi boğulmak da

gandasıyla, ne de sosyal durumum yüzünden geldim geldiğim yere. Beni geldiğim yere Anadolu getirdi. Kıyısından şöyle bir üstünkörü seyrettiğim Anadolu. Yüreğim getirdi beni geldiğim yere... İşte böyle.”

Nazım’da her şey haksızlığa duyduğu doğal tepkiyle başlamış. Her devrimci farklı yollardan geçerek devrimci mücadeleye katılır. Ama zamanla gelişir, bilinç ögesi artar. “*Devrimi insanlar yapar, fakat insan devrimci ruhunu günden güne çelikleştirmelidir*” demektedir Che. İnsanları yıllarca dağların doruklarında faşist diktatörlüğe karşı savaşın içinde “*değer mi/değmez mi?*” demeden tutan, halkına ve partisine bilinçli bağlılığı bu mücadele olmadan insanın özgürleşmesi yolunda ilerleme sağlanamayacağına olan inancıdır. Gerillanın ruhunu çelikleştiren, zorlukları yenme iradesini geliştirip güçlendiren insanlığın kurtuluşuna olan inançtır.

“Kararmasın yeter ki sol memenin altındaki cevahir”

Bugün F tipi tecrit hücrelerinde uzun süreler yatmayı göze aldıranda baskı, zulüm ve sömürünün dünyadan silinmesinin ancak ve ancak mücadele ile olacağını bilimsel olarak kavramış olmaktadır. Ne demişti Nazım usta, “*Dünyadan memleketinden insandan/umudun kesik değil diye/ipe çekilme-*

yaşatmış olduklarını ama zalimin zulmüne karşı ezilenlerin de kahredici mücadelesi olduğunu ve zalimleri tarih sahnesinden sildiğini öğreniriz. Devrimciler nerede olurlarsa olsunlar hiç ölmeyecek gibi çalışırlarsa onlara ölüm yoktur. Ama dünyayı değiştirme dönüştürme düşüncesinde bir kararına başladığında her zaman yapılan işler bile devrimci için yük haline gelir.

Gerillada basit zorluklar bile çekilmez olur. Hapishanede vurdumduymazlık, gününbirlik yaşam, geçimsizlik, kendisi ile hoşnut olmama, yoldaşının mutluluğundan bile mutsuz olma durumu gelişir. Bunların hepsi, eğer ki müdahale edilip, siyasal hedefler tekrar canlı kılınmaz, yaşam karşısında sorumlu ve umutlu duruş canlandırılmazsa mücadele dışı kalmanın yoluna girmeyi kaçınılmaz kılar. Dünyanın değiştirilip-dönüştürüleceğine inancın kararına hali direkt ilişkilere ve pratiklere yansır.

İnsanın umutsuz olması kötüdür. Ama A. Camus’un dediği gibi “*İnsanın umutsuzluğa alışması umutsuzluktan daha da beterdur.*” Sistem bugün topluma çeşitli ideolojik söylem ve araçlarla umutsuzluğa alışmayı dayatmaktadır. Ne yazık ki bunun etkisi devrimci saflarda da görülmektedir.

Devrimcilik, kendini ve dünyayı değiştirme...

Devrimciliğin kendisi dünyayı değiştirme ve dönüştürmeye bizzat girme halidir. Umutsuzluğun başlaması, gölgesinin devrimci yüreklere düşmesi devrimcide bir kırılma yaratır. Adanmışlık ve feda ruhu buna paralel zayıflar. Böyle durumlarda bolca laf üretilir ama devrimci çalışmalar geliştirilemez. Devrimci çalışmaları geliştirecek olan adanmışlık ve feda ruhu kuşanmış militanlardır. Olmazı olur kılan, başarılmaz denileni başaran bu donanmış militan tipidir.

Bazı anlar vardır ki savaş içinde genel kitlenin durağanlığı, çekimserliği, umut-

suzluğu yaşanabilir. İşte o anlarda devrimci kadroların savaşta en öne fırlaması gerekmektedir. Öne fırlayan devrimci militanlar olumsuz ruh halini bozup kitlenin savaşa azmini geliştirir.

Moskova Önlerinde adlı romanda **Stalingrad** savunması anlatılmaktadır. Bu saldırı anında komutan haydi ileri diye komut verir, kimse mevzisinden kıpırdamaz, ikinci komut verilir yine kıpırdayan yoktur. En son siyasi komiser “**komünarlar ileri**”

diye bağırarak mevzisinden fırlar öne doğru, onun peşinden bir bütün tabur da saldırıya geçer. **Bugün komünist devrimcilerin omuzlarında da böyle bir tarihi sorumluluk var.** Bir bütün devrimci harekette adanmışlık ve feda ruhunda ciddi kırılmalar var. Bu durumu kırmanın yollarından birisi de militan ruhu kuşanarak öne fırlamaktır. Her alanda militan mücadele hattını örmektir.

“Binlerce kez yenilsen de/ inatla sarıl kavgaya...”

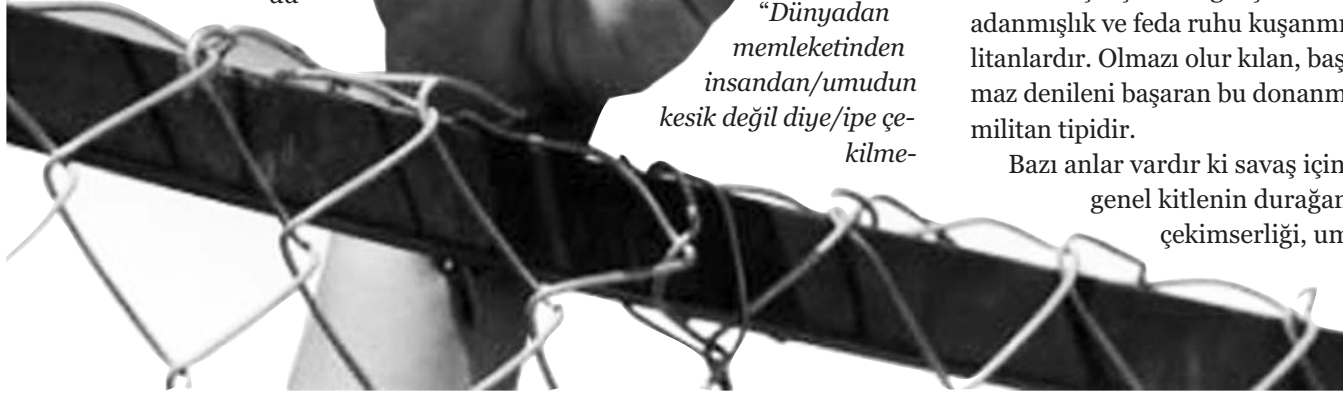
Yalnızca gerilla alanında boşalan yerleri doldurmak ve o alanı güçlendirmek için öne atılmak değil –ki bu zaten olmalı- bulunulan her alanda mücadeleyi geliştirmek için öne atılmak gerekmektedir. Tüm militanlar kendi güçlerinin farkına varıp olmaz denileni olur kılmak için cüreti kuşanmalı, halkı savaşmak üzere örgütlemelidir. Faşizmin saldırılarının bu kadar azgınlaştığı, halkın yaşamının çekilmez hale geldiği bir süreçte örgütlenme yapıp kitlesel olarak mücadeleyi geliştirememeye büyük bir paradokstur. **Bu ancak militan bir mücadelenin basitten karmaşığa örülmesiyle aşılabılır.** O zaman bütün proleter devrimci militanlar “**komünarlar ileri**” komutunu vererek öne geçip ileri atılmasının zamanıdır!

Egemenler, halkı yönetmek için tüm teknik donanımlarını seferber etmektedir. Ama mücadele en keskin olarak ideolojik alanda sürmektedir. Hakim sınıfların ideolojik saldırısı karşısında sağlam dayanaklara sahip, topyekun bir karşı duruşu gerekli kalmaktadır. Amaç insanı, iradesi kırılmış bir nesneye dönüştürmektir. Dünyayı ve yaşanılan toplumu dönüştürme ve değiştirme çabalarının boş olduğu düşüncesi hakim kılmak istenmektedir. Bu düşünce devrimci saflarda kaba bir biçimde yansımaları bulmazken adanmışlık ve feda ruhunda kararın şeklinde kendini göstermektedir. Bu duruma karşı mücadele hakim sınıflara karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Onun için ideolojik ve politik çalışmalara yoğunlaşmalı ve militanlar halkın içine seferber edilmelidir. İdeolojik ve siyasal mücadelede yoğunlaşmak, devrimci pratiklerde yoğunlaşmak süreci aşmanın esas anahtarıdır.

“*Deme/Deme/Olmaz deme/binlerce kez yenilsen de/İnatla sarıl kavgaya...*”

O zaman “komünarlar ileri” sloganı ile tüm çalışma alanlarında ileri atılmanın zamanıdır şimdi...

“*Ben yanmasam/Sen yanmasan/Biz yanmasak/Nasıl çıkar/Karanlıklar aydınlığa!*” (Bitti)

var, komünist diye sormadın mı kendine Batum’da? Sordum, öldürülmeden korkmuyor musun diye sordum. Korkmuyorum dedim. Birden düşümedin mi? Hayır, önce korktuğumu anladım, sonra korkmadığımı. Sonra sakatlığa, topallığa sağırlığa, razı mısın bu uğurda? Diye sordum. Verem illetine, yürek hastalıklarına, körlüğe? Körlük mü? Körlük... (...) Razyım körlüğe de... Biraz çocukça, belki de biraz komik... Ama doğrusu bu. Ne kitaplardan, ne ağız propa-

yip de/atılırsan içeriye/yatarsan on yıl on beş yıl/ daha da yatacağından başka/ ‘sallansaydım ipin ucunda/bir bayrak gibi keşke’/demeyeceksin/yaşamakta ayak direyeceksin/(...) Yani içerde on yıl on beş yıl/daha fazla hatta/geçirilmez değil/geçirilir/kararmasın yeter ki/sol memenin altındaki cevahir.”

Faşist diktatörlük halkımızı ölümler ve hapishanelerle terbiye etmeye çalışıyor. İnsanlık tarihini incelediğimizde zalimlerin insanlığa olmadık zulümler

“Kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenerek mücadeleyi yükseltelim!

Egemenler “**kentsel dönüşüm**” adını verdikleri kapsamlı saldırıyla milyonlarca emekçinin evini yıkmaya hazırlanıyor. On yıla yakın bir süredir gündemde tutulan yıkımlar, bugüne kadar söylenen yalanların üzerine “afet” gibi daha göz doyuran bir “gerekçe” oluşturarak yapılmak isteniyor. 2004-2005 yılını “**kaçak yapılaşmayla mücadele yılı**” ilan eden AKP hükümetinin “dere ıslahından”, “okul arazisi işgaline”, “depreme” dayandırdığı yıkım gerekçelerinin yerini bugün “afet riski” aldı. Önceki yıllarda parça parça yapılan yasal düzenlemelerin son halkasını ise mecliste kabul edilen “**Afet Riski Alanlarının Dönüştürülmesi Kanunu**” oluşturmuştur.

Tasarımın yasallaşmasıyla birlikte hukuk araçsallaştırılarak yıkımları gerçekleştirmenin zemini sağlamlaştırılmış, yerel yönetimler ve TOKİ arasındaki yetki karmaşası ortadan kaldırılmış, **Çevre ve Şehircilik Bakanlığı** oluşturularak “kentsel dönüşüm” saldırısı merkezi bir politika olarak gündeme getirilmiştir.

Hakim sınıfların geliştirdiği bu kapsamlı saldırının dayandığı, içinde buldukları ekonomik krizin aşılmasına “çare” üretmekten başka bir şey değildir. Afet riski yalanlarıyla yarattıkları paranoyanın arkasında % 90’ı deprem riski altında bulunan ülkemizi inşaat sahasına dönüştürerek kasalarını doldurma ve ceplerini şişirme arzusu yatmaktadır.

Konut sektörünün şişirilmesiyle ucuz hammadde ihtiyacı tetiklenmekte, taş toprağa dayalı sanayinin, ağaç sanayinin ve inşaat sektörüne hammadde sağlayan diğer alt sektörlerin doğaya ve çevreye verdiği tahribat devasa boyutlara ulaşmaktadır. **Kır nüfusunun yaşam alanlarına da doğrudan etkide bulunacak “kentsel dönüşüm” saldırısı aynı zamanda inşaat sektöründe mevsimlik ve ucuz işgücü olarak güvencesiz şekilde çalıştırılmasını beraberinde getirecektir.** İstihdam yalanları propaganda edilirken inşaat şantiyeleri işçilere mezar olmaya, ağır çalışma koşulları altında işçiler güvencesiz şekilde çalıştırılmaya, sömürülmeye devam edecektir.

Konunun çeşitli boyutları bulunmakla birlikte zorunlu iskan yasası olarak da adlandırılabilir son yasa ülkemizdeki faşizmin klasik bir tezahüründen başka bir şey değildir. Halkın barınma hakkına yapılmış bir saldırı olmasının yanı sıra toplumun muhalif ve azınlık kesimlerinin de zorla iskanı, sürgün edilmesi hedeflenmektedir. Nitekim en son 3 Temmuz günü Kadıköy Acıbadem’de Romanlar, yaşadıkları evler-barakalar polis eşliğinde yıkım ekipleri tarafından yıkılarak sokağa atılmışlardır.

Konuya giriş babında tartıştığımız bu gelişmeler hazırlığı içerisinde olduğumuz “**Talanın, rantın ve sömürünün adı olan “kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenerek, birleşerek mücadeleyi yükseltelim!**” kampanyamızı

zın esaslı gündemi olacaktır.

Ülkemiz egemenlerinin AKP hükümeti eliyle yürüttüğü bu saldırı politikası, açık ki milyonlarca işçiyi, emekçiyi yerinden edecek, yaşam koşullarını ağırlaştıracak, yoksulluğun ve sefaletin kucacağına itecektir.

“Afet” bahanesiyle işçi ve emekçilerin, yoksul köylülerin yaşamında geri dönmeyecek mağduriyetler açılacaktır. Bir devlet politikası olarak gündemleştirilen bu saldırı karşısında, hukuksal başvuru ve mücadele olanağının, bireysel hak arayışının çıkarılan yasayla devre dışı bırakıldığı, yıkımlara karşı direnmenin “vatana ihanet” sayıldığı koşullarda **birleşmek, örgütlenmek, fiili meşru mücadele hattında evlerimizi, yaşam alanla-**

rimizi savunmaktan başka çıkar yolumuz bulunmamaktadır.

Kampanyamız “kentsel dönüşüm” adı altında dozerlerden önce kapımıza dayanacak yalanlar ve halk düşmanı politikalar karşısında aydınlatıcı ve bilinç taşıyan bir rol taşımasının yanı sıra bu saldırıya karşı **birleşmenin ve örgütlenmenin** de aracı olacaktır.

Kampanya kapsamında derlediğimiz yazımız göç ve gecekonduleşma ekseninde emekçi mahalleleri yakın tarihimize atıfta bulunarak irdelemekte, muhalif bir kimlik ve özellik taşıyan bu potansiyel üzerindeki yozlaştırma ve baskı politikalarını hedef almaktadır. Emekçi mahallelerin oluşum sürecinde tarihimizden öğreneceğimiz deneyimlerin yanı sıra hakim sınıfların bugün sürdürdüğü saldırıya karşı politik bir direnç geliştirmeyi hedefleyecek, örgütlenme bilincini taşıyacak yazılar yayımlanacaktır.

GÖÇ ve GECEKONDULAŞMA

1950’li yıllarla birlikte ülkemizde yurt içi ve yurt dışına yoğun bir şekilde emekçi göçü baş göstermiştir. İnsanların daha iyi bir yaşam umudu ve egemen sınıfların ucuz işgücüne duyduğu ihtiyaç nedeniyle bir anlamda göçler teşvik edilmiş, “taş toprağı altın” denilerek emekçiler başta İstanbul olmak üzere büyük kentlere göç etmeye başlamışlardır. Yoğunlaşan göç bir dizi önemli sorunu da beraberinde getirmiştir. **Bu sorunlar temel olarak çalışmak için işe; barınmak için konuta olan ihtiyaçtan doğan sorunlardı.**

İnsanlar, yaşamsal ihtiyaçları olan barınma sorununu “çözmek” için, kentin bugün “varoş” diye anılan yerlerinde başlarını sokabilecekleri derme çatma yapılar oluşturdular. Bunlar 1-2 gün içinde yapılabilen ve adına gecekondu denilen konutlardı. Başlangıçta belli yerlerde kendiliğinden yapılan bu binalar kısa süre içerisinde çoğalarak mahallelere, mahalleler emekçilerin yaşadığı semtlere dönüştü. Gecekonduculara yerleşenler ardından akrabalarını, hemşerilerini de buralara taşıdılar. Bu yerler kimi zaman gelenlerin memleketleriyle anılan, gettolaşmaya başlayan yerler haline gelmeye başladı. Memleket adıyla anılan sokak ve mahalleler oluştu.

Kurulan bu mahallelerde insani

larda fiilen işin önderliğini yine göç eden insanların barınma ihtiyaçlarından kaynaklı üstlenmeye başladılar. **2 Eylül 1977’de** esas olarak 1 Mayıs Mahallesi deneyimiyle başlayarak **Gülsuyu’nda** da bir dönem **18 Mayıs Mahallesi** adıyla anılan yeni işgal bölgesi, komünist ve devrimcilerin inisiyatifinde işgal edilerek ihtiyaç sahiplerine dağıtıldı. Komünist ve devrimciler hemen hemen tüm gecekondu semtlerinde söz sahibi olmuş, buralarda halka önderlik ederek daha yaşanılır bir çevrenin oluşması için insanlara bilinç götürmeye çalışmışlardır.

Gerek toplumsal harekette yaşanan gelişme gerekse de emekçi semtlerde yaşanan canlanmanın-kabarışın etkisiyle artık bu bölgeler; hakim sınıflar tarafından dikkate alınmaya, kontrol altında tutulmaya ve buralarda yükselen devrimci mücadeleyi yok etmenin hesapları yapılmaya başlandı. Ülke genelinde yükselen devrimci kabarmanın önüne mevcut yapılanma (parlamento) ile geçemeyeceğini bilen hâkim sınıflar tek çıkar yol olarak askeri darbeyi seçmiştir. 12 Eylül AFC’sinden emekçi semtler de nasibini almış, karşı-devrimci politikaların hedefi haline getirilerek ağır yozlaşma ve tahribata uğratılmıştır.

12 Eylül AFC’siyle birlikte topyekun saldırı politikalarını devreye sokan Türk hâkim sınıfları, başta devrimci ve komünistlerin imha ve sindirilmesini hedeflerken; işçilerin, emekçilerin öz örgütlülüklerini de kapatarak, yasaklayarak onları; izole etmeye ve baskı altında tutmaya çalışmıştır. Sistemli bir şekilde ve yoğun baskı altında uygulamaya çalışılan

bu politikalar, yoksul emekçi kitlelerde bir suskunluk ve çözülme sürecini beraberinde getirmiştir. Devrimci mücadelenin, faaliyetin tasfiye edilmesini, sökülüp atılmasını hedefleyen askeri faşist darbe, emekçi semtleri de geçici bir “suskunluğa boğmuştur.”

1980’in ikinci yarısından sonra devrimci mücadelenin ülke genelinde yükselişe geçmesi doğal olarak emekçi semtleri de etkilemiş ve buralardaki devrimci potansiyelde yavaş yavaş kıpırdanmalar başlamıştır. 12 Eylül AFC’si ile kapatılan demokratik kitle örgütleri açılmaya başlanmış, 1987-1988 yıllarında yoksul emekçi halkta ileriye çıkış eğilimi artmıştır. O dönemde sık sık yapılan zamlar, insanlarda öfkeye yol açmış, bu öfke sokakta ifadesini bulmuş ve şehit düşen gerilla ve devrimcilerin cenazeleri kitlesel olarak sahiplenilmiştir. Yine devlet destekli arazi mafyasının bazı emekçi semtlere yönelik geliştirdiği talan ve ele geçirme politikası da boşa çıkarılmış, önemli mücadele deneyimleri oluşturulmuştur. **(Devam edecek)**

DEVİRİMCİ DALGANIN GECEKONDULARDAKİ YANKISI

1960’lı yıllarda başlayan, dünya ve ülkemizde gelişen devrimci dalganın, kendiliğinden gelişmiş olan bu sürece seyirci kalması düşünülemezdi. Yeni kurulmuş mahallelerde çok zor şartlar altında yaşayan insanlar bu dalgayla beraber devrimcilerle, onların düşünceleriyle tanışmaya başladılar. Artık bu şekilde yaşamak istemeyen emekçiler bu yeni dalgayı hissederek yanında ve içinde yer almaya, insani koşullarda yaşama taleplerini, haklarını dillendirmeye başladılar.

Devrimciler esas olarak 1970’li yıl-

Siyasi ve Askeri Operasyonlara Karşı Munzur Festivali'nde Buluşalım! Awaki Ma Diya Kes Newino!

Dilimize, kültürümüze ve coğrafyamıza sahip çıkmak için
12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali vesilesiyle
Dersim halkının haykırışına ses katmanın zamanıdır.
Awaki Ma Diya Kes Newino!

Sömürü, zulüm, baskı politikalarına karşı direngenliği ile tarihte yerini alan **Dersim** coğrafyası, bugün de benzer saldırılarla yüz yüze gelmektedir. Tarihte Osmanlı Devleti döneminden bu yana Dersim'e birçok sefer olmasına rağmen zafer elde edilememiş olması egemenler nezdinde Dersim'i her dönem saldırıların odağı haline getirmektedir.

Egemenler düzenlerinin ömrünü uzatabilmek için "aykırı" buldukları her şeye saldırmış, katletmiş ve yok etmişlerdir. "**Tek dil, tek bayrak, tek din**" anlayışı üzerinden varlık bulan TC devleti, köhnemiş düzenin idamesi için başvurduğu katliamcı politikalarını Dersim toprakları üzerinde de uygulamış, on

binlerce insanın ölümüne ve sürgününe neden olmuştur.

Dersim halkına dönük saldırılar Kürt-Alevi kimliği ve kendine has kültüründen dolayı '38 katliamı ile en boyutlu halini yaşamış, o günden bu yana bu katliamcı zihniyet varlığını sürdürülmüştür.

Faşist TC devletinin Dersim'e düşmanlığı sadece '38 katliamı ile sınırlı kalmamış, '90'lı yıllarda "**İkinci '38**" olarak da bilinen köy boşaltmaları, yakmaları ve sürgünleriyle devam etmiştir. Ancak bu düşmanlık karşısında da tam olarak istediği sonucu/başarıyı elde edemeyen devlet; hakimiyet sağlamak için "yeni" siyasi ve askeri politikalara ağırlık vermiştir.

Devletin "yeni" askeri ve politik saldırılarının başında mantar gibi her tarafta biten karakollarla Dersim adeta bir yarı açık bir hapishaneye dönüştürülmektedir. Halkı; sadece katliamlarla, sürgünlerle yıldıramayacağını anlayan devlet, kültürüne yabancılaştırmanın adımlarını atmış ve doğrudan devlet eliyle açılan çok sayıda birahanelerden madde kullanımına, fuhuşa kadar çeşitli saldırılara başvurmuştur.

Dersim insansızlaştırılmak isteniyor!

Devlet; halka yönelik düşmanlığını bu politikaların yanı sıra HES'lerle, siyanür ve barajlarla, orman yangınlarıyla doğasına ve inançlarına yönelik imha yöntemiyle de devreye sokmuştur.

"**Siyanürle altın arama**" adı altında doğa katledilmektedir. Bölgede temel geçim kaynağı hayvancılık olmasına rağmen, "güvenlik bölgesi" ilan edilen yaylalar halka yasaklanmaktadır.

Gerilla faaliyetinin varlığı devletin bölgeye daha fazla yönelmesini ve bu yönelimini de "**koruculuk**" adı altında kişiliksizleştirdikleri insanları kullanarak gerçekleştirmesini doğurmaktadır. Askeri operasyonlarda gerilla karşısında acizleşen devlet ve kolluk kuvvetleri, birçok kimyasal ve yanıcı madde, patlayıcı kullanarak ormanları yakmaktan da geri durmamaktadır.

Egemenlerin Dersim topraklarına hakim olabilmek için bir başka saldırısının da **barajlar** olduğunu Osmanlı dönemine ait gizli bir belgede de görebiliriz. Belgede "*itaatsiz ve azgın olan Dersim halkına hakim olmak için Semih Paşa Dersim dahilinde önemli noktalara blok havuzlar inşası ve bunları telgraf hatları ile birbirine bağlayarak asayışı temin etmek sükuneti*

sağlamayı amaçlamıştır" deniliyor.

Blok havuzlardan kastlarının bugünün barajları olduğu bariz anlaşılmaktadır.

Barajlarla hedefleri sadece sükûneti sağlamak değil esasında Dersim'i sular altına gömerek bölgeyi insansızlaştırmaktır.

Festivali sahiplenelim!

TC tarihinde bu "**çıbanın**" "**temizliği**" için birçok askeri ve siyasi operasyon temelinde saldırı gerçekleştirilmiştir ve gerçekleşmektedir.

TC'nin tarih sayfasına "kara bir leke" olarak kazınan Dersim katliamı; bugün de kendini; yakılan ormanlarımızda, yasaklanan yaylalarımızda, barajlarla sular altına gömülen tarihimizde ve topraklarımızda göstermektedir.

Devam eden bu katliamcı zihniyet, Dersim katliamı için dönemin arşivlerinin açılmasını vaat edenler ve sözüm ona "özür" dileyenlerin samimiyet(sizlik)lerini ortaya sermektedir.

"Arşivler açılın" söylemleri ve dilenen "özürler"le Dersim'e dönük "yeni model" saldırıların olduğu açıkken, Dersim coğrafyasına, tarihine ve halkına dönük saldırılara karşı Dersim halkının sesi olan **12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali**'nde halkın haykırışını büyütmek bir gereklilik olmaktadır.

Festival, sistemin topyekün saldırılarına karşı Dersim halkının ortak karşı koyuşunun somutta hayat bulmasıdır.

Dilimize, kültürümüze ve coğrafyamıza sahip çıkmak için 12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali vesilesiyle Dersim halkının haykırışına ses katmanın zamanıdır.

Awaki Ma Diya Kes Newino!

(Dersim'den ÖG okurları)

Hozat'ta Barajlara Geçit Yok!

Dersim-Hozat: 4 Temmuz günü Dersim'in Hozat ilçesinde yapılması planlanan "**İnköy Regülatör ve Hidroelektrik Enerji Santrali**" (HES) için düzenlenen Çevre Etki Değerlendirme (ÇED) toplantısı halkın müdahalesiyle engellendi.

Hozat Meydanı'nda toplanan aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu yüzlerce kişi "**Baraj yapma boşuna, yıkacağız başına**", "Dersim'de baraj istemiyoruz", "**Katil şirket Hozat'tan defol**" sloganlarıyla toplantının yapılacağı salonuna yürüdü.

Toplantıyla çevre katili şirketlerin meşru bir zemin kazanmaya çalıştığı ve yapılan doğa katliamlarına izin verilmeyeceği, Hozat halkı-

nın nezdinde bu toplantının meşru olmadığı dile getirildi. Hozat halkının yoğun tepkisi üzerine ÇED görevlilerinin toplantının gerçekleştirilmediğine dair bir tutanak tutması sonucu protesto sona erdi.

Araklı halkı Turp'una sahip çıktı

H. Merkezi: Trabzon Araklı merkezine 800 metre uzaklıkta olan ormanlık arazinin 2005'te çöplük alanı olarak belirlenmesi yöre halkının büyük tepkisine yol açtı.

Projenin durdurulması için açılan davanın kaybedilmesinin ardından yöre halkı, 28 Haziran günü bir eylem gerçekleştirdi. Kitle kalabalık bir şekilde Trabzon merkeze giderek Valilik önünde protesto eylemi yaptı. Turp'a ya-

pılmak istenen Katı Atık Tesisi için seslerini duyurmaya çalıştı. Daha sonra Trabzon Valisi Recep Kızılcık'ın önünü keserek taleplerini dillendirdi. Vali Kızılcık kendi aralarından 3-4 kişi seçilerek onlarla görüşeceğini belirtti.

Konuşmaların ardından, "**Turp bizimdir**", "Turp'u vermeyeceğiz", "**Turp'ta üniversiteye evet**", "Doğa harikası Turp çöplük olmasın" şeklinde sloganlar atarak eylem sonlandırıldı.

Teşekkürler dünya...

Komışkun,
Murunskhi çima vikaçare
Leta sordasen
Ti goyomaktasen
Kapula kale si bzirare
'Hayde' mitsvare
Ernesto steri
Vidat Murunskhepeşi opşa na on a ntsa tudeşa*

"Yüz sene daha yaşasam, yapsam, yapsam, yapsam hep yapsam yine eksik gideceğiz. Ne kadar eksik gidersek hayatta yapacak o kadar çok şey bırakırız..." diyen **Kazım Koyuncu** yaşamı boyunca halkların kardeşliğini savunmuş; gittiği her yerde, verdiği her konserde bunun vurgusunu yapmıştır. Ezilen ulusların ve azınlık milliyetlerin kendini var ediş sürecinde kültürün, dilin ve sanatsal üretimin ne denli önemli olduğunu, yaşamında gösteren Koyuncu dillendirdiği Lazca, Hemşince, Gürcüce parçalarla yaptığı Kürtçe, Türkçe ağıtlarla; unutulmaya yüz tutmuş, yok olmakla karşı karşıya olan dillerin önemini, zenginliğini aktarmıştır.

Koyuncu'nun Amed Newroz'unda söyledikleri hala hatırdadır. Newroz kutlamalarında verdiği konserde yüz binlerce

kişinin karşısında "Denizlerin çocuklarından, dağların çocuklarına selam getirdim" diyerek şovenizme karşı net cevap vermiştir.

"Her şeyden önce devrimciyim"

Artvin-Hopa'da, 1971 yılında dünyaya gelen Koyuncu, müziğe ortaokul birinci sınıfta mandolin çalarak başlamış, çocukluğu, "üstadım" dediği, "Kemençeci Yaşar" lakabı ile tanınan **Yaşar Turna**'nın yanında türkü dinleyerek geçmiştir. İstanbul'a üniversite için geldikten sonra müzikle yoğun olarak uğraşmaya başlamışsa da İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden siyasi çalışmalarından dolayı ayrılmıştır.

1992 yılında profesyonel müzik hayatına başlayan Koyuncu bir röportajında "Ben bir müzisyenim, ondan sonra biraz Karadenizliyim, ama hepsinin ötesinde ben bir devrimciyim. Ve gerçekten doğru bildiğim bir şeyi en azından çok zorlanırsam ortaya koymaktan çekinmem" diyerek tanımlamıştır kendini.

1993'te **Mehmet Ali Barış Beşli** ile birlikte **Zuğuş Berepe** (Denizin Çocukları) adlı müzik grubunu kurmuştur. Lazca rock yapma iddiası ile yola çıkan ve 1995'te **Va Mişkun** (Bilmiyoruz), 1998'de **İğzas** (Gidiyor) adlı albümleri yapan grup, 1999 yılında yollarını ayırmıştır. Koyuncu, tek başına müziğe devam etmiştir.

Uğurlama

Kazım Koyuncu **25 Haziran 2005** günü kanser tedavisi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Koyuncu'yu İstanbul'dan uğurlamak üzere Harbiye Açıkha-va Tiyatrosu'nda bir tören düzenlendi. Binlerce kişinin katıldığı tören; Çernobil kazasından sonra kayıtsız kalan devlete karşı isyana dönüşmüştü.

Kazım, 27 Haziran 2005 günü binlerce kişi tarafından tulum ezgileri arasında

Kartal'da Koyuncu anması

Kartal: 24 Haziran günü **Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi** ile **Filarmoni Müzik Ekibi** Kartal'da **Kazım Koyuncu**'yu andı. Anma Koyuncu şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri adına saygı duruşuy-

memleketi Hopa'da toprağa verildi.

7 yıl oldu onu uğurlayalı... Bu 7 yıl boyunca Karadeniz onun şarkılarından esinlendi. Karadeniz'i şovenizm kalesi yapanlara/yapmaya çalışanlara, HES'lerle doğayı rant alanına çevirmeye ve derelerin özgürlüğüne ket vurmaya çalışanlara inat hep Kazım oldu, Kazım'ın direngen Karadeniz ezgileri oldu dillerde...

Kazım Koyuncu'yu saygıyla anıyor ve onu sığdırmaya çalıştığımız bu kısa yazımıza onun sözüyle son veriyoruz.

"Hiç başımızdan eksik olmayan gökyüzüne, günün karanlık saatlerine, ara sıra kopsa da fırtınalara, bir gün boğula-çağımız denizlere, eski günlere, neler olacağını bilmesek de geleceğe, kötülüklerle dolu olsa bile tarihe, tarihin akışını düze çıkarmaya çalışan tüm güzel yüzlü çocuklara, Donkişotlar'a, ateş hırsızlarına, Ernesto 'Çe' Guevara'ya, yollara-yolculuklara, sevgililere, sevişmelere, sadece düşleyebildiğimiz olamamazlıklara, işürken ısınmalara, her şeyden sıcak annelere, babalara ve tadını bütün bunlardan alan şarkılara kendi sıcaklığımızı gönderiyoruz. Kötü şeyler gördük. Savaşlar, katliamlar, ölen-öldürülen çocuklar gördük. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendisini kaybeden insanlar, topluluklar gördük. Yanan köyler, kentler, ormanlar, hayvanlar gördük. Yoksul insanlar, ağlayan anneler, babalar, her gün bile sokaklarda ölüme koşan tinerci çocuklar gördük. Biz de öldük. Ama her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik.

Teşekkürler dünya."

* (Biliyorum/Bir yıldız yağmuruna tutulacağım/Toprak çökecek/Başım dönecek/Arkamda seni bulacağım/Bana "haydi" diyeceksin/Ernesto gibi/Gidelim Yıldızların bol olduğu bir gökyüzünün altına)

la başladı. Ardından kitle tulum, davul, gitar gibi enstrümanlar eşliğinde Koyuncu'nun şarkılarını söyleyerek Kartal çarşısından, kitap stantlarına doğru yürüyüş geçtiler. Yürüyüş sırasında çevredeki halkın ilgisi bir hayli fazlaydı. Anma etkinliği horonlarla sona erdi.

(Kartal ÖG okurları)

1 Mayıs'ta film gösterimi

24 Haziran günü **2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği** ve **Hevî Gençlik Kültür Merkezi** olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde film gösterimi etkinliği yapıldı. **Şükür Sarıtaş Parkı**'nda yapılan etkinlikte Umur Hozatlı'nın yönettiği **Azadiya Wenda** filmi gösterildi.

Filmin konusu devletin devrimci ve yurtseverlere yönelik katliam politikalarının bir ayağını oluşturan kontrgerilla, JİTEM cinayetleri ve gözaltında kayıpları. Bilindiği gibi özellikle 90'larda yoğunlaşan gözaltında kayıplar ve faili meçhullerde; binlerce insan öldürüldü. Büyük çoğunluğunun aydınlatılmadığı, katillerin yargılanıp hesap vermediği faili meçhuller devlet açısından "güncelliğini" hala koruyor. Etkinliğe halkın ilgisi oldukça fazlaydı. (1 Mayıs Mahallesi'nden bir Partizan)

Kartal Kitap Fuarı sona erdi

Kartal: 15 Haziran Cuma günü Kartal'da belediye tarafından düzenlenen **3. Kitap Fuarı**, 5 Temmuz Perşembe akşamı sona erdi.

Umut Yayımçılık olarak bizim de stant açtığımız festival süresince çeşitli eylem, etkinlik ve çalışmalarla bir yandan standımızı canlı tutmayı, diğer taraftan da festivalin içeriğini devrimcileştirme amaçladık.

Riha (Urfa) Hapsihanesi'nde 14 tutuşanın yanarak katledilmesinden kürtaj tartışmalarına, tutsak öğrencilerden Sivas katliamına kadar çeşitli dövizlerimizle donattığımız standımızda gelenlerle bu konular ve kitaplarımız üzerine sohbet ettik. Festivalin başında belediye ve çeteci HKP ile yaşanan gerginliğin ardından okurlarımızla burada bir toplantı

aldık. Bu toplantıda neler yapabileceğimizi tartıştık. Bu toplantının ardından okurlarımız tarafından sürekli ziyaret edilen standımız güncel konular üzerine yapılan tartışmaların gerçekleştirildiği bir alana dönüştü.

Toplantımızda aldığımız kararlar doğrultusunda stant çevresinde coşkulu bir müzik dinletisi gerçekleştirdik. Ardından 25 Haziran günü Kazım Koyuncu'nun ölüm yıldönümü olması nedeniyle Kurfah PSAKD tarafından düzenlenen anma etkinliğine katıldık. 2 Temmuz'un yaklaştığı tarihlerde Partizan imzalı bildirilerimizle stant çevresindeki çay bahçelerinde dağıtım yaptık. Ayrıca bildiri dağıtım sırasında Kartal ve Sivas'ta düzenlenen anma eylemlerine çağrıda bulunduk.

Tükenmeyiz!

Dağlarda halay kurarız
Munzur gibi coşarız
Yürek yürek çoğalıp
Kurşun olur akarız
Tükenmeyiz!
Ağlamasın Analarımız
Bağlamasın karalar
Acı biziz biz kanarız
Düşmana kin kusarız
Tükenmeyiz!
Yağar yağmur sel olur
Tohum patlar gün olur
Zafer biziz biz zaferiz
Dalgaları elde bayrağımız
TÜKENMEYİZ...!
(Tutsak bir Partizan)

(Yurdal Yıldırım'ın anısına...)

HEWÎ

Bi ledana pèlan li paravan didim
Wek hêrseke harbûyi da
Pêlekê hilkişi yoyi me
Di nava vê behre da

Jibo rizagarîya gele xwe
Hêvîya xwe ya cenge

Dile xwe hilgirtiyê Serçiya
Weki şerê gerillayekê

(Tutsak bir Partizan)

Ka kulîkên min Dêrsîm

Dile me wekî asir de şewite
Li aliyek me bihare
Gul, Sosin û nergiz vebûne
Aliye din ji berxwendonek
bê hempa
Dilên me di nava mistên meda
Bi polinca rajêk nû
Êşa jiheubûneke bê dawi
Di dava dil û cerge medaye
Rê hevalda çavbelek sefağul
Te ji barkir ji çiyayên azad
Li gel karwane rêhevalan
Nûrşen, Fatma, Derya û Gülizar
Hûn ronahiyên reya me
Pişti çiyûna we
Nizamîn çend demsal derbasbîn
Lê her demsal hûn li bira mene
Oyy Dersim ware êş
û berxawedane
Bêhra agir û xunîne
Ma ne bese Dersimin xuminxar
Ma çend sefağul
Çend Gulizar, Nergiz,
Fatma, Nûrşen
Derya, Dilek û Çend kulikan din
Bêje Dêrsim!
Kanê kuliken min
Sefağul, Derya, Gülizar,
Nûrşen û Fatma...

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'den tutsak bir Partizan)

Düşman olgusunun silikleştirilmesine karşı,

Sömürü ve baskı düzeninin sürmesi için bütün halk kesimleri üzerinde nasıl bir zorbalık uygulandığına hepimiz tanıklık ediyoruz. Ülkemiz egemenleri özelde Kürt ulusunu, devrimci, demokrat ve ilerici kesimleri "demokratikleşme" adı altında susturmak, taleplerini boğmak ve düzen sınırlarına hapsedmek için askeri, siyasi ve ekonomik saldırılarını sürdürüyor. Faşizm saldırılarını hız kesmeden sürdürürken bir yandan da mücadele dinamiklerini, örgütlü kesimleri erozyona uğratmaya, tasfiyecilik rüzgarının etkisi altına almaya çalışıyor.

Toplum "demokratikleşme" yalanına inandırmak için ordunun politikayla ilgisinin olmadığından, ordunun ve polisin "demokratik bir yapıya" kavuşturulduğundan bahsediliyor. Televizyon dizileri ve sinema filmleriyle iyi idealleri bulunan, toplum için çalışan dürüst ve cesur karakterli asker ve polisler, faşist devlet yapısının bir dişlisi olmaktan uzak vizyona çıkarılıyor. Bu düşünce iletişim araçları vasıtasıyla toplumsal boyutta işlenerek, özellikle gençler üzerinde bir etki oluşturulmaya çalışılıyor. Devrimci mücadeleyle tanışan bu gençlerde yaratılan algı bozukluğu ise "düşman" kavramını kafalarda silikleştiriyor ve bu da yoğunluklu olarak gözaltı süreçlerinde kendini gösteriyor.

Psikolojik işkence diğer adıyla "sohbet yöntemi"

Devletin özellikle son yıllarda devreye soktuğu uygulamalarla gözaltında direnişten çözülmeye nasıl geçildiğinin, aradaki kalın çizginin nasıl silikleştiğinin farkına varılmadığı örneklerle, deneyimlerle sıkça karşılaşmıştı. Gözaltında burjuvaziyle proletaryanın (iki düşman sınıfın) karşı karşıya olduğu gerçeği bulandırılarak sınıflardan, ideolojilerden bağımsız bireyler karşı karşıyaymış gibi bir algı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Bu algının yaratılmasında başarılı olunduğu oranda "sohbet" etmenin zemini oluşturulmaktadır. "Sen-ben" ilişkisi yaratılarak temsil edilen sınıflar, örgüt, devlet, devletin temsil ettiği baskı gücü silikleştirilmek istenmektedir. "Düşman değiliz" algısını güçlendirmek için sorgu kelimesini kullanmamaya özen gösterilmektedir. Nezarethanedeki sorgu için götürülürken dahi "biraz sohbet edelim, ifade almaya çağız, sadece sohbet edeceğiz" diye çı-

SINIF KINİMİZİ GÜÇLENDİRELİM!

karılmaktadır. Görüldüğü gibi ortada ne sorgu ne polis ne sınıf çelişkisi ne de devlet vs. bulunmaktadır(!)

Sadece aralarında daha önce kişisel hiçbir husumet olmayan bireylerin karşılaşması "söz konusudur." Çok net ve tartışmasız olarak bilinmesi gereken; "sohbet havasında" bu çok doğalmış gibi görünen sorulara dahi **hiçbir cevap verilmemesi gerektiğidir.** Açıklayacak hiçbir şeyimiz olmadığı gibi deneyimlerle görülmüştür ki, çok basit gibi görünen bu konuşmalarla düşman mesafe kaydetmiştir. Bizler; bilinçli ve ilkesel bir tutumla gözaltına alındığımız andan itibaren düşmanın elinde tutsak olduğumuz gerçeğini aklımızdan çıkarmamalıyız. Mücadele alanı, gözaltına alındığımız ilk andan itibaren bizler için artık emniyet ve sorgu odalarıdır. Gözaltındaki bu uygulamalar düşmanın nitelik değiştirmesiyle ilgili olmadığı gibi devletin demokratikleşmesiyle de ilgili değildir. Böyle olmadığı yaşamın her alanındaki uygulamalarla açıktır.

Düşman saldırılarına mücadelede öne çıkarak yanıt olalım!

Sınıf düşmanlarımız karşısında alacağımız tavır gözaltında olduğu kadar mücadelenin her alanında proletaryanın politik iktidar mücadelesinden beslenerek uzlaşmaz ve tavizsiz olmak zorundadır. Sürdürdüğümüz mücadelenin meşruluğu ve haklılığı kavrandığı oranda saldırılar karşısındaki duruşumuz da bu zeminde hayat bulacaktır.

Devletin özellikle son yıllarda genç militanlara yönelik geliştirdiği baskı, gözdağı, tehdit ve ajanlaştırma saldırısı yoğunluk kazanmıştır. Sınıf mücadelesiyle yeni tanışan, örgütlü faaliyete yeni adım atan genç militanlar, bahsettiğimiz saldırılara maruz bırakılarak geriye düşürülmeye, mücadeleden kopartılmaya çalışılmaktadır. Aile bireyleri tek tek telefonla

aranarak, emniyete görüşmeye çağrılarak genç militanlar üzerinde aileleri aracılığıyla kuşatma yaratılmakta, ailelerin korkuları ve kaygıları büyütülmektedir. Tehdit ve gözdağıyla birlikte ailelere çocuklarını mücadeleden uzak tutmaları söylenmektedir.

Bu saldırıları göğüsleyerek ailemizin korku ve kaygılarını törpüleyebilmemizin yolu mücadele ısrarımızı sürdürmekten, devrimci fikirlerimizin meşruluğundan aldığımız güçle düşmanla ve ailemizle bir yüzleşme yaşamaktan geçmektedir. Düşmanın saldırısı karşısındaki refleksimiz ailemizi mücadelemizin sahipleneni yapma çabamızı artırmak olmalıdır. Yine ideolojik olarak teslim almaya yönelik düşmanın ajanlaştırma ve işbirliği teklif etme yöntemi sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Çeşitli biçimlere büründürülerek ya gözaltı esnasında, ya emniyete çağırarak ya da daha özgün yöntemlere başvurularak yapılmaktadır. İşsiz olana iş, ekonomik sıkıntı içerisinde bulunana maddi destek ve çeşitli vaatlerle ajanlaştırmanın, soysuzlaştırmanın yolu döşenmeye çalışılmaktadır.

Sınıf bilinçli militanlar karşılaştıkları her saldırı özgülünde düşmanın bu yönelimini deşifre ederek, teşhire yönelecek bir tarz oluşturmaktadır. Baskı, tehdit

gözdağı vb saldırılara mücadelemizin haklılığı ve meşruluğu zemininde karşı koyamaz, yanıt olamazsak asıl o zaman saldırının amacına ulaştığından bahsedebiliriz.

Bizler tarihimizin kızzıllığına rengini katan şehitlerimizin halka ve devrime bağlılığını esas alarak sınıf düşmanlarımıza karşı tavizsiz olmalıyız.

(İstanbul'dan bir Partizan)

Kavgada düşenlere...

Haziran 2012'de şehit düşen **Yurdal, Mazlum, Abidin, Ozan ve İsmail'e...** And olsun ki sizleri Muharrem'ce, Hevale Yılmaz'ca, Taylan'ca, Yılmaz'ca ve Fecir'ce anacak, Partizanca yaşatacağız...

Karanlığın düşmanıydı
Yurdal yoldaşla
hevale Mazlum
Tüm ezenler hasımlarıydı
Yurdal yoldaşla
hevale Mazlum
O serhildan asi Kawa'nın
Kızıl ufku
Şeyh Bedreddin'in
Menziline iki yiğidin
Yurdal yoldaşla
hevale Mazlum
Biri düşü sınıfsız cihan
Biri düşü özgür Kürdistan
İkisi de halka destan
Yurdal yoldaşla
hevale Mazlum
Düşen üçer bilinçlerde
Yürüyoruz şehitlerle
Yıkacağız zulmü sizle
Yurdal yoldaşla
hevale Mazlum
(Dersim'den bir Partizan)

Dağ kokusu...

Dersim Çemişgezek'te 29 Haziran 2011 tarihinde TİK-KO gerillası **Yurdal Yıldırım**'la birlikte ölümsüzleşen HPG gerillası **Hewal Mazlum**'u (Yılmaz Pırlng) saygıyla anıyoruz. Her an yamımızdalar, her anımızda savaşımızda yaşıyorlar/yaşayacaklar...

Genç körpe bir fidanın
Sadeliğinde yaşam
Yarenin çığlığıydı
Dağ kokusu Mazlum'un...
Kırletemez hainin
Kör karanlık elleri
Düşleri yüreğiydi
Dağ kokusu Mazlum'un...
Kawa'nın ateşiydi
Elindeki meşale
Özgürlüğe sevdandı
Dağ kokusu Mazlum'un...
Dağların Yılmaz'ıydı
Dicle'nin yakarışı
Patlayan bir volkanı
Dağ kokusu Mazlum'un...
(Dersim'den bir Partizan)

Nurtepe'de yıkım terörüne protesto

halle halkı tarafından tepkiyle karşılandı.

Aynı gün akşam 20.30'da Nurtepe kavşağında bir araya gelen mahalle halkı, yıkıma yönelik öfkesini haykırdı. "AKP zulmüne teslim olmayacağız, mahallemize sahip çıkacağız/Nurtepe-Güzeltape Halkı" yazılı pankart açan kitle, buradan alkış, ıslık ve sloganlarla Sokullu Caddesi boyunca yürüdü.

Polisin mahalle halkı üzerindeki baskısını ve büyükşehir

belediyesinin keyfi uygulamalarını protesto eden halk "Polis-zabıta terörüne son" yazılı dövizler taşıdı.

Basın açıklaması yıkılan işyerlerinin önünde yapıldı. Açıklamadan önce dükkanı yıkılan bir esnaf mahalle halkının birlik ve beraberliğinin önemine dikkat çekti. Eylemde, mahalle halkının polise yönelik tepkisi dikkat çekerken cadde üzerindeki esnaf da yıkımları protesto etmek amacıyla kepenk kapattı.

İstanbul: Nurtepe'de 28 Haziran sabahı polis ve zabıta ekiplerinin çeşitli işyerlerine yönelik usulsüz, keyfi yıkımı, yapılan bir eylemle protesto edildi. Gece 03.00 sularında

çevik kuvvet ekipleri ana cadde üzerinde aralarında çay bahçesi, manav olan beş işyerini yerle bir etti. İşyeri sahiplerine herhangi bir tebligat yapılmadan gerçekleştirilen yıkım, ma-

“Doğal” afetler, “Kentsel Dönüşüm” ve

bir devlet klasiği

ği şekilde konut yapan Başbakanlığa bağlı TOKİ, sadece yaşam alanlarımız üzerinde değil, yaşamlarımız üzerinde kara bir bulut gibi dolaşmaya devam ediyor!

Tek mesele TOKİ mi?

Devlet Su İşleri'nin verilerine göre ülkemizde su taşkınları sonucu son 20 yılda 300'ü aşkın insanın (resmi rakam olduğunu unutmayalım) yaşamını yitirdiği belirtiliyor. Yine aynı verilere göre yılda ortalama 100 milyon dolarlık maddi zarar yaşanmakta. Örneğin yine Mert Irmağı yatağı üzerine tehlikeli bir şekilde bina inşa edilmesi sonucu 1967 yılında da sel felaketi yaşanmış ve büyük zararlar meydana gelmişti. Ya da Samsun'un en yoksul bölgelerinden biri olan Canik'te gecekondualarda yaşamak zorunda olan insanlar bu felaketin acısını fazlasıyla çekmişti geçmişte de. Yani TOKİ olsa da olmasa da doğal afetlerle ilgili bir sorunumuz olduğu açık! (Kapitalizmin iklimler ve yerküre üzerinde doğal olmayan etkilere yol açan politikalarına hiç girmiyoruz!)

TC'nin kuruluşundan bu yana yaşanan plansız ve çarpık kentleşme, rant dayalı kent politikaları, altyapı çalışmalarının neredeyse hiç olmaması, altyapının görünüşe feda edilmesi, bilimsel yöntemlerin hiçe sayılması vb. nedenler ortadan kaldırılmadığı sürece doğal afetlerle, doğal olmayan bu ölümler yaşanmaya devam edecek. Gerçekte ise -TOKİ binası ya da gecekondu-insanların kolay olmasa da gerçekleştirilebilir projelerle bu afetlerden etki-

lenmesi minimum düzeye çekilebilir. Ancak bu projenin adı ise kesinlikle (ama kesinlikle) bugün egemenlerin halkın acılarını da kullanarak hızla giriştiği Kentsel (Rantsal) Dönüşüm planı değildir. Bunu en sıcakından Samsun'da yaşayarak bir kez daha görmüş olduk.

Samsun'da halk hala tedirgin

Elbette bu felaket sonrasında da bir devlet klasiği haline gelen “afet bölgesi” ilan etmeme tavrı Samsun'da da yaşam bulacaktı. Onca felakete rağmen afet bölgesi ilan edilmeyen Samsun'da yapılan ve yapılmakta olan tüm çalışmalar, devletin, AKP hükümetinin halka bir teveccühü gibi gösterilmekte; hatta bu “yüce” gönüllü hükümet selden zarar gören ailelere bin liralık “yardım” bile vermekte; YEDAŞ ise açıklama yaparak iki ay boyunca afetzedelerden enerji bedeli almayacağını açıklamakta. (Kötü niyetten midir nedir, bize Wan depremi sonrası aynı yönde yapılan açıklama sonrası halkın ödemesi mümkün olmayacak yükseklikteki elektrik faturalarını hatırlattı.) Yani zaten devletin yapması gereken hizmetin binde biri Samsunlulara “sadağa” olarak, “sus payı” olarak halka ulaştırılmakta.

Şimdilik bir yandan canlarını kurtardıklarına şükreden bir yandan da yeni sel tehlikesine karşı tedirginlik yaşayan Samsunlular, herkes elini ayağını, televizyon kanallarının kameralarını bölgeden çekmesinin ardından nasıl bir felakete karşı karşıya olduğunu anlayacak.

Yani tıpkı Wan'da yaşandığı gibi, hala çadırlarda kalan binlerce Wanlı gibi devletin televizyonlardan yaptıkları açıklamaların sel sularına yazılmış yazı olduğunu görecektir. Bölgeden aldığımız bilgilere göre direkt felaketin adresi olduğu için şu an tüm öfke TOKİ'ye yönelmiş durumda. Ama meselelerin tek başına TOKİ olmadığını, halkın barınma hakkını gasp eden, insan yaşamını değil rantı esas alan, hesap sorulmaz/hesap vermez devlet politikaları olduğunu sadece Samsunlular değil, tüm ezilenler anlamak zorunda.

Temmuz'un ilk günleri yine bir felakete uyandık. Ülkenin efendileri egemenler için gayet “doğal” olan bu felaket, emekçi halk için ölüm, gözyaşı ve daha fazla yoksulluktu. Bu kez adres Samsun ve çevresiydi. 3-4 Temmuz gecesi yoğun sağanak sonucu meydana gelen sel başta Samsun'un Canik ilçesi olmak üzere kentin birçok yerinde yeni yaralar açtı. Resmi olarak açıklanan ölü sayısı 12 iken, kentten aldığımız bilgilere göre kayıp sayısının çok daha fazla olduğu ifade ediliyor. Felaketin merkezinde ise “bölgenin ekonomik, fiziksel, sosyal ve çevresel sorunlarına kalıcı bir çözüm sağlamaya çalışan kapsamlı bir vizyon ve eylem planı olan Kentsel Dönüşüm çalışmalarının”(Canik Belediye Başkanı Osman Genç) bir parçası olarak toplu konut yapımı protokolünün imzalanmasıyla yapımına başlanan TOKİ binaları var. Çünkü selde ölenlerin 5'i bu binaların bodrum katında bulunan kapıcı dairelerinde yaşıyordu ve binaların 200 metrelik koruma bandı bulunması gereken ırmağın sadece 30 metre yakınına inşa edildiğini bilmeyen yoktu.

Canik Belediyesi ile protokolün imzalanması sırasında konuşan dönemin TOKİ Başkanı, bugünün Çevre ve Şehircilik Bakanı olan **Erdoğan Bayraktar**, “Dünya ile kucaklaşmaya çalışan Türkiye’de 120 belediye ile toplu konut anlaşması imzaladık. Projelerimizi büyük bir başarıyla yürütüyoruz. Türkiye’nin gerekli imar şartlarını taşımayan binalardan artık kurtulmasının zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Canik’te halkımız için çağdaş bir yaşam alanı oluşturacağız” diyordu.

Bugün “en çağdaş” biçimde yaşamını yitiren insanların ardından elbette ki söylediklerinin arkasında duracak ve “TOKİ'nin yaptığı bir yanlışlık yoktur”, “Yer seçimi ve yapılaşma konusunda yanlış olduğunu zannetmiyorum” vs. vs. diyecekti. Ve hatta hükümeti, TOKİ'yi, belediyeleri eleştirenlere ise “Samsun'da yürekler yavaş yavaş siyasi istismar yapmak vicdani değil”, “TOKİ'nin bir milim suçu yok” deyip “Onu bunu suçlamak ucuz bir şey, ucuzculuk” sözleriyle aşışılama çalışacaktı.

“Doğa kendisinden alınanı er ya da geç geri alır”

2009 yılında İstanbul Ayamama dere yatağının taşması sonucu 31 kişinin ölümüyle ilgili olarak Erdoğan ekranlardan her zaman yaptığı gibi halka haddini bildiriyordu: “Doğa kendisinden alınanı er ya da geç geri alır!” Bu sözler şimdi Samsun'da dere yatağının 30 metre yakınına inşa edilmiş olan TOKİ binaları için neden geçerli olmaz? Çok basit; halk yoksulluktan, başlarını sokacak bir yer ihtiyacından yaptığında suçlu, devlet yaptığında “doğal” kabul edildiği için. Halkın evlerini başına yıkmak için “dere yatağı”, “depreme dayanıksız”, “sağlıksız yapılaşma” diye halkı suçlayacaksınız; ülkeyi bu “tehlike”den kurtarmaya soyunduğunu iddia ederek rant kapılarını ardına kadar açıp yaptığın binalara zarar geldiğinde “doğal afet” diyeceksin! Halk sel felaketiyle perişan hale gelmişken, yaptığın basın toplantısını “Hadi gidelim, yağmur yağıyor” diye alelacele bitireceksin! Halk ağzından çıkacak her şeyi dikkatle dinlerken, olmaz ya, yine de bir medet

umarken sarf ettiğin bu sözlerini “insanların ıslanmasını istemediğini” söyleyerek düzeltmeye çalışacaksınız! “Sayın” bakan kimi kandırıyorsunuz? Birileri bizimle dalga geçmekle kalmıyor, yaşamlarımızı kâr uğruna yok sayıyor, ölüm fermanlarımızın altına şaşalı törenlerle imza atıyor!

Sınırsız yetkilerle donanmış, inşaatlarının denetimini özel müşavirlik kuruluşlarının yaptığı, istediği yere istedi-

SAMSUN'DA TOKİ CİNAYETİ